

İÇİNDEKİLER

**Beyni diyalektik ve tarihsel
felsefeyle çalışmayanlara,
vicdanına insanlığın tüm
güzellik, iyilik ve sevgi
değerlerini sığdırmayanlara,
yeni dönem
yapılandırmalarını yerine
getiremeyenlere halkın ve
örgütün kaderi teslim
edilemez.**

KOMÜNAR'DAN..... 2

1988-1998 ÇETECİLİK VE DÜNYA ÇAPINDA
EMPERYALİST MÜDAHALE..... 3-9

ÖNDERLİĞE İDEOLOJİK KATILIM..... 10-18

KAZANAN ÖZGÜRLÜK HAREKETİ VE RÊBÊR APO
OLMUŞTUR..... 19-34

KOMPLODA AMAÇ HAREKETİ ÖNDERLİKTEN
KOPARMAKTIR..... 35-41

KOMPLONUN AMACI "APO'SUZ
KÜRT"ÜR..... 42-54

YENİDEN PARTİLEŞME SORUNLARI VE
GÖREVLERİMİZ..... 55-72
CEVAP BEKLEYEN SORU..... 73-83

BİR ÖZGÜRLÜK HASTALIĞI:
LİBERALİZM..... 84-89

MAVİ AKIL..... 90-93

NEWROZ GELSİN... 94-97

KOMÜNAR'DAN

Bir sayımızı 15 şubat'a, yani Karanlık Uluslararası Komploya ayırdık. 7 yılı bitirdik.

Muhasebe yapma zamanıdır. 15 şubat bir hesaplaşmanın nemli bir raundaydu. 7 yılın sonunda ki muhasebenin bize gösterdiği temel gerçeklerin ışığında durumumuzu değerlendiren yazılara ağırlık verdik. Durum özeleştirilik. Diğer bir sonuç hesaplaşmanın hedefi ve tarafı olan Önderlik karşısında yetersiz yoldaşlık aşılmış değil. Belki bazılarımız sahneye indi ama çoğumuz hala seyirci olmayı aşamadık.

Muhasebe, hesap yapmadır.

Hesap yapma, hesaplaşmada hesap alıp vermeyi gerektirir. Alacağımızı hala alamamamızın nedeni verilmesi gerekenin layığıyla verilememiş olmasındandır. O zaman doğru muhasebenin gerekleri yapılmalıdır.

Komünarın bu sayısını yayına hazırladığımız son gürlerde Viyan yoldaşın haberini aldık. O artık sahnededir. Davetkar bir danstadır. Seyirci olmaya son verme zamanıdır. Sahne geniş rol çoktur. 15 şubat'ın ardı Newroz dur. Ateş yakılmıştır. Halaya hazırlanma hesapları yapılmaktadır. Bin bir biçimde ve renkte oyunlar oynanacaktır.

Karanlığa karşı oyunun rengi Viyan, alev, kıızıdır. Sahne kendi rengini buldu, doldurulmalıdır.

Viyan yoldaş hiç kuşkusuz en güzel Komünarımızdı . O'nun için söylenecek bir çift sözü olan o kadar çok ki. Onu ayrı bir çalışmaya bıraktık.

Geçen sayıya ilişkin eleştirileri aldık. Bu sayıda daha iyisini yapmaya çalıştık. Eksikliklere yönelik eleştiriler kadar ürün, öneri ve katılım bekliyoruz.

Komünarlık yaratıcılık ve katılımcılıktır.

ÖNDERLİĞE İDEOLOJİK KATILIM

Beş bin yıllık erkek egemenlikli uygarlık paradigmasının kapitalizmde ulaştığı düzey, bir ideolojik tıkanma ve toplumsal kaostur. Bu kaosun en çelişkili ve çatışmalı alanlarının başında da Ortadoğu gelmektedir. Bu coğrafyanın en eski toplumsal gerçekliği olan Kürt dinamiği adına yola çıkan Önderlik gerçeğinin, ideolojik olarak kendini gerçekleştirme çabası,

Hareket olarak son yıllarda yaşadığımız büyük değişim-dönüşüm sorunları, temelde, ideolojik olarak bütün uygarlık sisteminin ideolojik ufkunu aşmaya dönük önderlik çabalarını pratik gerçekleştirme sorunlarıdır. Yaşadığımız hiçbir sorun bu ideolojik aşma çabalarından kopuk değildir. Özünde sistemin yaşadığı da ideolojik bir tıkanmadır. Beş bin yıllık erkek egemenlikli uygarlık paradigmasının kapitalizmde ulaştığı düzey, bir ideolojik tıkanma ve toplumsal kaostur. Bu kaosun en çelişkili ve çatışmalı alanlarının başında da Ortadoğu gelmektedir. Bu coğrafyanın en eski toplumsal gerçekliği olan Kürt dinamiği adına yola çıkan Önderlik gerçeğinin, ideolojik olarak kendini gerçekleştirme çabası, doğal olarak sistemin kökenleri ve özünü ilgilidir. Çelişkinin en yoğun ve çatışmalı yaşadığı bir alanda, sıradan bir kavrayış ve çabayla sistemi aşmanın mümkün olamayacağı, başta bilinmesi gereken bir gerçektir. Bunu, hem sistemin kendisi iyi bilmekte hem de önderlik bunun bilinciyle hareket etmektedir. Dolayısıyla, uygarlık sistemi ve Önderlik arasında yaşanan çelişki ve çatışmalar tarihsel bir hesaplaşmadır. Bir taraftan toplumsallığın

ilk başladığı toprakların öz dinamikleri, diğer tarafta ise aynı topraklarda bir sapma olarak

başlayan ve giderek kendisini bir dünya sistemi haline getirmeye çalışan erkek egemenlikli düşünce ve yaşam yer almaktadır.

Egemenlikli sistem genişlemesini dünya çapında tamamladıktan sonra, gelip Ortadoğu coğrafyasında, ona karşıtlık temelinde varlığını devam ettiren bütün dinamikleri, kalıntı ve anılarıyla bitirmek istemektedir. Sistemin bu büyümesini önderlik 'levi athan'a benzemektedir. Kendini kuyruğundan ısırarak, bitiren canavar tanımlamasıdır. Bu iki dinamik arasındaki çatışma tarihsel ve evrenseldir. Sistemin son temsilcisi olan kapitalizm, küreselleşmeyi tamamlama hamlesinde bütün gücünü ortaya koyarken, onun karşıtlığı temelinde gelişen hareketlerin de, en az onun kadar tarihsel ve evrensel bir bilince ve toplumsallığa ulaşması gerekir.

Yaşanan sürecin kapsamlı bir toplumsal alt-üst oluş olduğu anlaşılmasın, içinde yaşanan zamanı ve gerçeği çözümlenememiş, mümkün değildir. Sistem krizdedir, ama aşılammıştır. Toplumsallık henüz bitirilememiştir, ama ilk defa bu kadar büyük bir tehditle karşı karşıyadır.

Toplumsallık ve uygarlık sistemi arasındaki çatışma, her ne kadar Ortadoğu'da kızışsa da; yerel değil, evrenseldir; konjoktürel değil, tarihsel ve

kaotiktir. Önderlik bu durumu şöyle tanımlamaktadır.

“ Küreselleşmenin en güçlü hamlelerinden birini yaşayan kapitalist toplum sisteminin genel krizinde Ortadoğu'nun payına düşen tek kelimeyle 'kaos'tur. Kaos dönemlerinin kendine has özellikleri vardır. Eski yapılanmalara anlam veren yasalar çözümlenirken, yenilerinin uç vermeye başladığı kritik 'aralığı' temsil ederler. Bu yaratıcı 'aralıktan' neyin çıkacağını yaşam güçlerinin yeni anlam ve yapılanma çabaları belirleyecektir. Literatürde bu çabalara ideolojik, politik ve ahlaksal mücadele denilmektedir.”

Kaosun ardından gelecek toplumun biçimini belirleyecek olan çabalar içerisinde, hiç kuşkusuz belirleyici olan ideolojik çabalar

Kaosun ardından gelecek toplumun biçimini belirleyecek olan çabalar içerisinde, hiç kuşkusuz belirleyici olan ideolojik çabalar olacaktır

olacaktır. Bunun bilincinde olan sistem, bütün tarihi boyunca kendi karşısındaki bütün ideolojileri, ya yedeğine alarak, ya güçsüz bırakarak, ya da ezip imha ederek anlamsızlaştırmaya çalışmıştır.

Zaten tarihsel olarak, toplumsal varoluşa karşı, başlangıçta bir ideoloji olarak ortaya çıkan ve bu noktadan kendisini üretip örgütleyebildiği oranda güç haline gelen sistemin, bunun bilincinde olmaması düşünülemez. Başlangıçtan günümüze kadar sistemin en büyük mahareti, ideolojik olarak kendini üretebilme yeteneğidir. Uygarlık sisteminin ana rahmi olan zigguratlarda ilk biçimini alan bu ideolojik yaratımın küçümsememesi gerekiyor. Önderlik bu yaratımı “muhteşem” olarak ifade ediyor. Sıradan ve basit bir kandırmaca, yutturmaca değildir. Yalan olduğu doğrudur ama muhteşem bir yalan ve çok bilinçli bir çabayla, kendini toplumun en küçük hücresine kadar örgütleme kabiliyetine ve yeteneğine sahiptir.

Başlangıcı böyle olan bir sistemin, en gelişmiş ve örgütlenmiş haliyle basite alınması, toplumsallığı temsil eden dinamiklerin yaptığı en büyük tarihsel hatadır. Sistemin yalan olduğu, sömürünün çıplak ve göz önünde olduğu söylenerek, sistemin düşünsel boyutunun algılanması ve aşılmasına dönük çabaların buradan hareketle zayıf bırakılması, özünde sistemin kendisini sürdürebilmesinin temel nedenidir. Zirvesine

kapitalist devletçi toplumla ulaşan egemenlikli uygarlık sistemi başlangıcında nasıl “muhteşem” bir yalan idiyse, bu gün daha da süslenmiş ve kendisini bir bütün insanlığa yutturacak kadar kendisine güven kazanmış, daha büyük bir yalandır. Sistemin gücü, bu yalanını yutturabilme yeteneğinden kaynaklanıyor. Geline aşamada bu yalan, o kadar büyüdü ki, neredeyse insan düşüncesinde bu yalan dışındaki her şeyin yalan olduğu iddia edilmektedir. **“İdeolojilerin sonu”** olarak formüle edilen yalan, özünde bir tanrı emri gibi, sistemin yalanı dışındaki bütün düşünme biçimlerini mahkum etmektedir. Söylenen şudur;

‘ne olumlu ne olumsuz, hiçbir şeyi düşünme!. Hatta sistemi bile düşünsel olarak anlamaya çalışma; düşünmenin kendisi yalandır. Sen sadece çarka uy ve yaşa!’ . Bu ilkeyi esas alan sistem, insanlığın bütün yaratıcı yeteneklerini bilim ve teknik olarak araca dönüştürüp,

kendini bunlarla donatarak bunu yapmaktadır. İnsan emeğinin bütün büyük yaratımları, bu yalanı hakim kılmanın hizmetine koşturulmuştur. **“İdeolojilerin sonu”** teorisi, insanın mevcut sistem dışında bir geleceğinin olamayacağını, büyük yalanının ideolojik formasyonundan başka bir şey değildir.

Bunun karşısında, toplumun kendisini var edebilmesinin en önemli şartı da bu yalanı reddetmektir. Söylenecek olan şudur; *‘uygarlığın kendisi bir sapma ve yalandır. Toplumsallık en sade ve güçlü doğrudur. İnsan bununla varolmuştur. Geleceği de bunda gizlidir’*. Bu ideolojik kavrayış ve duruştur. Karmaşık ve ‘renkli yalan’a karşı, basit ve sade doğrulara inanmakla başlar sistemin reddi.

Krizin ve kaosun derinliği ve karmaşası umutsuzluk ve çaresizlik değil, tam tersine çarenin en çok seçenekli olduğu ve umudun en canlı olması gereken bir süreci ifade eder. Krizde olan toplumsallık değil, uygarlıktır. Sistem “ideolojilerin sonu geldi” derken, bir yönüyle İslam peygamberinin son peygamber olma iddiası gibi, kendi ideolojik üretiminin toplum tarafından kabul göremeyeceğinin farkındalığını itiraf etmektedir. Sistemin yalanlarının sonunun gelmiş olması bile, büyük bir umuttur. Bu umudu yeni bir yaşama dönüştürmek ise, sistemin yalanları yerine, kendi

“Benim kat ettiğim bu teorik, ideolojik yetkinliğe iki yoldan eşlik edilebilir: Ya güvene dayalı, samimi ve alçakgönüllüce katılım; ya da teorik öze ve ideolojik yetkinliğe yüksek bilinç çabasıyla bilerek katılım...Temel zihniyet gücümü kavramayan, buna saygı duymayan, mütevazıca ve yüksek performansta teorik katılım gösteremeyenlerle ortak zihniyette buluşmamız zordur. Burada katılım sağlanması gereken, yüksek zihniyet sahipliğidir. Yoksa geri zihniyete prim vermek sapmaya yol açar”

doğrularımızı koyabilmemizle mümkündür. Önderliğin yaptığı da bu yalanları çözmek kadar, onların yalanlarının yerine doğrularını koymasındadır. Sistem, ilk defa yalanlarını yutmayan ve kendi doğrularını ısrarla sahiplenen bir düşünce biçimiyle karşı karşıya olmanın dehşeti içindedir. Muhteşem yalan, gerçeğin dehşeti karşısında hem şaşkın hem de öfkeli. Çelişki ve çatışma bu bilinç ve duygularla devam etmektedir. Hangisi kendisini topluma kabul ettirirse, kaosun sonunda oluşacak yeni sistemin rengini ve biçimini de o belirleyecektir. Sorun bu anlamda bütünüyle ideolojiktir. Toplumun bütün algı ve davranışları bu iki olgu arasında gidip gelmektedir. Yalan kendini daha da karmaşıktırıp dayatırken, doğru kendisini olabildiğince basitleştirip, sadeleştirerek anlaşılır ve uygulanır hale getirme çabasıdır. Sonucu belirleyecek olan da, tarafların çabasıdır. Önderlik, sistemle girdiği bu tarihsel hesaplaşmada, iki cephede mücadele yürütmektedir: Cephelerden

birincisi sistemin bizzat kendisidir. Bu alandaki mücadele ideolojik olarak derin ama sade, pratik olarak keskin ve çarpıcıdır. Önderlik üzerinde geliştirilen günlük uygulamalar ve yönelimler ile Önderliğin buna karşı sergilediği pratik duruş, tarihin ve toplumun gözleri önünde cereyan etmektedir. İki taraf da net ve keskindir. Her ne kadar bu mücadelelerin bazı boyutları komplo tarzında yürütülüp, buna karşı da zamana yayılmış bir yeniden doğuş ve kendini üretme tarzındaki irade mücadelesi olsa da, çatışmanın bu yönlerinin ortada olduğu belirtilebilir. Bu mücadelenin ikinci boyutu ise, sistemin dışında ve karşısında olma iddiasında olanların, Önderlikle birlikteliklerini tarza, biçime kavuşturamaması nedeniyle, Önderlikle içine girdikleri mücadeledir. Bir çoklarının anlam vermekte zorlandığı ve esas olarak mücadelenin sonucunu tayin edecek olan da, Önderlik çizgisinin bunlara karşı kendisini örgütlenme düzeyi olacaktır. Kaos ortamında bütün alternatiflerini farklı biçimlerde tasfiye eden, ya da giderek yedekleyen kapitalist-empyralist sistem, ilk defa bütünlüklü bir biçimde kendisini aşma iddiası taşıyan bu çizgiyi etkisizleştirmek için, tarihinin en kapsamlı komplolardan birisini geliştirdi.

Önderliğe karşı yürütülen mücadelenin bütün boyutlarının komplo tarzında yürütüldüğü asla unutulmamalıdır: İdeolojik boyuttan tutalım, kültürel, ahlaksal, politik ve askeri boyuta kadar, bütün alanlarda önderlik çizgisine karşı, sistemin çok yönlü, bilinçli, planlı ve günlük olarak zengin taktiklerle devam ettirilen komplo gerçekliği anlaşılmadan Önderlik ve sistem arasındaki hesaplaşma anlaşılabilir. Bu tarihi hesaplaşmada taraf olma iddiasında olanların komployu bilmesi kadar, Önderliğin duruşunu ve günlük çabalarını da çok iyi kavramaları gerekmektedir. Mücadele esas olarak ideoloji ve zihniyet alanında yürütülmektedir.

Sorunun pratik boyutları çok farklı yöntem ve araçlarla sürdürüldüğü için değişkenlik arz etmektedir. Yürütülen günlük politik mücadelede, taktiklerinden bazılarının anlaşılması ya da yanlış uygulanması kimi kayıplara yol açsa da, sonucu tayin etmez. Belirleyici olan, sistemi bir bütün olarak aşma aşamama olduğundan dolayı, mücadeleye, yeni zihniyet perspektifi ve ideolojik noktadan katılmak hayati önemdedir. Bu

anlaşılmadığı taktirde, yürütülen günlük mücadelede bazı pratik başarılar elde edilse de, sonuçta sistemin yedeğine düşme tehlikesi sürekli gündemde olacaktır.

Bu noktalarda, Önderlik kendisini çok yönlü bir tanımlamaya kavuşturmuştur. Özeklikle Bir Halkı Savunmak adlı tarihsel toplumsal çözümlemeye, erkek egemenlikli sistemin, başta zihniyet ve ideolojik karakteri, uygarlığın doğuşu, gelişimi, olgunlaşması ve krizini bütün yasalarıyla ortaya koymuştur. Bu güne kadar bu sistemi aşma iddiasıyla ortaya çıkan tüm düşünce akımları ve toplumsal hareketlerin sonunda sistem tarafından yutulmalarına sebep olan kör düğümü ve sistemi aşmanın şifresini çözdüğünü ortaya koymuştur. Sistemi kendi şahsında çözen Önderlik, yine kendisinden başlayarak alternatif bir düşünme biçiminin nasıl olacağını zihinsel, ahlaki, ideolojik, politik bağlamda programatik bir ifadeye kavuşturmuştur. Önderlik, netleştirip ifadeye kavuşturduğu bu çizgiye nasıl katılacağını da netleştirip ortaya koymuştur. *“Benim kat ettiğim bu teorik, ideolojik yetkinliğe iki yoldan eşlik edilebilir: Ya güvene dayalı, samimi ve alçakgönüllüce katılım; ya da teorik öze ve ideolojik yetkinliğe yüksek bilinç çabasıyla bilerek katılım...Temel zihniyet gücümü kavramayan, buna saygı duymayan, mütevazıca ve yüksek performansta teorik katılım gösteremeyenlerle ortak zihniyette buluşmamız zordur. Burada katılım sağlanması gereken, yüksek zihniyet sahipliğidir. Yoksa geri zihniyete prim vermek sapmaya yol açar.”*

Bu temel tespitler, yaşamın yakıcı gerçeğinde sınanmış ve ispatlanmış doğrular olarak önümüzde durmaktadır. Bunları bilmeden ve anlamadan Önderlik gerçeğiyle yürüme iddiası, çabası, hatta iyi niyeti bile, kişiyi sonunda en lanetli durumlara düşürmekten kurtarmaya yetmeyecektir. Önderlik ve sistem arasındaki hesaplaşmanın tarihselliğini esas almadan, bu tür iddialarda bulunmak, en iyisinden iyi niyetli bir çaba olmanın ötesine geçemeyecektir. Nitekim, mücadelenin boyutlanıp keskinleştiği süreçlerde, bu tarz katılım ve duruşlar sonunda ya Önderlikle karşı karşıya gelip tasfiye olmuş ya da içinden çıktıkları sisteme geri dönerek, karşı cephede yerlerini almışlardır.

Önderliğin, başlangıcından günümüze kadarki gelişim diyalektiği bunun örnekleriyle doludur. Bu

mücadelede yer alan bir çok kişinin sonunda Önderlikle karşı karşıya gelmelerini sadece pratik güçsüzlüklerle ifade edemeyiz. Sorun, birbiriyle bin yıllardır çatışma halinde olan karşıt toplumsal sistemlerin çatışmasında, ideolojik safını belirlemedir. Bu, içimizde olduğu kadar, genel toplumsal mücadeleler tarihinin de işleyen diyalektik bir kanundur. Mücadele, özünde devrimci ve karşı devrimci bir tarzda seyretmektedir. Toplumsallığın saflarında yer almak ve onun için mücadele etmek bir tercih olduğu gibi, karşısında yer almak da bir tercihtir. Bu tercihin bir yönünü niyet oluştururken, diğer yönü ise zihniyette ve pratikte sistemi aşma gücüdür. Niyetin toplumsallıktan ve devrimcilikten yana olması, tek başına sonuç almaya yetmez. Karşımıza aldığımız sistem, içine aldığı bütün toplumsal gerçekliği yutup, ona, kendi aklını, vicdanını, zihniyetini kazandırmıştır.

Sistemin içinde yaşayan ve ufkunun ötesini göremeyen herhangi bir düşünce biçiminin sistemi aşamayacağını, tarihte bir çok örneği vardır. Peygamberlerden tutalım, diğer büyük devrimcilere kadar, bir çok kişi ve düşünce akımı, eğer sonunda sistemin yedeği ve mezhebi haline gelmişse, bunu sadece niyetle ve pratiklerinin yetersizliğiyle izah edemeyiz. İşin özünde, sistemi bütünlüklü kavrayıp aşamama vardır. Sistemin doğru kavranışı ise, başta toplumsal, tarihsel bir olgu olarak, onun teorik izahını yapmakla mümkündür.

Önderlik; *“Doğru tarih anlayışımızı bilmenin en üst sınırlarıyla bütünleştiremezsek, geleceğe ilişkin anlama gücümüzü ve yapılanma tarzımızı yetkince belirleyemeyiz. Tüm sistemin bilme kapasitesini bilmenin ufkuna alamayan bir teorinin eksik olduğunu ve karşıt teorilerin ufku içinde erimekten kurtulamayacağını temel ideolojik mücadele gerçeği olarak anlamalıyız.”* demektedir.

Sorun, duygu ve niyet düzeyinde, hatta pratik yaşam düzeyinde, sistem dışı veya karşıtı olmak değildir. Eğer sistem aşılma isteniyorsa, onun bütün donanım mekanizmalarını çözebilecek bir düşünsel yetkinliği yakalamak gerekiyor. Tarih içerisinde, egemenlikli toplum sisteminin gelişimi basit bir baskı ve tahakküm pratiği değildir; onun da ötesinde, toplumun çok önemli bir kesimini kendi sınırları içerisinde ve kendi ihtiyaçlarına göre yeniden yaratabilme yeteneğidir. Bu yaratım, öncelikle düşünsel bir yaratımdır. Bütün bir toplum,

kendi yaşamsal ihtiyaçları yerine, sistem egemenlerinin çıkarlarına göre şekillenmiş bir düşünce tarzına göre şekillendirildikten sonra, artık geriye toplumun, egemenlerin çıkarlarına göre işleyen çarkının her gün kendini üretip yetkinleşmesi kalmaktadır. Bu çark ideolojiyle tasarlanmış, şiddetle harekete geçirilen, devlet biçiminde kurumlaşan ve iktidar olarak kendisini meşrulaştıran bir çarktır.

Bu çarkın küçükten büyüğe, basitten karmaşığa gelişen diyalektiğinin, oturmuş iç yasaları vardır. İçinden çıktığı yüz binlerce yıllık doğal toplum gerçekliği karşısında, bir şaman kulübesi tarzındaki ilk karşı evden ve şamanın hile ve kurnazlığına dayalı düşünce biçiminden, günümüzün dünya imparatorluğunun post modernist düşüncesinin, adeta bütün toplumu ahlakı, kültürü ve hatta biyolojisiyle tahakküm altına alarak, yutacak noktaya gelmesi, hiçte basit bir gelişim diyalektiği değildir. Bu diyalektiği kavrayıp aşmak, zannedildiğinden daha zordur. Sorun, her ne kadar teorik ufkun genişliği ve ideolojik kavrayışın yetkinliğiyle ilgili olsa da, özünde, bir bütün olarak uygarlık sisteminin kendini içinde var ettiği bütünsel aklı çözümleyip aşmakla ilgilidir. Bu ise, tarihsellik kadar, günceli de yüksek bir anlama ve aşma iradesini gösterebilmekle gerçekleşebilir. Bu irade güncelde sistemin üzerine oturduğu tarihsel temel kadar, onun günlük işleyiş yasalarını belirleyen bütünlüklü düşünce yapısını (paradigmasını) aşabilmek anlamına da gelir. Bu paradigmayı aşmak ise, ne basit bir kaba red, ne de ucuz bir inkarcılıkla olabilir. Önderliğin "sistemin bilme kapasitesini bilmenin ufkuna alma" dediği olay da bunu ifade etmektedir.

Nitekim, bugün sistem ve önderlik gerçeği arasında yaşanan hesaplaşmanın zemini, esas olarak paradigmal sahadır. Son yedi yıldır Önderliğin tezler biçiminde geliştirip netleştirdiği ve en sonunda da PKK'de ideolojik örgütsel, programatik bir ifadeye kavuşturulduğu düşünsel bütünlük, sistem paradigması karşısında alternatif bir paradigmal çıkış olarak anlaşılmadığı takdirde, çelişki, çatışma ve hesaplaşmanın özü tam kavranmayacaktır. Hem kendi içimizde hareket olarak yaşadığımız sorunlar, hem de sistemin komplo tarzında günlük olarak gerçekleştirdiği yönelimler, bu paradigmal çatışmanın direk veya dolaylı yansımalarından başka bir şey değildir.

Eğer sistem karşısında bir duruştan, mücadeleden ve alternatif bir insan ve yaşamdan bahsedilecekse, yaşanan bütün pratikleri bu paradigmal bütünlük içerisinde yerli yerine oturtabilmemiz gerekmektedir; bunun da ötesinde, Önderliğin Paradigmalar doğuş ve yaratımını, içinde gerçekleştirdiği tarihsel toplumsal zemini de doğru kavramamız gerekiyor. Paradigmalar doğuşun 21. yy'da, Ortadoğu coğrafyasında ve Kürt toplumsal gerçeği içerisinde doğuş yapması bir tesadüf değil, diyalektik bir sonuçtur. Ortaya çıkan bu sonucu, nedenleriyle birlikte anlamak ve buradan yaratılmak istenen toplumsal gerçeği yaratmak, ideolojik mücadelenin temelidir.

Paradigmalar değişim ve oluşum sürecinin pratik sorunlarını yıllardır tartışıp anlamaya çalışıyoruz. Bu tartışmalar sadece düşünsel boyutta değil, pratik

.....
 • **Sistemin yarattığı post-modern düşünce**
 • **biçiminin temel savı; dünün anlamsız olduğu**
 • **geleceğin ise belirsiz olduğu savıdır. Önderlik**
 • **ise, dünün ve yarının bugünde anlam bulduğu**
 • **tarzında bir düşünce diyalektiğine sahiptir.**
 • **Yarını yaratma iddiasında olanlar, bugünlerini**
 • **dünden kopuk ele alamayacaklarını bilmeden,**
 • **yarına yürüemez.**

mücadeleyle iç içe geliştiğinden dolayı, kazanımları kadar tahribatları ve kayıpları da olan bir süreç olarak gelişti. Tartışma ve anlama süreci, bu gün de günlük pratik mücadeleyle birlikte devam etmektedir. Yaşanan süreçten doğru dersler çıkarılmadığı takdirde, Önderlik ve sistem arasında yaşanan tarihsel hesaplaşmada, Önderliğin safında olma iddiasında olan bizlerin, pratik duruşumuzla kendimizi komponun yedeği konumuna düşmekten kurtarmamız zor gibi görünüyor. Halk, hareket ve kadrolar olarak bütün iyi niyetimizle, büyük fedakarlıklar ve içinde kahramanlıkları hiç de eksek olmayan bir pratik direniş ortaya çıkardığımız bir gerçektir. Ama bunun yanında, aynı sürecin ortaya çıkardığı kaçınılıklar, düşkünlükler ve ihanetler de gerçekliğimizin diğer yönüdür.

Ne kahramanlıklarımız, ne de ihanetlerimiz, Önderlik ideolojisinin ve sistemin yürüttüğü komponun dışında ele alınamaz. Çoğu zaman

duygularımızla değerlendirdiğimiz mücadele içindeki bu olgular, basit birer küfür ya da gurur nedeni olmanın çok ötesinde anlamlara sahiptir. İçinde yaşadığımız zamanın anlamını anlamak istiyorsak, zamanın gerçekleşen pratik olduğunu unutmadan, pratiklerimizi ideolojinin anlam prizmasına vurmasını bilmemiz gerekiyor. Ortaya çıkacak bütün renkler bizi yaratan toplumun ve tarihin renkleri olarak belirginleşecektir. Önderlik, “**Zaten biz tarihten başka neyiz ki**” diyor. Eğer öyleyse pratiklerimiz de, tarihimizin tezahürleridir. Pratiklerimizi tarih içinde bir yere oturtup, toplumsal değişimde devrim yaratma göreviyle kendimizi mükellef görüyorsak, tarihin diyalektiğini iyi öğrenmemiz gerekecek. Bu diyalektiğin bilincinde olmak ve ona göre yaşamak insana büyük bir değişim gücü kazandırır. Önderlik bu diyalektiğin altın kural olduğunu belirterek, “Tarih ve gelenek neyse, günümüz ve gelecek odur” büyük ilkesine göre düşünme ve davranmayı bilmek gerekir. TARİH VE GELENEĞİ NE KADAR DOĞRU BİLİYORSAN, GÜNÜMÜZ VE GELECEĞİ, BU TARİHİ İÇSELLEŞTİRDİĞİNDE ÜSTÜNE EKLEYECEĞİN KADAR DEĞİŞTİREBİLİR, DÖNÜŞTÜREBİLİRSİN. Değişim ve devrimin altın kuralı, bu büyük harfli formülün uygulanmasından **geçer.**” demektedir.

Zamanımız bu biçimde anlamlandırıldığında, anlam zamanı haline gelebilir. İdeolojik bakış dışında bütün yakın zamanımızın bir bilgi ve tecrübe yığını olmanın ötesine geçemeyeceği anlaşılacağı takdirde, sadece geçmişin anlamsızlaşmasını değil, günün ve geleceğin de anlamsızlaşmasını anlayamayız. Oysa bütün pratiğimizin zamana anlam yükleme iddiasında olduğunu savunuyoruz. Pratiğimize anlam yüklemek için, dönüp tarihimize yeni bir gözle bakabilmemiz; yine tarihi değerlendirirken gerçekleşmiş ve bitmiş bir olgu olarak değil, canlı ve yaşayan bir gerçek olarak anlamamız gerekiyor. Önderliğin yarattığı Paradigmalar değişim perspektifini esas aldığımızda, hem günlük olarak yaşadığımız pratiklere daha güçlü anlam verebiliriz, hem de dün-yarın denklemine doğru diyalektik bağlantıları kurabiliriz. Sistemin yarattığı post-modern düşünce biçiminin temel savı; dünün anlamsız olduğu geleceğin ise belirsiz olduğu savıdır. Önderlik ise, dünün ve yarının bugünde

anlam bulduğu tarzında bir düşünce diyalektiğine sahiptir. Yarını yaratma iddiasında olanlar, bugünlerini dünden kopuk ele alamayacaklarını bilmeden, yarına yürüyemez. Bu, doğru bir tarih bilincine sahip olmayla mümkündür. “*Doğru bir tarih anlayışını bilmenin en üst sınırlarıyla bütünleştiremezsek, geleceğe ilişkin anlama gücümüzü ve yapılanma tarzımızı yetkince belirleyemeyiz.*” Bilme gücü ve sınırları ise, özünde yaşamın algılanması, yaratılması ve günlük olarak yeniden üretilmesinde güç alınan düşünce biçimi olarak ideolojidir. İdeoloji, bilme, anlama ve yapmanın gücüdür.

Yaşam içindeki bütün gerçekleşme biçimlerimiz ideolojilerin çeşitli boyutlardaki yansımalarıdır. Sistemle yürüttüğümüz her düzeydeki mücadelenin kaynağı da, biçimleri de ideolojinin farklı gerçekleşme biçimleridir. Sistemin en büyük saptırması ve ideolojik saldırısının, **ideolojilerin sonu** olması, ideolojinin hayati önemiyle bağlantılıdır. Toplumlar, her şeyden daha fazla, ortak zihniyet yapıları oluşturabildiği oranda toplum olabilirler. Bu, toplumsallaşmanın başlangıcından günümüze kadar böyle olageldiği gibi, bugün de böyledir. Eğer toplum olarak insan türü varlığını devam ettirecekse, bundan sonra da böyle olacaktır. Bunun bilincinde olan egemen sistemin son temsilcisi olan kapitalizm, toplumsallığı dağıtırken, önce ahlaki ve ideolojiyi parçalayıp anlamsızlaştırmaktadır.

İnsanın toplumsal düşüncesi iki temel biçimde gelişir. Birincisi eşitlikçi ve özgürlükçü demokratik komünal düşünce biçimidir. “*Eşitlikçi, özgürlükçü ideolojilerin kökeni sınıflı ve hiyerarşik toplumun dışındadır. Komünal ve demokratik duruş özleminden doğarlar.*” Bir de buna karşı gelişen egemenlikli ideolojik düşünme biçimi vardır ki, bunun da kökeni şamanizme kadar gider. “*Avın gelişmesi erkeğin savaş gücünü ortaya çıkarırken bilgisini de artırır. Dışlanan yaşlılar bu temelde erkek egemen bir ideolojiye doğru gelişim gösterirler. Özellikle ‘Şamanizm’ dini bu olguyu çarpıcı olarak karşımıza çıkarmaktadır.*”

Bu iki ideolojik form, son 5000 yıldır sürekli çatışma halindedir. Bu çatışma, geline aşamada o kadar iç içe yürütülmektedir ki, hangi davranışın, duygunun, düşüncenin, hangi ideolojik formu temsil ettiği neredeyse olağanüstü bir sezgi ve bilinç düzeyiyle ayırt edilebilmektedir. Önderliğin

en önemli farklarından birisi de, sistemle içine girdiği mücadelede, başından itibaren her davranışının ve sözünün karşı bir dünyayı temsil etmesi gerektiğine olan inancı ve bu inancını sürekli bilinçle bekleyerek iradeye dönüştürme yeteneğidir. *Çocukluk hayallerine ihanet etmeme, sisteme bulaşmama* gibi yaşam ilkeleri, başından itibaren ideolojik olarak sistemin dışında ve karşısında olmanın ifadeleridir. Sistemi aşmanın öncelikle düşünce de ve ruhta gerçekleşeceğine sürekli dikkat çeken Önderlik, söylediği ilk iki sözcüğün ciddiyetinden, daha sonra çevresindeki *her insanın bir mimiğinin ve davranışının bile, ideolojik birer yansıma olduğunu* belirterek, çözümlenmeleri geliştirmesini mücadelesinin özüne oturtmuştur. Özünde ideolojik sistemi reddetmenin bu ideolojik duruşu, daha sonraki bütün mücadele safhalarında devam etmiştir. Baştaki bilinç ve pratik yetersizlikler birçok tahribata ve yetersizliğe yol açsa da, teslim alınıp aşılamamasında Önderliğin bu öz yaklaşımı belirleyici olmuştur. Özü sistemle mücadele halinde olan eşitlikçi, özgürlükçü ideoloji, nasıl beş bin yıldır sistemin çeperinde etnisite aşiret, mezhep tarikat biçiminde çok zengin tarzlarda, yine sistemin en düşürülmüş kimliği olan kadında, bin bir renkte kendini sürdürebilmişse; bu düşünce biçiminin temsilcisi olma iddiasını taşıyan her insan da direnişin biçim, yol, yöntem ve araçlarını yaratabilir. Ama bunun için eşitlikçi ve özgürlükçü düşünce biçimine inanmak ve onu bir varoluş tarzı olarak tercih etmiş olmak gerekiyor. Bu tercih yapıldıktan sonra, geriye günlük olarak bu tercihe uygun araç ve yöntemlerle yaşamı üretmek kalmaktadır.

İdeolojinin bu iki formu arasındaki çatışmanın tarihi, Önderlik tarafından çok çarpıcı bir biçimde ortaya konmuştur. Toplum içindeki ilk küçük mülkiyetten, bir ağ gibi dünyayı saran kapitalist emperyalist devlet sistemine kadar, bu iki ideolojik formun gelişim tarihinin dersleri ortaya konulduğu gibi, Önderliğin kendi yaşam arayışının mücadelesi olan tarih de aynı zenginlik ve derslerle ortaya konulmuştur. Bu derslerin en çarpıcı olanları komplo sürecinde ve İmralı gerçeğinde açığa çıkmıştır. Sistemin en katı kuşatmasında kendini bir direnme merkezi haline getiren ve bunun etrafında yeni bir toplumsal sistem yaratma mücadelesi yaratan önderlik, bu direnmenin çekirdeği olma

misyonu olan örgütü de, kendini yeniden yaratmaya yatırmak istemiştir.

Komplo sonrası süreç, Önderliğin bu duruşu ve etrafında gelişen mücadele ekseninde gelişmiştir. Kendi ideolojisini netleştirip örgütlemek isteyen Önderlik ile bu ideolojiyi ısrarla çarpıtıp muğlaklaştıran ve sisteme yedeklemek isteyen zihniyet arasında yürütülen mücadele farklı boyutlarda ama esasında iki koldan gelişmiştir. Birincisi komplo çemberine aldıkları Önderliği etkisizleştirme, yedekleme o da olmazsa, imha etme hedefi ile hareket eden komplonun merkezi güçleriyle, diğer taraftan hareketin içinde Önderliği aşarak, yaratılan ideolojiyi muğlaklaştırmak ve bu ideoloji çerçevesinde oluşmuş değerleri sisteme taşımak, pazarlamak isteyenlerdir. Önderlik karşıtı bu iki çizgi, sonunda aynı amaca hizmet ettikleri için, hep buluşma halindedir. Aralarındaki fark ise, kullandıkları yöntem ve araçlardır. En çok oynadıkları ve muğlaklaştırdıkları ise, ideoloji ile onun araç ve yöntemleridir. Görünürde iyi niyetli olan komplonun iç uzantılarının daha derinliğine incelendiğinde, bilinçli ve hesaplı oldukları görülecektir. Nitekim bu tarzda hareket eden birçok provakatif unsurun, Önderlik ideolojisi ile açıktan ve çıplak mücadele etmek zorunda kaldıklarında, komplonun resmi güçleri ile bütünleştikleri görülmüştür. Bunların en büyük aldatmacaları, Önderliği kendisine rağmen sahiplenme iddiasında bulunmalarıdır. Önderliği aşma iddialarını ise, kadroyu ve halkı sahiplenme yalanıyla örtmek istemişlerdir. Oysa, hem ideolojinin kendisini, hem onun kadrosunu, hem de halkı günlük olarak yaratan, üreten ve yürüten bizzat önderliktir. Komplonun resmi güçlerinin bile, en sıkı tecrit koşullarında anlamsızlaştırıp aşamadıkları önderliği; bin bir biçimde aşmaya ve muğlaklaştırmaya yol açan bilinçli bilinçsiz, iyi niyetli, algılama sorunlarından kaynaklı, pratikte uygulama iradesi olamama ya da yaratılan ideolojiyi yaşamsallaştırmanın yol yöntem ve araçlarını üretebilecek yaratıcılığı gösterememekten kaynaklı bütün yaklaşımlar, sonuçta bir biçimde önderlik karşıtı komployu beslemektedir.

Hareket içinde paradigmal değişim sırasında yaşanan bütün pratik zorlanmaların kaynağında, bir taraftan komplo gerçeğini tam anlamama yatarken, diğer taraftan komploya karşı kendini yaratmanın

kaynağı olan ideolojiye yanlış yaklaşım ve anlayamama vardır. Örgütün pratik sorunlar karşısında geliştirdiği bütün çabaların bir türlü komployu aşacak düzeye getirilmemesi, ideolojik yaklaşım yetersizliği ile doğrudan bağlantılıdır. Bunu gören Önderlik, hareketin içinde bulunduğu çeşitli saptırma girişimlerine karşı, bir tedbir olarak kendi ideolojik eğilimini PKK tarzında örgütlemenin gereğine dikkat çekti ve kendisine bağlı kadroları burada örgütlemeye çağırdı. Önderlik karşıtı eğilimlerin buradaki refleksleri dikkat çekici bir tarzda, ‘nerden çıktı bu PKK’ diyerek, ideolojik mücadeleyi red oldu. Buna gücü yetmeyenler ise, pratik tutumları ile; kadroyu bu çalışmanın olabildiğince uzağında tutan, ideolojik çalışmayı gereksiz gören, küçümseyen, pratikte yaşamsallaşmasına engel olan yaklaşımlarıyla boşa çıkarmaya çalıştı.

Bunlarla birlikte, Önderlik eğilimi adına kendini örgütlenme iddiasında bulunanların, ideolojik çalışma karşısındaki yaklaşımlarında ortaya çıkan yetersizlikler ise asıl sorunu teşkil etmektedir. İdeolojiye karşı olanların, anlamayanların, uygulama iddiası olmayanların Önderlikle bir biçimde karşı karşıya gelmeleri bir yere kadar anlaşılırdır. Ama Önderlik adına mücadeleyi, özünde ve kaynağında sahiplenme iddiasını taşıyanların Önderlik çalışması içinde yer almalarına rağmen, bu kadar etkisiz kalmaları hiçbir gerekçeyle izah edilemez. Önderlik tek başına bu ideolojiyi bütün bir sistemi karşısına alıp, bütün bir toplumu bu ideolojiyle yaratma gücünü gösterirken, aynı ideolojik silahla donananların bu kadar etkisiz olmaları, bu silahı doğru donanıp kullanmadıklarını gösterir.

Öyleyse, ideoloji nedir, nasıl örgütlenir, mücadelesi nasıl verilir, bunun yol, yöntem ve araçları nelerdir sorunlarına doğru cevaplar vermek ve yaşamda bunun gereklerine cevap olmak, Önderliğe bağlı olma iddiasında bulunan herkesin en öncelikli ve hayati görevidir. Bunun dışındaki bütün çabalar ideolojik çalışmanın eksenine girmediği takdirde, bir biçimde kendi karşıtına dönmeye mahkumdur. Önderliğin yıllar önce belirttiği **“beyni ve yüreği bizimle olmayanların pratiği de bizim değildir”** tespiti, bunu çok çarpıcı ifade etmektedir. Yine Önderlik, kendisini aşmak isteyenlere karşı yaptığı uyarılarda, ideolojik netliğe dikkat çekerek şöyle demektedir.

“Dolayısıyla eğer beni aşmak istiyorsanız, öncelikle ideolojik eğilimlerinizi netleştirmeniz gerekir. Beni çarpıtarak, kullanarak sonuç almak beyhudedir. Ölsün de bu zordur. Onlarca örnek denedi. Çok kötü durumlara düştüler. Herhalde bu örnekleri anlayabilecek yetenektesiniz. Bana karşı ne kadar sapmalı, ne kadar açıktan bir rakip olarak çıkmak istediğinizi bilmiyorum. Ama şunu açıkça söylemeliyim ki, herhangi anlamlı bir çizgide arayışınız olursa ve bunu düşmanca yapmazsanız, hakkınız olarak değerlendirebilirim. Demokratik kimliğim kesinlikle bunu gerektirmektedir. Ölçü asgari yurtseverlik, özgürlük tanımında birleşmektir. Ama yine dürüstçe olmayan komplovari yaklaşırsa, kendimi savunma hakkım doğar. Yani ölümcül bir darbe yemenden yararlanarak, hiçbir tutarlı ideolojik gerekçe gösterilmeden, sözde çok tali konular abartılarak örgüt ele geçirilmek istenirse, bu darbe ve komplo serisine girer. Durumların bu biçimde geliştiğini söyleyebilecek durumda değilim.” Bu tespitler sadece karşıtlar için değil, ideolojiyi temsil etme iddiasında olan ve her kadroyu da bağlamaktadır.

Çizilen bu çerçeve içinde, Önderliğin ideolojik çizgisini hayat geçirmek isteyen her bağlı kadro için, ideolojiyi anlamak ve temsil etmek, beynini ve yüreğini buna yatırmak kadar; güçlü bir bilinç, örgütlülük ve mücadele iradesini de güçlü kılmak gerekmektedir. Bu mücadelenin hangi tarzda tempoda ve hangi yol yöntem ve araçlarla yürütüleceği üzerine yürütülecek tartışmalar ve çıkarılacak sonuçlar, Önderlikle buluşup buluşamamanın esasıdır. Bunu basit bir müminlik, fanatizm ya da pratik koşuşturmayla gerçekleştirmek mümkün olmadığı gibi, aldatma ve kullanma yaklaşımları da asla sonuç alamaz.

Sonuç almanın temelinde Önderlik gerçeğine ideolojiye doğru yaklaşım vardır. Bu da ideolojiyi anlamak kadar hatta onun ön koşulu olarak, pratiklerimizi sağlam bir özeleştiriyeye tabi tutmamızla mümkündür. Önderliğin bu konudaki yaklaşımı şöyledir. “Önderlik tarzım asla dayatma değildir. Büyük bir inanç ve bilgelikle beslenir. Bu yönlü gücü olmayanlar uzak durmalıdır. Çağımızın hasta ettiği bireyler bu tarz önderliğe katılamaz. Katılsalar da sonuç alamazlar. Son gruplaşmaların temelinde, başından beri önderlik gerçeğine yenden yaptığım tanımlama temelinde katılımını gerçekleştirememek rol oynamıştır. Eğer bize ilgi

ve saygı varsa, gerçekten ideolojik, politik ve örgütsel bir ortak yürüyüşte iddialı, kararlı ve eylemli olmak isteniyorsa, benim onlara değil, onların bana katılımı gerekir. Benim bedenim diri olmam veya ölmem belirleyici değildir. Ulaşılan anlam, irade ve ahlak belirleyicidir. Bu yalnız ben değil, bende dile gelen tüm bir evren, varolan insanlık ve toplumsal gerçekliğimizdir. Ona dayalı halkımızın demokratik, özgür ve eşitlik içinde yeniden yapılanmasıdır.”

ABDULLAH ÖCALAN SOSYAL BİLİMLER AKADEMİSİ

www.arsivakurdi.org

ULUSLARARASI KOMPLOYU BOŞA ÇIKARTAN VE İMRALI SÜRECİNDE KAZANAN

KÜRDİSTAN ÖZGÜRLÜK HAREKETİ VE ONUN ÖNDERİ RÊBÊR APO OLMUŞTUR

☀Önderliğe karşı komplonun üzerinde şekillendiği dünya gerçeği ve konjonktürü neydi? Bu konjonktür içinde Ortadoğu neyi ifade ediyordu?

PKK

Önderliğine karşı uluslararası komplonun gerçekleştiği dünya, Sovyet bloğunun çözüldüğü ve küresel sermayenin çıkarları doğrultusunda, ABD'nin 'Yeni Dünya Düzeni' adı altında yeniden dünyaya şekil vermek istediği bir gerçeği ifade ediyordu. Sovyet bloğu çözülmüş, çökmüş dolayısıyla, ABD'nin önü açılmıştı. Bu durumun sermayenin küreselleşmesi süreci ile de birleşmesi ABD'ye yeni bir dünya düzeni yaratma yönünde hem fırsat, hem de bir sorumluluk durumu ortaya çıkarmıştır. ABD I. Dünya Savaşı içinde ve Ekim devrimi temelinde şekillenmiş olan kapitalist devletçi dünya sistemini, gelişen küresel sermaye çıkarları doğrultusunda yeniden şekillendirme görevi ile yüz yüzeydi.

20. yy'ın ilk çeyreğinde I. Dünya Savaşı ve Ekim Devrimi temelinde şekillenen dünya, büyük ölçüde ulus-devlet sistemine dayanıyordu. Dolayısıyla ister kapitalizmin tekelleşmesi ve tekelci devlet kapitalizmi temelinde emperyalist egemenlik peşinde koşulması, dünyanın belli başlı emperyalist devletler arasında paylaşılmaya çalışılması olsun, isterse Ekim Devrimi temelinde gelişen sosyalist ve ulusal kurtuluş hareketleri olsun, bunlar büyük ölçüde devlet sınırlarını ve ulusal gerçekliği esas alıyorlardı. Bu durum kapitalist devletçi sistemin o dönemdeki

gelişim aşamasında sermayenin gelişip güçlenmesine hizmet ediyordu. Aynı zamanda ulusal-devlet yapısının ve ulusal toplulukların gelişmesine de, sistemin diğer yüzü olarak hizmet

ediyordu. Yani bir yandan kapitalist-emperyalist devletçi güçler sermayenin çıkarlarını böyle bir yapılanmaya dayanarak hakim kılarken, diğer yandan bunun öbür yüzü olarak da, Ekim Devrimine dayalı ezilen uluslar ve sömürgeler, ulusal kurtuluş hareketleri doğrultusunda, ulusal devletlerini yaratarak belli bir gelişme sağlıyorlardı. 20. yy'ın son çeyreğinde gelindiğinde, dünyanın bu durumu ve sermaye sisteminin gelişim düzeyi köklü bir değişimi yaşadı. Artık ne emperyalist devletçi yapı, onun sınırları, ne de ulusal bağımsızlık adı altında geliştirilen devlet sınırları kapitalizmin gelişmesine, sermayenin gelişmesine hizmet etmiyordu. Sermayenin daha da büyüüp gelişebilmesi, daha çok sömürü gerçekleştirebilmesi devlet sınırlarından kurtulmayı, küreselleşmeyi, iç içe geçmeyi, bütünleşmeyi gerektiriyordu. Sovyet sisteminin çözülüşü biraz da bu gelişmenin sonucu oldu. Sermaye düzeninde ortaya çıkan böyle bir gelişme, onun karşısında ulusal devletçi sınırlara çok dayalı olan Reel Sosyalizmin ve ulusal devlet yapılarının dayanma gücünü ortadan kaldırdı ve çözülüşünü ortaya çıkardı. Bu temelde I. Dünya Savaşı ve Ekim Devrimi üzerinde şekillenmiş dünya siyasal sistemi değişime uğruyordu.

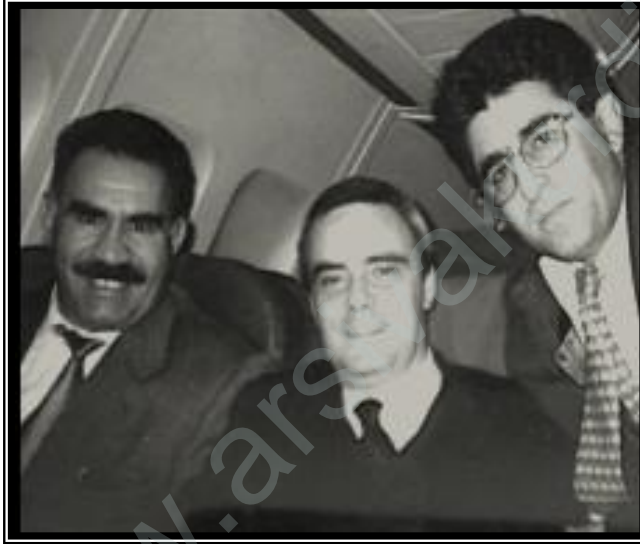
Sovyet bloğunun çözülmesi, bu sistemin bir yüzünün parçalanmasını, dolayısıyla diğer yüzünün de yani ABD öncülüğündeki batı yüzünün de, tüm dünyayı ele geçirecek küresel sermaye hakimiyetini kuracak şekilde kendisini yenilenmesini, yeniden yapılandırmasını gerekli kılıyordu. ABD 90'lı yılların başında bu durumu 'Yeni Dünya Düzeni' adı altında bir siyasal stratejiye kavuşturarak Sovyet sisteminin etkilerini taşıyan bütün gelişmeleri tasfiye etmeyi, küresel sermaye düzenine uyarlı hale getirtmeyi esas alan, planlı bir hareket yürüttü. Doğu Avrupa'da, Balkanlarda, Kafkaslarda Orta Asya'da, Afrika'da kısaca Reel Sosyalizmin etkilediği bütün alanlarda yer yer savaflara yol açan, şiddete de dayanan yoğun bir

ekonomik siyasi müdahale ile Reel Sosyalizme dayalı gelişmeleri tasfiye etmeye çalıştı. Şunu biliyoruz ki, ister I. Dünya Savaşının gerçekleştiği ortam olsun, isterse Ekim Devriminin bir sistem olarak emperyalizm karşısında yaşama durumu olsun, bunlar Ortadoğu'da yürütülen mücadelenin sonucunda ve Ortadoğu'nun bölünüp paylaşılması temelinde oldu. Esas olarak burada uzlaşma yaşandı. Elbette Rusya'da da mücadele oldu, sınıf mücadelesi gelişti. Şubat ve Ekim Devrimleri yaşandı. Kapitalist devletçi sisteme alternatif olmayı hedefleyen bir sistem burada yaratılmaya çalışıldı ama böyle bir sistemin dünyada denge yaratması, daha doğrusu İngiltere öncülüğündeki batı sistemi ile uzlaşması, dolayısıyla batı Avrupa ve Sovyetler biçiminde iki bloklu, ikiyüzlü bir dünyanın oluşması

Ortadoğu statükosundaki uzlaşma temelinde oldu. Esas olarak kapitalist-emperyalist bloklar arasındaki savaş, çok büyük oranda Ortadoğu'da yaşandı. Bir yandan İngiltere'nin başını çektiği, İngiltere, Fransa, Rusya ittifakı, diğer yandan

Almanya'nın başını çektiği, Almanya, Osmanlı İmparatorluğu ve Avusturya ittifakı arasında geçen bu ilk dünya savaşının bir Ortadoğu savaşı olduğu, esas olarak Ortadoğu'yu bölüp paylaşmayı, ele geçirmeyi hedeflediği bir gerçektir. İster İngiltere öncülüğü bakımından olsun, isterse Almanya öncülüğü bakımından olsun, her ikisinin de hedefi Ortadoğu'yu ele geçirmek ve böylece güney Asya'ya uzanmaktır. Birisi Osmanlı imparatorluğu ile uzlaşma temelinde bunu yapmak isterken, diğer ise Osmanlı imparatorluğunu çökertme ve imparatorluk topraklarını ele geçirme, paylaşma bu amacı gerçekleştirmek istiyordu. Sonuçta 2. amacı güdenler kazandılar. Yani İngiltere öncülüğü kazandı. Almanya, Osmanlı imparatorluğu ittifakı yenildi. Dolayısıyla Ortadoğu'yu İngiltere-Fransa

ittifakı ele geçirdi ve paylaştı. İşte burada bu blok içerisinde yer alan Rusya savaş içinde güçlerini daha çok Mezopotamya, Anadolu'da, Ortadoğu'ya dönük yoğunlaştırdığı sırada Rus Çarlığı çöktü ve Ekim Devrimi böyle bir ortamda meydana geldi. Böylece yeni Rusya Ortadoğu'yu paylaşmaktan çekildi. Ama İngiltere ve Fransa'nın Ortadoğu paylaşmasını kabul etmesi karşılığında onlar da, Sovyet rejimini kabul ettiler. Bu durum çok net gösteriyor ki, I. Dünya Savaşı ardından oluşan kapitalist devletçi dünya sistemi, Ortadoğu'nun bölünüp, paylaşılması üzerinde şekillendi. Ortadoğu statükosu, kapitalist-devletçi sistemin dünya egemenliğini belirledi. Bu nedenle böyle 20. yy'nın ilk çeyreğinde oluşan kapitalist dünya sisteminin küresel sermaye çıkarları doğrultusunda

değiştirilmesi mücadelesinin de, temel alanının Ortadoğu olacağı tartışma götürmez bir gerçektir. Her ne kadar 90'ların başından itibaren ABD öncülüğü, Balkanlar'da, Kafkasya'da, Doğu Avrupa'da, Asya'da, Afrika'da birçok girişimde bulunduysa da, onlar yan sahalardı. İşin temel sahası ve alanı değildi. Neden önce o alanlarda etkinlik geliştirdi diye düşünülürse, önce o alanlarda geliştirmedir. Dikkat edilirse Sovyet bloğu dağılma sürecine girdiğinde Körfez

Savaşı gündeme geldi ve ABD Körfez krizi ve savaşı gerekçesi ile Ortadoğu'da askeri mevzilenme yarattı. Ortadoğu statükosunun göbeğinde yer alan Irak'tan I. Dünya Savaşı ardından oluşan statüko parçalandı. Irak'ın kuzeyi ve güneyi ABD koruması altına alınarak üçe bölündü. Bu aslında Ortadoğu'da 20. yy'nın ilk çeyreğinde oluşmuş statükonun parçalanmasını ifade ediyordu. Fakat ABD bunu tümünden bölgeye yaymadı. Irak'ı bu biçimde kontrol altına alarak, dünyanın diğer sahalarında Reel Sosyalizmin etkisi altında yaşanmış gelişmeleri, küresel sermaye sistemi içerisine çekme hareketini yürüttükten sonra tekrardan Ortadoğu'ya döndü. Şöyle bir strateji izlendiği söylenebilir; Önce Ortadoğu kontrol altına alındı ve buna dayanarak dünyanın diğer

sahalarında Reel Sosyalizm etkisi altında yaşanmış gelişmeler küresel sermaye sistemine çekildi. Bu gerçekleştikten sonra dünyanın diğer bölgelerindeki gelişmeler, küresel sermaye sistemiyle uygun getirildikten sonra, tekrar bu sefer Ortadoğu'ya dönüldü. Ortadoğu'ya daha köklü, daha kapsamlı bir mücadele biçiminde gelindi ve böylece de sonuç alınmak istendi. Ortadoğu'nun kısa süreli ve zayıf müdahalelerle değiştirilemeyeceği bilindiği için dünya sisteminin üzerinde yükseldiği esas statüko, Ortadoğu'da olduğu için Ortadoğu önce kontrol altına alındı ardından diğer sahalardan yaratılmış güçlenme ile bu temel alana, merkezi alana yönelim gerçekleştirildi. Böylece Ortadoğu statükosu da, ulus-devlet sistemi de aşılarak küresel sermaye çıkarları doğrultusunda, yeniden yapılandırılma sürecine girildi. Bunun için yeni girişimler de gerekli.

Dikkat edilirse, ABD'nin böyle bir adım atması, bu düzeyde bir müdahaleye girişmesi öyle kolay da olmadı. 11 Eylül olayları gibi çok kapsamlı saldırıyı gerektirdi. ABD'nin daha büyük bir askeri harekât yürütmesini zorunlu kılıyordu. Onun için de böyle bir askeri hareket yürütmesine karar verecek, karar vermede gerekçe

olacak nedenlere, olaylara ihtiyaç vardır. İşte 11 Eylül İkiz Kuleler saldırısı ABD'ye böyle bir gerekçe yarattı. ABD sistemini Ortadoğu'ya askeri müdahalede bulunma kararına ulaştırdı. Bunun önündeki engellerin aşılmasını sağladı. Bu temelde de ABD, önce Afganistan'a müdahale edip Ortadoğu'nun Güneydoğu ucunu da kontrol altına aldıktan sonra tekrar '90'ların başında ilk hamlede kontrol altına aldı, Ortadoğu'nun merkezine yani Irak'a yöneldi. 20 Mart 2003'te, Irak'a yönelttiği askeri müdahale ile küresel sermaye sistemine bölgeyi uyarılma müdahalesini başlattı.

Uluslararası komplo böyle bir müdahale ile bağlı. Bu anlamda esas olarak PKK Önderliğine karşı

uluslararası komplo planlayan, yürüten güç, küresel sermaye çıkarları doğrultusunda dünyaya yeni düzen vermek isteyen güçtür. Yani ABD'dir. PKK'ye karşı geliştirilen uluslararası komplo, küresel sermaye çıkarları doğrultusunda dünyaya ve Ortadoğu'ya yeni düzen kazandırma hareketinin bir parçasıdır. Müdahale küresel sermaye egemenliğini kurmak isteyen güçler tarafından yürütülüyor. PKK'nin duruşu ve mücadelesi, küresel sermaye hâkimiyeti ile çelişiyor. Ona ters düşüyor, onun süper emperyalist hegemonyasını teşhir ediyor, reddediyor, ona karşı çıkıyor. Bir demokratik dünya sisteminin gelişmesini öngörüyor, dolayısıyla da ideolojik, felsefik, politik ve pratik bakımdan küresel sermaye sistemi ile uyumlayan, bu hareketin önünde küresel sermaye egemenliği altına alınması, onunla uyumlu hale getirilmesi gerekiyor.

İşte uluslararası komplo, PKK'yi böyle bir hareket haline getirme operasyonudur. İdeolojik, felsefik, siyasi olarak ve pratik konum bakımından küresel sermaye sistemi ile çelişen değil, onun içinde eriyen, ona katılan, onunla uyumlu bir yapıya çekme hareketidir. Bu bakımdan komplo düzenleyip yürüten, planlayan küresel sermaye düzendir. Küresel sermaye hâkimiyetini sağlamak isteyen güçlerdir. Ancak PKK'nin geliştirdiği mücadele Ortadoğu'da I.

Dünya Savaşı ile oluşan statüko ile çatıştığı, çeliştiği, onlarla çatışma içinde geliştiği için o sistemle de karşıttır. Yani 20. yy. statükosu ile de karşı karşıyadır. Burada küresel sermaye hâkimiyetini kurmak isteyen güçler, PKK'nin 20. yy statükosuyla da çatışmalı olma durumundan yararlanarak ulus-devlet statükosuyla da bir tür uzlaşma yaratarak, PKK'ye karşı uluslararası ve bölgesel tüm güçleri içine katan, devletleri ve örgütleri kapsayan uluslararası düzeyde komplo, bir saldırı planlamayı başarmışlardır. Esas olarak komplo yürüten güçler, küresel sermaye güçleridir. PKK'nin çekilmek istendiği yer, küresel sermaye sistemidir. Ama küresel sermaye adına böyle bir egemenlik mücadelesini yürüten güçler,

tüm statükocu güçleri de şu veya bu biçimde kendi etkilerine alarak PKK ile karşıtlıklarından, yaşadıkları çatışmalı durumdan yararlanarak bütün güçleri PKK karşıtı bir komploda birleştirmeyi başarmışlardır. ABD ile dünyanın diğer hegamonik devletleri arasında PKK'ye karşı gelişen ittifakı yine ABD ile bölgenin statükocu devletleri arasında PKK'ye karşı gelişen ittifakı böyle değerlendirmek gerekir. Çünkü oldukça ters bir durum mevcuttur. Dikkat edilirse, bugün bölge statükocu güçleri ile çok yönlü çatışma içerisinde olan ABD, 1990'ların sonunda PKK'ye karşı tüm bu güçlerle uluslar arası komplo çerçevesinde ortak bir hareket yürütmüş, bir blok oluşturmuştur. Şimdi dahi PKK etkinliği geliştiği zaman, PKK'nin bölgedeki siyasal sistemi etkiler, siyaseten etkili hale gelir bir ilerleme kaydettiği zaman, ABD ile bölgenin statükocu güçleri, aynı blokta yer alabilmektedirler. Birbirleri ile çok karşıt olan örneğin, ABD ile İran PKK ye karşı aynı şeyleri söyleyen, aynı pratiği yürütün, aynı politikaları izleyen bir duruma düşmektedir. Resmen anlaşma yapmıyorlar ama fiilen PKK karşısında aynı politikaları izliyorlar ve ortak bir blokta yer alıyorlar. Örneğin Türkiye, PKK ile uzlaşma eğilimine yöneldiği, böyle bir belirti içerisine girdiği, Kürt sorununu demokratik çözmek gerekir diyenlerin Türkiye'de sesini yükselttiğimiz anda, bu duruma karşı iki uçtan tepki geliyor. Biri ABD'den, diğeri İran'dan. Kendi kontrolleri dışında Türkiye'nin PKK ile uzlaşmasını, Kürt sorununu çözmesini istemiyorlar. Türkiye, Kürt sorununu o biçimde çözerse güçlü olur. Sorunlarını kendi içinde çözer hale gelir. Dolayısıyla dışa muhtaç olmaktan kurtulur. Bu durumda ne ABD'ye muhtaç olur, ne de İran'a. Hatta İran karşısında daha büyük bir güç haline gelir. Onun için Türkiye'nin çözmesini istemiyorlar, PKK ile uzlaşmasını istemiyorlar. PKK ile uzlaşma belirtisi oldu mu, bunu bozmak için hem ABD, hem de İran aynı anda benzer refleksi gösteriyorlar. Fiilen aynı tutumun sahibi oluyorlar. İşte bu uluslararası komploda küresel sermaye güçleri ile 20. yy'ın statükocu güçlerinin nasıl birlik, ittifak halinde olduğunu gösteriyor. Bütün dünya güçleri devlet ve örgütler düzeyinde, az çok böyle bir komplo ittifakının içindedirler. Kimileri çıkar karşılığında aktif katılmış, kimisi de sessiz kalmayı yeğlemişlerdir. Ama herkes komplodan yana bir tutum içinde olmuştur.

☀ Ortadoğu gerçeğinde hem halk özgürlük eğilimi hem de egemenler açısından Kürt gerçeği neyi ifade eder?

Sovyet bloğunun çözülüşü ardından, küresel sermaye çıkarları doğrultusunda dünyaya yeni nizam verme hareketinin Ortadoğu'da merkezileşmesi, kuşkusuz Ortadoğu'da var olan güçleri ve alanları kendi stratejisi doğrultusunda değerlendirmek zorunda kalmıştır. Bu bakımdan örgütler, devletler, coğrafyaların hepsini kendine göre değerlendirmiştir. Hedeflediği nedir? Var olan ulus-devlet statükosunu parçalamak, Aşmak. Onun yerine küresel sermaye çıkarlarına hizmet edecek, sermayenin daha geniş, daha serbest dolaşımını sağlayacak ve kontrol altında tutulmasını öngörececek bir bölge sistemi yarattı. Bölgenin bu denli ulus-devlet sınırları temelinde bölünmesini ve sert sınır

Devlet tekelliliğini sürdüren despotik devlet yapısının ortadan kalkması gerekiyor. Bu kadar sınırın ve sınırları koruyan sistemin değişmesi lazım. Bunun için de mevcut despotik devlet yapılarıyla çatışılması gerekiyor. Bu iki alanda mevcut devlet sistemlerinin değişmesi lazım. İşte bu doğrultuda adına büyük ya da geniş Ortadoğu projesi denen bir planlama kapsamında ABD, 20 Mart 2003 yılında Irak üzerinden bölgeye müdahale etti.

kontrolleri ile gümrüklerle sermaye dolaşımının engellenmesini aşmaktır. Petrol rezervlerinin en çok bulunduğu, doların ulus-üstü sermayenin önemli bir parçası haline geldiği yine Yahudi sermayesinin etkinlik kurmak istediği böyle bir sahadan, küresel sermaye hakimiyeti vazgeçemez. Burayı kontrol altına almadan ve kendine hizmet eder bir düzey yakalamadan, küresel düzeyde sermaye hakimiyetinin sağlanması gerçekleşemez. Dolayısıyla da daha ileri bir sömürü düzenin yaratılması mümkün olmaz. O nedenle mevcut sınırların aşılması, ulus-devlet sisteminin aşılması gerekir. Bunun için küresel sermaye çıkarları doğrultusunda hareket eden güç olarak ABD'nin,

bu despotik ulus-devlet yapılarını değiştirme yönünde müdahaleleri var. Bunlardan birincisi; bu katı sınırların ortadan kalkması, sermayenin bölge çapında geçişinin daha kolay gerçekleşmesidir. İkincisi; despotik devlet yapısının bu devletçi, tekelci kapitalist duruşun ortadan kalkması, dolayısıyla özel sermayeye petrol alanlarının açılmasıdır. Bu iki alanda sermayenin çıkarları doğrultusunda mevcut siyasi sistemin değişimini gerekli kılıyor. Demek ki, despotik yapının yumuşatılması, devlet tekelliliğinin ortadan kalkması lazım. Devlet tekelliliğini sürdüren despotik devlet yapısının ortadan kalkması gerekiyor. Bu kadar sınırın ve sınırları koruyan sistemin değişmesi lazım. Bunun için de mevcut despotik devlet yapılarıyla çatışılması gerekiyor. Bu iki alanda mevcut devlet sistemlerinin değişmesi lazım. İşte bu doğrultuda adına büyük ya da geniş Ortadoğu projesi denen bir planlama kapsamında ABD, 20 Mart 2003 yılında Irak üzerinden bölgeye müdahale etti. Müdahale sadece Saddam rejimine yöneltilmiş bir müdahale değildir. Onun üzerinden, Irak üzerinden bütün Ortadoğu'ya yöneltilmiş bir müdahale idi. Ortadoğu'nun bu despotik ulus-devleti sistemi ile değiştirmeyi hedefleyen bir yapıdaydı. Onun için de bu sistemle bölgedeki tüm ulus-devlet güçleri ile çelişen ve çatışan bir vaziyette oldu. ABD müdahalesi sadece Saddam rejimini hedeflemedi. Suriye rejimini hedefledi, Türkiye'deki o devletçi sistemi hedefledi, İran rejimini hedefledi. Yine Arap monarşilerini yani o bölgedeki bütün despotik devlet yapılarını hedefledi. Tabi en çok da bölgeyi temsil etme niteliğinde olan Irak, Suriye, Türkiye ve İran'ı hedefledi. Çünkü bu devletler, bölgede var olan ve devletleşen üç temel toplumu ifade ediyordu. Aynı zamanda Irak, Suriye, İran oldukça despotik bir devlet sistemine sahipti. Geçmişte Reel Sosyalizmin etkisi altında gelişmişti. Yine Türkiye devleti de her ne kadar NATO içinde ABD müttefiki olsa da, devlet kapitalizminin hakim olduğu, yine militarizmin hakim olduğu, Sovyet sistemiyle ilişki içinde doğmuş, despotik özellikleri güçlü olan bir devlet konumundaydı. Dolayısıyla bölgenin diğer alanlarında değişimin gerçekleşmesi, bu dört devletin değiştirilmesi ile kolaylıkla mümkün olabilecekti. Esas hedefler, bölgede değişimi gerçekleştirebilmek için bu dört temel devlet oluyordu. Şimdi Ortadoğu'daki ulus-devlet

statükosunu parçalayıp Ortadoğu'yu küresel sermaye çıkarlarına uygun hale getirmek için Türkiye, Suriye, Irak ve İran devletleri hedef olursa, böyle bir durumda en stratejik konum arz eden coğrafya Kürdistan olur. Yine en stratejik konumda olan toplum, Kürt toplumu oluyor. Çünkü bu devletlerin dördü ile de çelişki ve çatışma içinde olan toplum, Kürt toplumdur. Bu devletlerin birbirleri ile ittifak temelinde yine İngiltere Fransa sistemine dayalı olarak oluşturdukları statükonun inkar ettiği, reddettiği, yok saydığı ve yok etmeye çalıştığı toplum, Kürt toplumdur. Yok sayılan alan Kürdistan'dır. Dolayısıyla her dört devletin de en zayıf olduğu yer, Kürdistan parçalarıdır. Egemenlik altında tutukları Kürdistan coğrafyalarıdır. Çelişki ve çatışma içinde oldukları yerler buralardır. Her dört devlete karşı da Kürdistan coğrafyasından gelişen bir mücadele vardır. O nedenle bu devletlerle çelişki ve çatışma içerisine giren güç, Kürdistan'ı, Kürt toplumu ve Kürdistan'da yürütülen mücadeleyi görmezden gelemez. Bunu dikkate almayan bir strateji oluşturamaz. Oluşturursa başarısız kalır. Mevcut devlet yapılarına karşı yürüteceği mücadelede dayanak bulamaz. Sağlam zemine basamaz. Basabilmesi için, dayanak bulabilmesi için somut koşulların tahlilini doğru ve yeterli bir biçimde yapması gerekir. Böyle yapılmak istendiğinde de, öne Kürdistan ve Kürt toplumu çıkıyor. Mevcut ulus-devlet statükosunun ve mevcut devlet yapılarının inkar ettiği ve imha etmeye çalıştığı Kürdistan ve Kürt toplumu, bu devlet yapılarını aşmak ve statükoyu kırmak isteyen stratejilerin en önemle üzerinde durmaları gereken saha oluyor. ABD, Sovyet bloğunun çözülüşü ardından Ortadoğu'ya bu biçimde yönelirken, 'Yeni Dünya Düzeni' adı altında Körfez Savaşı temelinde yönelime girerken, Kürdistan'ın ve Kürt toplumunun bu gerçeğini gördü. Yeni Dünya Düzeni stratejisinin Ortadoğu'da başarı kazanabilmesi için Kürdistan'a dayanması gerektiğini ve Kürt toplumundan destek alması gerektiğini tespit etti. Kürdistan parçalarını ve Kürt toplumu kendi stratejisi doğrultusunda kullanabilmesi için uygun koşulların yaratılması gerektiği sonucuna vardı. Örneğin güneyde kendisine uygun bir siyasi yapılanma olsa da, -ki '90'lı yılların başında bu yoktu- KDP ve YNK'ye etkin destek vererek Güney Kürdistan'da bir federe devletçik yaratıp orası böyle bir konuma getirildi.

Ama bundan öteye Kürdistan'ın diğer parçalarında ise PKK etkiliydi. PKK'nin bu coğrafyaya ve topluma dayanarak küresel sermaye hegemonyasını aşan, bir küresel demokrasi hareketi geliştirme çizgi ve çabasına sahip olduğunu gördü. Böylece PKK ile çelişkisi buradan ileri geliyor. Şunu net söyleyebiliriz. Eğer Körfez savaşında ABD Bağdat'a yürümedi, Saddam Hüseyin yönetimini o zaman yıkmadıysa bu, PKK'nin gücünden duyduğu korkudan dolayı oldu. Ortadoğu'da yeterli hazırlıklar yapmaması sonucunda, böyle bir duruma düştü. Çünkü şunu gördü; Bağdat'ı tümünden düşürürse Güney Kürdistan'a PKK hakim olacak. Hatta Bağdat'ta oluşacak yeni rejim, Kürtlerin etkinliğini taşıyacak onda da, PKK etkili olacak. Bu nedenle 10 yıldan fazla bir süre Saddam rejiminin ayakta kalmasına göz yumdu, bizzat fırsat tanıdı. Irak'ın üçe bölünmüşlük statüsünü kabul etti. Bu süre içerisinde kendisini Bağdat'ı ele geçirmeye hazır hale getirmek istedi. Kendine karşıt güçleri Ortadoğu'da etkisizleştirmeyi sağlamaya çalıştı. Bu 10 yılı bu temelde kullandı. En büyük tehdit Kürdistan'dan, Kürt sorunundan, PKK'den geliyordu.

Yine Filistin hareketi de bir engeldi. Bir yandan Filistin hareketini İsrail ile uzlaştırıp etkisiz hale getirmeye çalışırken, diğer yandan esas olarak PKK çizgisinin yarattığı tehdidi ortadan kaldırmak için arayışlara girdi ve uluslararası kompoyu işte bunun için gerçekleştirdi. Çünkü şu görülüyordu; PKK Kürdistan'ın bu stratejik konumunu iyi değerlendirerek özgürlük ve demokrasi çizgisinde yeni bir Kürdistan statükosu yaratmayı hedeflerken, bu aynı zamanda yeni bir Ortadoğu statükosu yaratmayı hedefliyor ve bir dünya sistemi yaratmayı ön görüyordu. Kürdistan'ın özgür, demokratik, birleşik yapısı, 'Demokratik Ortadoğu Birliği' küresel demokratik hareket demektir. PKK, Kürt halkının özgürlük hareketi olarak, kendi coğrafyasından dünya çapında rol oynayacak bir ideolojik ve stratejik duruş yakalamıştı. Bu doğrultuda da özgürlük hareketini geliştirerek bölge statükosuyla çatışmalı hale gelmişti. Türkiye, İran, Irak, Suriye gibi Ortadoğu statükosunu temsil eden devletlerle çelişki ve çatışma içindeydi. Bunları zayıflatıyordu, demokratik değişime, demokratik birliğe zorluyordu. Bu temelde Kürt sorununun demokratik çözümüne zorluyordu. Eğer bunu gerçekleştirir ise o zaman kendi çizgisinde halkların

kardeşliği, özgürlüğü ve demokratik birliği temelinde yeni bir Ortadoğu statükosunun oluşması gerçekleşecekti. Bu da 20. yy. dünya sisteminin yıkılması, kapitalist-devletçi toplum sisteminin dünya ölçüsünde aşılmasıyla Ortadoğu'da gerçekleşen Demokratik Ortadoğu Birliğine dayalı, yeni bir küresel demokratik sistemin gelişmesi demek olacaktı. İşte ABD'nin küresel sermaye çıkarları doğrultusunda yeni bir sistem yaratma stratejisi ile PKK'nin halkların çıkarları doğrultusunda demokratik bir küresel sistem yaratma stratejisi burada çelişti, çatıştı ve ABD'nin küresel sermaye çıkarları doğrultusunda geliştirmek istediği müdahaleyi tehdit etti. Ortadoğu'daki statükoyu aşabilmek, küresel sermaye çıkarları doğrultusunda yeni bir statüko yaratabilmek için, PKK'nin dayattığı Demokratik Ortadoğu Birliği stratejisini geriletmek gerekiyordu. Yani hem Kürdistan'ı, hem de çevresindeki coğrafyaları Türkiye, İran, Irak, Suriye gibi alanları PKK'nin elinden almak gerekiyordu. İşte uluslararası komplo, bu amaçla ve bu temelde planlandı ve yürütüldü. Kürdistan coğrafyası, Ortadoğu'daki ulus-devlet statükosunu aşma ve uluslar arası alanda da kapitalist-devletçi sistemi aşma mücadelesinde adeta dünyanın merkezi haline geldi, bir stratejik merkez konumu kazandı. Hem halkların demokratik bölgesel ve küresel hareketi açısından, hem de küresel sermayenin bölgesel ve uluslararası hareketi açısından Kürdistan ve Kürt toplumu bir stratejik merkez konumuna geldi. PKK, bu stratejik merkezin büyük bir bölümünü 1990'lı yılların başında kontrol eder hale gelmişti. Güney ve doğu Kürdistan dışında diğer sahaları kontrol ediyordu. Güneyde Körfez Savaşı ardından oluşan boşluk da PKK'nin etkinliğine açıktı. Doğu Kürdistan da bu gelişmelerden etkileniyordu. ABD PKK'nin bu gelişimini engellemek için Bağdat'ı 10 yıl Saddam Hüseyin yönetimine bıraktı. Ardından KDP ve YNK'ye büyük destek vererek, onları Güney Kürdistan'da bir güç haline getirdi. Federe devletçi kurdurdu. Çekiç gücün koruması altına aldı. Güney Kürdistan'ı kendi etkinlik alanı haline getirdikten sonra da, PKK'yi Kuzey ve Batı Kürdistan'da zayıflatmak, buraları da kontrol altına almak amacıyla uluslararası kompoyu geliştirdi. Söz konusu olan sadece Kürdistan parçalarını ve Kürt toplumunu denetlemek değil, aynı zamanda Türkiye ve Suriye'ye de egemen olmaktı. Çünkü

PKK, bu parçalarda geliştirdiği mücadele ile Türkiye ve Suriye'yi demokratikleşmeye, Kürt sorununun demokratik çözümüne yöneliyordu. Bunlar gerçekleşirse, bütün bu alanlar ABD sisteminin dışına çıkacaktı. İşte bütün bu alanları ele geçirmek için uluslararası komplo örgütledi, planladı, gerçekleştirdi. PKK'yi zayıflattı, kontrol altına aldı, kendisi için çok tehlike yaratacak bir konumdan çıkarttığına inandığı zamanda da, Bağdat'a yeni bir askeri müdahalede bulunarak Saddam Hüseyin rejimini yakıp Bağdat'ı ele geçirdi.

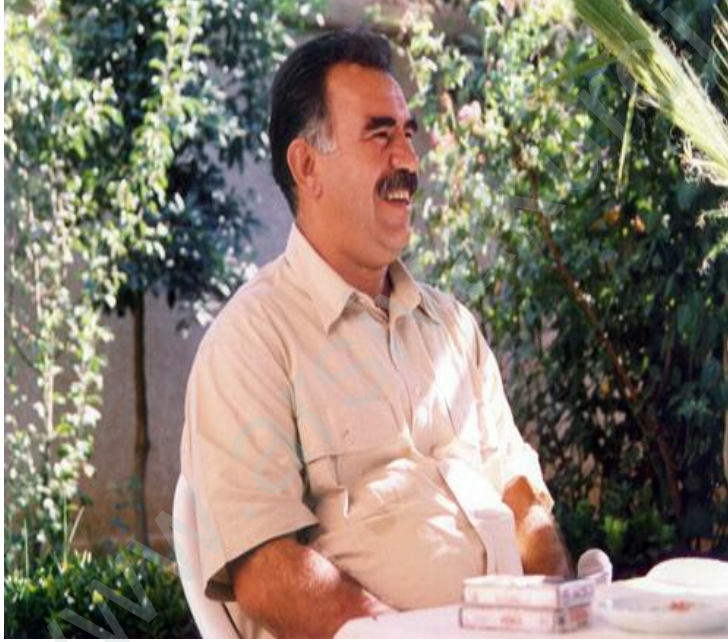
☀Önderlik “küresel saldırının ilk kurbanı oldum” dedi. Bunun komplo olayında ki Kürt gerçekliği ile bağlantısını nasıl izah etmek gerekir?

Dikkat edilirse PKK önderliğine ve PKK'ye karşı geliştirilen uluslararası komplo, Ortadoğu'ya yöneltilen küresel saldırının bir parçası durumundadır ve ilk planlı gerçekleşme olayıdır. Ondan önce var olan Körfez krizidir. O da sınırlı bir saldırı olmuştur. Irak yönetimini yıkmayı değil, Saddam Hüseyin rejimini Bağdat çevresinde sınırlandırarak daraltmayı ve kontrol altına almayı hedeflemiştir. Yani sınırlı bir hedefleme vardır. Filistin hareketine yönelim de, daha zayıf ve daha da sonra olmuştur. Daha doğrusu Filistin Kurtuluş Hareketine karşı ‘Ortadoğu Barış Projesi’ adı altında bir müdahale geliştirilmiştir. Dikkat edilirse geliştirilen bu müdahale onu reddedici, yok sayısı, hedefleyip imha edici karakterde değildir. Tersine onu denetim altına almayı, kendi çizgisine çekmeyi, kendi sistemi içerisinde liderliğinden başlamak üzere eritmeyi hedeflemektedir. Bu bakımdan ‘Ortadoğu Barış Projesi’ adı altında bir yaklaşımla Filistin alanına müdahalede bulunulmuştur. Esas müdahale sistem dışı sayan, reddeden ve imha edilmeyi öngören PKK Önderliğine karşı geliştirilmiştir. Önder Apo'ya karşı yöneltilen uluslararası komplo, sistemin dışladığı, reddettiği ve imha etmeyi öngördüğü ilk bölgesel müdahaledir. Küresel sermaye sisteminin ilk imha amaçlı saldırısı PKK Önderliğine karşı geliştirilmiştir. 90'lı yılların başından itibaren bu saldırı adım adım örgütlenmiş, hazırlıkları yapılmış, kısmen pratikleştirilmiş, en sonunda 1998 yılında hazırlıkları tamamlanarak tümüyle harekete geçirilmiştir. Önder Apo “*Küresel saldırının ilk*

kurbanı oldum” derken, küresel sermaye sisteminin ve onun öncü gücü olarak ABD müdahalesinin, ilk olarak kendisini hedeflemesini ifade etmektedir. Bu hedefleme imha etme temelindedir. Uluslararası komplo Önder Apo'yu imhayı hedefleyen bir komplodur. Dolayısıyla bölgede ilk küresel sermaye saldırısının Ortadoğu'da ilk imha etmek istediği güç, Önder Apo olmuştur. İlk tasfiye edilmek istenen hareket, PKK hareketi olmuştur. Küresel sermaye ilk kurban olarak Önder Apo'yu ve PKK'yi seçmiştir. Neden? Çünkü Kürdistan'ı ve Kürt toplumunu ele geçirmek istemiştir. Bölgede hakim olma stratejisini başarıya götürebilmesi için, Kürdistan'a ve Kürt toplumuna hakim olması gerekmektedir. O nedenle de I. Körfez savaşıyla Saddam rejimini kısmen kontrol altına aldıktan sonra esas olarak PKK Önderliğine karşı uluslararası komplo planlayıp geliştirmekle uğraşmıştır. Ne zaman ki onu gerçekleştirmişse ondan sonra tekrar dönüp Bağdat'ı ele geçirmeye, Saddam rejimini yıkmaya yönelmiştir. O nedenle ABD'nin Saddam Hüseyin rejimini yıkmaya karar vermesinin 2000 yılından sonra, hatta 11 Eylül olaylarından sonra gerçekleştiğini düşünmek yanlıştır. Aslında ABD daha Sovyet bloğu çözüldükçe, 1990'ların başında ilk Körfez savaşında Saddam Hüseyin rejimini yıkmaya karar vermişti. Ama o zaman bunu gerçekleştirmeyi stratejik çıkarlarına uygun bulmadı. Kürdistan'ı denetleyerek, Kürt toplumunu kontrol altına alarak, PKK'yi tasfiye ederek kendisini Kürdistan'da güçlendirme temelinde Saddam Hüseyin yönetimini yıkmaya yönelmeyi, stratejik başarısı için daha doğru buldu. Bu nedenle de aslında 98'de Önder Apo'ya yönelik komplo planlanması Irak müdahalesiyle bağlantılıdır. ABD, o zaman Saddam Hüseyin rejimine silahlı müdahalede bulunma, yıkma kararını vermişti. Ama henüz onun için hazır değildi. Hazır hale gelmek için PKK'yi geriletmesi, tan'ı kontrol etmesi, daha çok da Türkiye'den destek alması gerekiyordu. Saddam Hüseyin rejimine yönelik savaşta Türkiye'nin desteğini çok önemsiyordu. Bu nedenle esas itibariyle Irak politikası üzerinde yapılan anlaşma temelinde Önder Apo'ya karşı komplo geliştirildi. Şunu çok iyi biliyoruz; 15 Şubat 1999 yılında saat 11'de, Türkiye hükümetinin başbakanı olarak Bülent Ecevit, Türkiye adına ABD'ye Irak politikasının değişmeyeceğini, yani Irak'ta ABD'yi

destekleyeceklerinin sözünü verdi ki, ondan 6 saat sonra ABD Önder Apo'yu Türkiye'ye teslim etti. Irak politikası için Türkiye'den destek isterken de, istediği destek Irak rejimini zorla devirme mücadelesine destekti. Yani ABD o zamanda Irak'a silahlı müdahale etme kararındaydı. Türkiye'den bu konuda destek istiyordu. Bunu Türkiye yönetimi de biliyordu. Buna destek vereceğinin sözünü verdi. ABD'de buna güvenerek 15 Şubat komplosunu tezgahladı. Fakat 2003 baharında Irak'a silahlı müdahale gündeme gelince, Türkiye bu müdahaleye destek vermedi. 1 Mart'ta destek teskeresi meclisten geçmedi. Böylece Türkiye hükümeti ABD'ye vermiş olduğu sözü tutmamış oldu. Türkiye-ABD ilişkilerindeki gerginlik, çelişkili-çatışmalı durum bu nedenle ortaya çıktı.

ABD gördü ki, Türkiye kendisiyle stratejik dayanışma içerisinde değil. Kendisine gerekli stratejik desteği vermiyor. Bunun için Türkiye'nin mevcut yönetiminin değişmesini istedi. Türkiye-ABD ilişkilerinde gerginlik, çelişkili ve çatışmalı durum bu temelde ortaya çıktı. Şimdi

buradan baktığımızda çok net görülüyor ki, küresel sermaye hareketinin Ortadoğu'da ilk hedefi Önder Apo olmuştur. Böylebir kurban olmada Kürt güçlerinin de bir rolü var. Kürdistan'da herkes böyle bir komplo saldırısında şu veya bu biçimde rol oynamıştır. Siyasi değer ifade eden, örgütlülük ifade eden herkes içinde yer almıştır. Bir de aslında bunlar Önder Apo'yu kurban etmişlerdir. Örneğin; uluslararası komplo gerçekleşirken, düğmeye 17 Eylül 1998 Washington anlaşmasıyla basılmıştır. Bu anlaşma, ABD denetiminde KDP ile YNK'nin ittifak anlaşmasıdır. ABD, KDP ve YNK'nin kararı temelinde PKK Önderliğine karşı uluslararası

komployu başlatmıştır. Bu anlaşmayı biliyoruz. Temel içeri; PKK'nin terör örgütü olduğu ve Güney Kürdistan'dan çıkarılmasını ifade ediyordu. Hemen anlaşmadan sonra KDP ve YNK liderlikleri, PKK'nin Güney Kürdistan'dan çıkartılacağı açıklamalarını yaptılar ve bu temelde ABD ile, Türkiye ile ittifak içine girdiler. Bir de Kürt siyasal gücü adına, Amerika'ya destek vermiş, güvence vermiş oldular. ABD müdahalesini Kürdistan'a davet etmiş oldular. ABD diyor ki; "Biz Kürt liderlerin kararları temelinde Kürdistan'a müdahale ediyoruz." Önder Apo'ya yönelik saldırıyı KDP ve YNK'nin kararına bağlıyorlar. Onlar öyle bir rol oynadılar. Dolayısıyla uluslararası komplo 17 Eylül Washington anlaşması temelinde başlayıp gelişti. O anlaşmayla KDP ve YNK uluslararası komplo

en aktif ve etkili gücü konumunda oldular. Önder Apo ve PKK'ye karşı Amerika'yla komplo düzeyinde uzlaştılar ve böyle bir çizgi izlediler. Kürdistan özgürlük hareketini, onun Önderliğini bazı çıkarlar karşılığında uluslararası güçlere, küresel sermaye güçlerine sattılar. Diğer yandan PKK de, komplo karşısında çok olumlu bir duruş sergileyemedi. Doğru bir konumda olmadı, başarılı bir duruşu olmadı. PKK

içinde olan Mahir Welat, Rozerin ve Kani Yılmaz gibi bazı kişiler ajanlık derecesinde komploya hizmet ettiler. Avrupa'da ve diğer yerlerde, diplomasi çalışmalarıyla ilgili olan birçok kişi komplo aleti oldu. Bilerek veya bilmeyerek ajanlık derecesinde komploya hizmet ettiler. Önderliği ve PKK'yi yanılttılar. Bir de bu biçimde Önder Apo küresel sermaye güçlerine satılmış oldu. Öte yandan PKK de, komploya karşı etkili bir duruş ve mücadele sergileyemedi. Komplo sürecinde Önderlik gerçeğinden kopuş, en ileri düzeye çıktı. Komployu göremedi, anlayamadı, komploya karşı mücadele duyarlılığını gösteremedi. Önderliğin

konumu ve yürüttüğü mücadele ile bütünlük içinde olamadı. Tam bir Önderlikten, çizgiden uzaklaşmayı, savrulmayı yaşadı. Önderlik, bunu “*Yetersiz yoldaşlık, yetersiz devrimcilik*” olarak değerlendirdi. Bu önemli bir husustu. Bütün PKK gaflet içinde oldu, dolayısıyla komployu anlayamadı, komploya karşı Önderliğin yürüttüğü mücadeleyi göremedi, onunla birleşemedi ve komploya karşı mücadele edemedi. Bu da komplonun bu biçimde gerçekleşmesinde rol oynadı. 15 Şubat’ın başarılmasını sağladı. Eğer PKK böyle bir gafleti yaşamasa, komplo karşısında gerekli duyarlılığı, etkin duruşu ve mücadeleyi gösterseydi, komplonun bu biçimde gerçekleşmesi engellenebilirdi. En azından farklı biçimde komploya karşı bir mücadele durumu devam edip gidebilirdi. PKK’nin yaşadığı gaflet Önderliği yalnız bıraktı, komplonun kurbanı olmasında bu biçimde rol oynadı.

☀Önderlik komplo öncesi PKK’nin anti-emperyalist halklar cephesinde öncülük misyonuna dikkat çekiyordu. PKK’nin şu andaki durumunda bu misyona yaklaşım nedir?

PKK’nin şimdi de küresel sermaye sistemi karşısındaki duruşu nettir ve öncülük düzeyindedir. Hiçbir zaman Önder Apo küresel sermaye düzenine karşı mücadelede Önder duruşunu, öncü duruşunu kaybetmemiş ve böyle bir misyona her zaman sahip çıkmıştır. Nitekim ABD’nin Irak’a müdahalesi gelişirken, bunun bir küresel sermaye müdahalesi olduğunu, bir stratejik müdahale olduğunu açıkça söylemiştir. ‘*ABD süper emperyalist ise, biz de süper demokratız*’ demiştir. ‘*ABD, demokratik emperyalizmin hegemonyasını kurmak istiyorsa, biz de küresel demokrasi sistemini yaratmak istiyoruz*’ demiştir. Dolayısıyla ABD’nin küresel sermaye hegemonyası doğrultusunda yürüttüğü mücadele

Önderliğin konumu ve yürüttüğü mücadele ile bütünlük içinde olamadı. Tam bir Önderlikten, çizgiden uzaklaşmayı, savrulmayı yaşadı. Önderlik, bunu “Yetersiz yoldaşlık, yetersiz devrimcilik” olarak değerlendirdi. Bu önemli bir husustu. Bütün PKK gaflet içinde oldu, dolayısıyla komployu anlayamadı, komploya karşı Önderliğin yürüttüğü mücadeleyi göremedi, onunla birleşemedi ve komploya karşı mücadele edemedi. Bu da komplonun bu biçimde gerçekleşmesinde rol oynadı. 15 Şubat’ın başarılmasını sağladı. Eğer PKK böyle bir gafleti vasamasa, komplo karşısında

karşısında, Önder duruşunu açıkça ortaya koymuştur. Küresel sermaye stratejisi karşısında halkların küresel demokrasi stratejisini açıkça tanımlamış, ifade etmiştir. Dolayısıyla PKK, küresel emperyalizmin gerçekleşmesi karşısında, halkların demokratik sistemini yaratma mücadelesini stratejik temelde yürütüyor. Uluslararası stratejisi buna dayanıyor ve bu temelde Kürdistan’da da, dünyanın diğer alanlarında da mücadele ediyor. Böyle olan ve bu temelde mücadele eden güçlerle ilişki ve ittifak içinde olmayı esas alıyor. Ama esas olarak da küresel sermaye hegemonyasına karşı direnmeyi, doğru bir stratejik-taktik anlayışla mücadele etmeyi, başarı kazanmayı önemsiyor. Kendisi küresel sermaye sisteminin komplo düzeyinde saldırısına maruz kalan bir konumdadır. Dolayısıyla da bu saldırıya karşı ideolojik, politik, örgütsel, Meşru Savunma her alanda direnişi geliştirerek küresel sermayenin merkez seçtiği Ortadoğu ve Kürdistan’a yönelik saldırıyı boşa çıkartmayı, bu alanlardan küresel demokrasi hareketini geliştirip başarıya götürmeyi esas alıyor. Bu önemli bir duruştur, stratejik bir duruştur. Ve burada sağlanacak bir başarı, stratejik bir başarı sağlamayı ifade edecektir. Bu temelde Önder Apo’nun uluslararası komploya karşı yedi yıldır en amansız koşullarda, tarihte hiçbir insanın maruz kalmadığı, vahşi baskı sistemine karşı yürüttüğü bir mücadele, geliştirdiği bir direniş var. Bu, İmralı düzenine karşı geliştirilen bir direniştir. Önderliği imha etmek, PKK’yi tasfiye etmek amaçlı geliştirilen uluslararası komploya boşa çıkartmak, başarısız kılmak için geliştirilen bir mücadeledir. PKK, bu mücadelede başarı sağlamayı, küresel sermaye düzenine karşı halkların küresel demokrasi hareketini geliştirmeyi en temel unsur sayıyor. Eğer bunu başarır, küresel demokrasi hareketinin stratejik başarı sağlamasına, gelişme sağlamasına yol açacak. Bu nedenle de PKK’nin ve PKK Önderliğinin günümüzde İmralı sistemi çerçevesinde, uluslararası komploya karşı yürüttüğü

mücadeleyi küçümsememek gerekiyor. Bu sıradan bir direniş değildir. Sadece Kürdistan'a özgü bir direniş de değildir. Hatta etkisi Ortadoğu çapında olan bir direniş de değildir. Uluslararası boyutları olan, küresel sermaye düzeni ile küresel demokrasi hareketi arasındaki mücadelenin en temel odaklaştığı bir direniştir. Bu bakımdan da, uluslararası komploya karşı Önder Apo'nun geliştirdiği mücadeleyi, sağladığı başarıları iyi anlamak, doğru değerlendirmek ve bunun kendine 'demokratım' diyen herkesin, üzerine yüklediği görevlerin gereğini pratikte yerine getirir bir konumda olmak lazım. Nedir bu mücadele? Nasıl gelişti? Yedi yıllık komplo karşısında Önder Apo'nun duruşu neyi ifade ediyor? Kim, nasıl saldırdı? Kim nasıl direndi? Ve günümüze geldiğinde sonuç ne oldu? Küresel sermayenin, uluslararası komplo temelinde Önder Apo'ya ve PKK'ye karşı yürüttüğü saldırı karşısında geliştirilen direniş ne durumdadır? Uluslararası komploya karşı mücadele nasıl seyretti ve günümüzde hangi noktaya geldi? Bu mücadele nasıl bir mücadeledir ve ne kadar gelişme sağladı? Tabii bir de komplo olayına böyle bakmak lazım, tek yanlı bakmak hatalıdır. Yanlış bir anlayışa götürür. Sadece var olan ve gerçekleşen uluslararası komplo ve onun saldırısı değildir. Bu komploya karşı insan soyunun ortaya çıkardığı en büyük verilerle geliştirilen bir direniş vardır, buna insanüstü bir direniş bile denilebilir. Bir de böyle bir komplo karşısında küresel demokrasi direnişi var. Bu direniş gerçeğini görmemiz lazım. Bu direniş hangi aşamalardan geçti? Günümüzde nasıl bir konum arz ediyor? Ona dair birkaç şey söylemek gerekirse; bir kere 9 Ekim 1998 ile başlatılan saldırı, Önder Apo'nun imhasını hedefliyordu. Bu net bir durumdur. Bu konuda hiçbir farklı görüş, düşünce olmamalıdır. Uluslararası komplonun hedefi şuydu; Önder Apo'yu imha etmek ve bu temelde PKK hareketini tasfiye etmek. Amaç buydu ve Önder Apo'ya saldırı, imha amaçlı bir saldırı oldu. Önder Apo tutumu, konumu, davranışları, girişimleri ve çabası ile bu imhayı önledi. Önce 9 Ekim günü planlananı önledi, Rusya'ya giderek Yunanistan'ın tezgâhladığı imha komplosunu bozdu. Yunanistan'dan geri döneceği ve arada kalarak vurulacağı hesap ediliyordu. Bu planı, Moskova'ya gitme kararı temelinde boşa çıkardı. Ardından

Roma'ya gidişle komployu daha çok deşifre etti, teşhir etti. Komplo karşısında belli bir mücadele düzeyi ortaya çıkardı. Çeşitli oyunlarla komplocu güçler bu süreci tersine çevirdiler ve Kenya'da, o korsanca kaçırma olayını ortaya çıkardılar. Aslında kaçırmadan ziyade imha amaçlıydı. Yunanistan bir türlü Önderliği imha etme konumunu yakalayamadı. Yunanistan Dışişleri Bakanlığının Kenya'daki elçiliğe sokağa atın ve yok edin talimatı verdiğini çok iyi biliyoruz. Bunlar belgeler olarak ortaya çıkmıştır. Bu imha amacını tarzıyla, duyarlılığıyla, temkinli hareketi ile saldırıya fırsat vermeme temelinde Önder Apo'nun kendisi bozdu. İmhayı gerçekleştiremeyince komplocu güçler, İmralı sistemini ortaya çıkardılar. İmralı sistemi, Önder Apo'nun çözemediği gibi üç ayaklıdır; ABD, AB ve Türkiye ayakları. Böylece üç ayaklı bir sistem ortaya çıkartılmıştır. Önder Apo'nun imhası ve bu temelde PKK'nin tasfiyesi gerçekleşmeyince, bu sefer İmralı sistemini oluşturup onu uzun vadeli kılarak İmralı sistemine dayanma temelinde, PKK'nin tasfiye edilmesini planladılar. Bunu başaracaklarına dair umutları da vardı. Şöyle hesap ediyorlardı; 'işte Önder Apo çeşitli barış mesajları verir, ateşkesi uzun süreli kılar, bunu PKK ve Kürt halkı anlamaz, bunun gereklerini yerine getiremez, bu temelde de hareketin örgütlenip kendisini geliştirmesi yönünde adımlar atılamaz, süreç içerisinde gevşeme, dağılma, çözülme ortaya çıkar, PKK yok olur gider' hesap buydu. Nitekim bu politikayı Önder Apo '*Çürütme politikası*' olarak tanımladı. Daha baştan Türkiye'nin idam kararını AIHM'e taşımasının nedeni de buydu. MHP dâhil Türkiye'deki birçok siyasi, askeri gücü böyle bir politikayla PKK'nin daha kolay tasfiye olacağına ikna ederek, inandırarak idam kararını AIHM'e taşıttırdılar. Yoksa birçok güç, idam kararının uygulanmasından yanaydı. Onu tehlikeli buldular. Öyle olursa PKK'nin Önderlik Çizgisinde, Kürt halkını tümünden ayağa kaldıracığını, bunun da sistem için sorun yaratacağını değerlendirdiler. PKK'nin tasfiye olmasının yolunun İmralı sistemi temelinde, çürütme politikasını uygulamak olarak gördüler. Birçok çevre böyle olacağını değerlendirdi. Dikkat edilirse, kendine Kürt aydını, yazarı diyen birçok çevre de, o zamanlar bu durumu değerlendirdiler, Önderliği, bizi ve PKK'yi eleştirdiler. 'Böyle bir politika ile yok olunur' dediler, 'devlet oyun

oynuyor' dediler. Biz o zamanda onlara dedik ki; 'Doğru, devletin amacı o, ama bu bir mücadeledir. Başka bir yol var mı? Ucuz mücadele etme ve kazanma yolu var mı? Hayır. Bu ince mücadeleyi yürüterek başarmak zorundayız.' Nitekim Önder Apo da, bu gerçeği değerlendirdi; idamın neden yapılmadığını, İmralı sisteminin niye oluşturulduğunu, çürütme politikasının ne anlama geldiğini çok kez değerlendirdi. "Burada bana dayanarak PKK tasfiye edilmek isteniyor" dedi, amaçları, hedefleri bu. Ama bu bir mücadele alanıdır, biz de oyuna gelmeyelim, çalışalım, mücadele edelim, bu oyunu bozalım, İmralı sistemine karşı geliştirdiğimiz mücadeleyle, yürüteceğimiz çalışmalarla özgürlük hareketimizi örgütleyip yeniden yapılandırarak uluslararası komploya karşı etkili mücadele edebilir hale getirelim dedi. Bu temelde de çalışma yürüttü. Düşüncesinin dışarıya taşmasını engellemek için her türlü tedbiri aldılar, mektupların geliş-gidişini

PKK'nin tasfiye olması beklenirken, PKK kendini yeniden yapılandırarak 1 Haziran stratejik atılımıyla Türkiye'nin yürüttüğü inkar ve imha sistemini parçalayacak bir siyasal durumu ortaya çıkardı. Burada açıkça Önderliğin başarısı var. İmralı sistemi temelinde yürütülen mücadeleyi, bu sonuç gösteriyor ki; Önder Apo kazandı. Bir kere daha Önderlik Gerçeği, uluslararası gericilik karşısında başarı kazanmıştır. Uluslararası komplocu güçlerin beklentileri, umutları, hesapları boşa çıkmıştır.

bile engellediler. Görüşmelerde bazı değerlendirmeler yaptığı görülünce avukat görüşmelerini sınırlandırdılar. Haftada iki olan görüşmeyi bire indirdiler, sonra on beş günde bire indirdiler, daha sonra ayda bir yaptılar. Önderliğin sesini kesmek için her şeyi yaptılar. Çeşitli konularda hazırladığı yazıların dışarıya çıkarılmasını reddettiler, izin vermediler. Bu koşullarda Önder Apo, AİHM' sinin yargılama sürecini değerlendirerek bu temelde hukuksal haklarını kullandı ve süreci aydınlatan, PKK'nin

yeni dönemini değerlendiren, ideolojik yenilenmeyi, stratejik değişimi ve örgütsel yeniden yapılanmayı gerçekleştirecek teorik çözümlerini içeren değerlendirmeler geliştirdi. Peş peşe savunmalar hazırladı. Devlet, bunların dışarı çıkmasını da engellemek istedi ama göz göre olacak bu hukuk ihlalini yapamazdı. Bir de bunlar Avrupa çerçevesinde oluyordu, dolayısıyla hiç engelleyemezdi. Mecburen bu yazıların kamuoyuna ulaşmasını, Kürt halkının ve PKK'nin eline geçmesini engelleyemedi. Önderlik, çok az imkan dahilinde oluşan bu fırsatları çok iyi değerlendirdi. Savunma hakkı hukuksal olarak doğar doğmaz, son derece hazırlıklı bir biçimde en kapsamlı değerlendirmeleri yaptı. Bu biçimde özgürlük hareketimizin ve halkımızın ihtiyaç duyduğu teorik aydınlanmayı sağladı. İdeolojik yenilenme, stratejik değişim ve örgütsel yeniden yapılanmanın ihtiyaç duyduğu bütün teorik çözümleri ortaya çıkardı. Bu temelde hareketin gelişeceği anlaşılınca 2003 yazında, ABD'nin Irak müdahalesine dayalı olarak, harekete içten provokatif, tasfiyecilik eğilim dayatıldı. Savunmaların etkisi böyle bir provokasyonla boşa çıkartılmak istendi. Önderlik projeleri böyle bir provokasyonla ters-yüz edilmeye çalışıldı. Böylece hareket, bu provokatörler eliyle Önderlik çizgisinden kopartılıp ABD güdümüne çekilmeye çalışıldı. Buna karşı milyonda bir imkan denecek kadar sınırlı olan fırsatları Önder Apo iyi değerlendirerek provokatif tasfiyeciliği teşhir etmeyi ve hareketi onun etkisinden kurtarmayı sağladı.

Bunun sonucunda provokasyon çeşitli zararlar vermiş olsa da, PKK'nin yeniden toparlanması, stratejik değişimi, ideolojik yenilenmeyi ve örgütsel yeniden yapılanmayı gerçekleştirmesi sağlandı. PKK kendini yeniden inşa etti ve Demokratik Konfederalizm sistemini yarattı. Bu temelde de, 1 Haziran 2004 stratejik atılımını başlattı. Hem kendini yeniledi, stratejik değişime uğratıp yeniden yapılandırdı, hem de bu temelde uluslararası komploya karşı, 1 Haziran stratejik atılımını başlattı. Bütün saldırılara karşı bu atılımı geliştirmeyi, sürdürmeyi başardı. İşte bu oldukça önemli bir gelişmeydi. İmralı sistemi temelinde yürütülen mücadeleyi, Önder Apo'nun kazanması demektir. Bu gelişmeler İmralı sistemine dayanarak PKK'yi tasfiye etme planlarını boşa çıkarttı. Uluslararası komplocu güçlerin bu umutları kırıldı.

PKK'nin tasfiye olması beklenirken, PKK kendini yeniden yapılandırarak 1 Haziran stratejik atılımıyla Türkiye'nin yürüttüğü inkar ve imha sistemini parçalayacak bir siyasal durumu ortaya çıkardı. Burada açıkça Önderliğin başarısı var. İmralı sistemi temelinde yürütülen mücadeleyi, bu sonuç gösteriyor ki; Önder Apo kazandı. Bir kere daha Önderlik Gerçeği, uluslararası gericilik karşısında başarı kazanmıştır. Uluslararası komplocu güçlerin beklentileri, umutları, hesapları boşa çıkmıştır. İşte bunu gördükleri için 2005 yılı Newroz'undan itibaren, Türkiye Genel Kurmayı biraz da çılgınlık içeren bir saldırıyı doğrudan halka, harekete ve Önderliğimize karşı başlattı. Milliyetçiliği, şovenizmi tırmandırdı. Ardından 1 Haziran yasası çıkartıldı ve Önder Apo ile her türlü görüşme yasaklandı. Ardından da bu saldırılar, 'topyekun mücadele konsepti' adı altında yeni bir saldırı konsepti haline getirildi. Yani uluslararası komplocu güçler, İmralı sisteminde içine düştükleri başarısızlığın verdiği çılgınlıkla başta Önder Apo olmak üzere, tüm hareketimize ve halka karşı vahşice bir topyekun saldırı içerisine girdiler. Önder Apo üzerindeki bu imha hareketini böyle değerlendirmek ve anlamak gerekiyor. Saldırı bütün halka ve harekete karşıdır. Fakat en fazla da tabii Önder Apo üzerinde yoğunlaştırılmıştır. Adeta İmralı sisteminden kazandığı başarının intikamı alınmak isteniyor. Başarı, tersine çevrilmek isteniliyor. Önderliğe geri adım atılmak isteniliyor. Dikkat edilirse Önder Apo bunu, provokasyon ve tahrik olarak değerlendirdi. Önderlik intihara sürüklenmek isteniyor. *"Böylece imham gerçekleştirilmek ve PKK de tasfiye edilmek isteniyor"* dedi. Niye bu yapılıyor? Çünkü İmralı sisteminde kazanan Önder Apo oldu. Eğer çürütme politikası başarıya gitmiş olsaydı, uluslararası gericiliğin böyle bir saldırıya, topyekun savaş konseptine ihtiyacı kalmayacaktı. Ama başarısız kaldığı için, Önderlik çizgisi, Önder Apo'nun mücadelesi kazandığı için yenilginin verdiği hırsla saldırıyorlar. Sadistçe Önder Apo üzerindeki işkenceyi yoğunlaştırıyorlar. Fiziki işkenceyi, psikolojik işkenceyi imha düzeyinde derinleştiriyorlar. Eğer 2005 yılı Newroz'undan bu yana, topyekun savaş konsepti temelinde Türkiye yönetimi ve uluslararası gerici güçler böyle bir saldırı geliştirdiler ise, genel kurmay öncülüğünde Türkiye yönetimi böyle bir saldırı geliştirip Avrupa

ve Amerika da buna ses çıkarmayarak destek veriyse, bu saldırılar Önder Apo'nun kazandığı böyle bir başarı nedeniyledir. Bu başarıdan duyulan korkudur, çılgınlıktır. Düşman saldırısının, uluslararası komplocu güçlerin saldırısının böyle bir anlamı var. Peki, bu saldırı mutlak olur muydu? Türkiye'de topyekun mücadele konsepti bu dönemde de, uygulanıp yürütülebilir miydi? Ona kesinlikle 'evet' demek mümkün değil. Çünkü Önder Apo'nun sağladığı başarılar hareket tarafından da, doğru anlaşılıp zamanında etkili bir biçimde pratiğe geçirilmiş olsaydı, bu topyekun savaş konseptine yer kalmayacaktı. Türkiye yönetimi topyekun savaş konsepti oluşturamayacak, Önderliğin sağladığı başarının hareket ve halk tarafından pratik başarı haline getirilmesi ile demokratik çözüme razı olmak, demokratik çözümün önünü açmak zorunda kalacaktı. Bu kesindir. Ancak hareketin bunu zamanında doğru anlayamaması ve başarılı bir pratik içine girememesi gericiliğe nefes aldırıyor. Yeni saldırı konsepti oluşturma, onları hayata geçirme fırsatı ve imkanı buluyor. Şimdi Türkiye yönetiminin geliştirdiği konsept bu çerçevededir. Nitekim eğer pratik çalışmalar zamanında etkili yürütülmüş olsaydı, Önderliğin ifade ettiği gibi çizginin altı ay başarılı uygulaması bütün sorunları çözerdi. Fakat anlama zayıftır, pratikleştirme daha da zayıftır. Dolayısıyla bu uluslararası gericiliğe hem fırsat ve imkan veriyor, hem de hareketi tasfiye edebileceğine dair umut veriyor. Bu fırsatı, imkanı değerlendiriyorlar. İşte böyle bir umutla saldırı yürütüyorlar. Bu baskıya şimdi diyoruz; uluslararası komplo işkenceye dönüştü, İmralı sistemi işkenceye dönüştü, tecrit işkenceye dönüştü. Halbuki, İmralı sisteminin kendisi bir işkenceydi. Yedi yıldır bu işkence fiziki ve psikolojik olarak en ileri düzeyde uygulanıyor. Dikkat edilirse, böyle söylememiz bile uluslararası komplo gerçeğini az anladığımızı gösteriyor. Onun vahşi amaçlarını, imhacı karakterini, işkenceci gerçeğini tam özümsememeyi ifade ediyor. Önderlik diyordu; *"İliklerimize kadar anlamalıyız ve komploya karşı mücadeleyi onur mücadelesi haline getirmeliyiz, onur savaşına dönüştürmeliyiz, herkes bu onur savaşında yer almalı."* Bizim ancak şimdi tecridin işkenceye dönüştüğünü idrak etmemiz, daha yeni komploya karşı biraz daha etkili mücadele eder konuma gelmemize yol açıyor. Oysaki, baştan beri

uluslararası komplo gerçeği buydu, İmralı sistemi buydu. Bunu iliklerimize kadar anlayarak bu işkence ve imha sistemine karşı, gece gündüz demeden, yiyip içmeden, durmadan, dinlenmeden onur savaşını, özgürlük mücadelesini her alanda geliştirmeliydik. Yaygın bir propaganda, herkesi etkileyen bir düşünce üretimi, yine çok yönlü bir diplomatik siyasi hareket, yerinde durmayan bir halk serhildanı, gece gündüz devam eden bir kitle eylemliliği ve zamanında etkili bir biçimde gelişip büyüyen bir Meşru Savunma savaşını bu komploya karşı bu yedi yıl boyunca geliştirebilmeliydik. Özellikle 2003 yılı başından itibaren Önderliğin, küresel sermayenin stratejik saldırısını değerlendirerek buna karşı demokratik müdahaleyi başlattığı andan itibaren böyle etkili bir mücadele geliştirmiş olsaydık üç yıl boyunca yürütülecek bu mücadele şimdi çözümü ortaya çıkaracaktı. Uluslararası komplonun pratikte de başarısız kılınmasını sağlayacaktı. Hareketi tasfiye etme umutlarını tümünden ortadan kaldıracaktı. Demek ki, eğer günümüzde Önderliğe yönelik bu sadistçe işkence ve imha saldırısı yöneltiliyorsa, bunda bizim komploya zayıf anlayışımızın ve sınırlı mücadele edişimizin de bir rolü var. Çoktan parçalanması gereken İmralı sistemini parçalayamamış olmak, bu sistem temelinde işkencenin ve imhanın dayatılmasına yol açtı. Şimdiye kadar bu sistemi parçalayabilmeliydik. İmralı sistemi ile yaşamayı asla kabul etmemeliydik, bunu onursuzluk, özgürlüksüzlük olarak görerek buna alışmadan, özellikle son üç yılda bir gün bile tahammül etmeden, gece gündüz demeden, buna karşı mücadele etmeliydik, savaşmalıydık. Öyle olsaydı tabi şimdi gelişmeler farklı olurdu, dolayısıyla da uluslararası gericiliğin Önderliğe işkence yapması, imhayı dayatması gerçekleşemezdi. Bu eksikliği ve bunun tehlikeli sonuçlarını görerek aşmamız, kendimizi düzeltmemiz dolayısıyla da, uluslararası komploya karşı mücadeleyi 8. yılda Önderliğin sağladığı ideolojik, siyasal başarıyı, pratik-askeri başarıya, demokratik eylem başarısına dönüştürecek ve böylece de İmralı sistemini parçalayacak bir pratik mücadeleyi bu sekizinci yıla dayatmalıyız. 8. yılda böyle bir mücadeleyi geliştirmeliyiz. Komploya anlamak, iliklerine kadar hissetmek ve komploya karşı Önderliğin yürüttüğü mücadele ile birleşerek

onu pratik ortama taşımak, ancak böyle etkili ve başarılı bir mücadele ile mümkün olur.

☀Günümüz Ortadoğu gerçeğinde Ortadoğu politikalarında dünya ve bölge güçlerinin durumu nedir? Bu güçler komplonun mevcut aşamasında nasıl bir rol oynuyorlar?

Esas olarak komplo sistemi ana hatları ile devam ediyor. Komplo da rol oynayan güçlerin günümüzdeki konumları da benzerdir. Komploya küresel sermaye hegemonyası yaratmak isteyen güçler yürütüyorlar. Tüm uluslararası ve bölgesel güçleri, eski statükocu yapıyı da, bu doğrultuda belli ölçüde kullanıyorlar. ABD'nin Irak temelinde bölgeye yönelttiği müdahale ile bölge statükosuna karşı geliştirdiği mücadele, bu güçler arasındaki uluslararası komplo düzeyindeki ittifakı dağıtmıştır. Fakat fiilen PKK'nin Kürt özgürlüğünü geliştirmesi karşısında bütün güçler geçmiştekine benzer siyasi refleksi şimdi de gösteriyorlar. Komplo bu çerçevede devam ediyor. Komploya karşı mücadele de devam ediyor. Bölgedeki gelişmeler açısından uluslararası komplodan sonra yaşanan bir gerçeklik olarak, ABD'nin Irak'tan başlattığı müdahaleyi doğru anlamamız gerekiyor. Aslında 91 yılı Körfez Savaşı Irak'ı ve Ortadoğu'yu kontrol altına alma savaşıydı. ABD bunu sağladı. PKK Önderliğine karşı geliştirilen uluslararası komplo, bölgeye yöneltilen ilk müdahaleydi. 15 Şubat ile bu müdahale PKK'ye belli bir darbe vurdu. Bütün bunların ardından 20 Mart 2003'de ABD, Irak'a çok yönlü bir askeri müdahale başlattı. Şimdi çok daha iyi anlaşılıyor ki, bu müdahale aslında sadece Irak yönetimine, yöneltilen bir müdahale değildi. İran dışında Ortadoğu'daki diğer yönetimlerin hepsine karşı yöneltilmiş bir müdahale idi. Saddam Hüseyin yönetimine karşı askeri yöntemle bu müdahale geliştirildi. PKK yönetimine karşı, provokatif tasfiyeci bir saldırı ile bu müdahale sürdürüldü. Suriye yönetimine karşı, yönetimi birbirine düşürerek özellikle yeni yöneticilerin eliyle Hafız Esad döneminin yöneticilerini tasfiye etme biçiminde bir politika geliştirildi. Beşar Esad ile Abdulhalim Haddam arasında gelişen çelişki ve çatışmayı böyle görmek gerekiyor. Öyle görülüyor ki, Hafız Esad döneminin etkili yöneticileri, Beşar Esad eliyle yönetimden uzaklaştırılmış bulunuyor. Şimdi onlara dayanarak Beşar Esad yönetiminin

yaptıkları açığa çıkartılıp teşhir edilmeye çalışılıyor. Böyle birbiri ile çatıştırılarak Suriye yönetimi aşılacak, ABD stratejisine uygun, ABD politikalarını kabul eden yeni bir Suriye geliştirilmek isteniyor. Bu da Suriye'ye yöneltilmiş bir müdahale oluyor. Türkiye'ye yönelik müdahale de, Ecevit hükümetinin çökertilmesi oldu. Bu temelde bir erken seçim gündeme getirildi. 3 Kasım 2002 yılı seçimleri ile Tayip Erdoğan hükümeti ortaya çıkartıldı. Bunlar hep ABD'nin Türkiye'de yönetim değiştirme operasyonuydu. AKP yönetimine güvenilerek Irak müdahalesine Türkiye'nin desteğinin sağlanacağı umut edildi. Ancak 1 Mart teskere krizi temelinde böyle bir desteğin sağlanmadığı görülünce, Türkiye-ABD ilişkilerinde çelişki ve çatışmalı durum gelişti. Bu durum halen sürüyor, bu da ABD'nin Türkiye'ye yönelik müdahalesi oluyor. Dikkat edilirse, 2003 yılında başlayan müdahale sadece Irak ve Saddam Hüseyin rejimine karşı değil, Ortadoğu'daki tüm güçlere karşıdır. Türkiye'ye, Suriye'ye, PKK'ye karşıdır. Elbette daha kapsamlı olarak İran rejimine karşıdır. Ona karşı da bir psikolojik savaş yürütülüyor. Daha etkili müdahale etmenin hazırlıkları yapılıyor. ABD'nin yaklaşımlarından, çabalarından insan açıkça bunu görüyor.

Bölgenin diğer devletleri de, bu temelde geliştirilen ABD baskısından etkileniyorlar. Bütün Arap monarşileri yine Mısır yönetimi bazı reformlar yaparak ABD'yi razı etme çabası içinde bulunuyorlar. Böyle bir müdahale ile ABD, Zagrosların batısında etkinlik geliştirerek İran'a karşı daha güçlü bir müdahale için hazırlık yapmaya, kendini güçlendirmeye çalışıyor. Irak'ta denetimini güçlendirmek, Suriye'de yönetim değişikliğini sağlamak, Türkiye'yi kendi Büyük Ortadoğu Projesine katmak ve PKK'yi tasfiye etmek istiyor. PKK'yi tasfiye ederek KDP, YNK öncülüğünde Kürtleri de, böyle bir projenin içine çekmek istiyor. Çünkü PKK, ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesini bölgeye hâkim kılmasını engelliyor. Küresel sermayenin sözsüz hakimiyeti önünde en büyük engel, PKK ve onun öncülüğündeki Kürt halkı oluyor. PKK, yeni bir çizgiyi dayatıyor, Halkların Demokratik Ortadoğu Birliğini dayatıyor. Demokratik Ortadoğu Konfederalizminin yaratılmasını istiyor ve en azından ABD'yi böyle bir demokratik halk iradesini tanımaya, onunla uzlaşmaya zorluyor.

ABD ise küresel sermayenin hegamonik çıkarları doğrultusunda tam bir hâkimiyet peşinde koşuyor ve bu doğrultuda da, PKK ile çelişiyor. PKK'nin tasfiye edilmesini gerekli görüyor. Bu anlamda da, komplo stratejisi devam ediyor. Temel amacı, PKK'yi tasfiye etmektir. Böylece Kürdistan'ı ve Kürt Toplumunu denetler hale gelmek istiyor. Çeşitli dayanakları zayıflamış da olsa, son bir hamle ile böyle bir konumu gerçekleştirmeye çaba harcıyor. Bu noktada ABD'nin politikalarıyla Türkiye'nin topyekun savaş konsepti birbiriyle uzlaşıyor ve bir ittifak yaratıyor. Böyle bir ittifakın oluşturulduğu anlaşılıyor. 2005 yılı boyunca gelişen özgürlük mücadelemizin ve Şemdinli'den başlayarak özel savaşı teşhir eden halk eylemliliğinin, Türkiye üzerinde yarattığı etki, bu temelde Kürt sorununa demokratik çözüm arama çabaları, ABD müdahalesiyle bu biçimde boşa çıkartılmış oluyor.

Öyle anlaşılıyor ki Türkiye'de bazı rantçı çevreler böyle bir zorlanma karşısında ABD'ye mesajlar gönderdiler. Bunun üzerine FBI başkanı, CIA başkanı, NATO Sekreteri ve İsrail Genelkurmay Başkanı Türkiye'ye geldi. Türkiye'nin Kara Kuvvetler Komutanını ABD'ye götürdüler. Böyle yoğun bir diplomasi trafiği ve görüşmeler temelinde PKK'nin tasfiyesi doğrultusunda Türkiye ile ABD kısmi bir anlaşma yaptılar. Tabi tüm bunlar İran karşılığında oldu. Alman haber ajansının da açıkladığı gibi PKK-İran pazarlığı temelinde böyle bir ittifaka vardıkları anlaşılıyor. ABD İran'ı vururken Türkiye destek verecek, bu ortamda da ABD'nin izni ve desteği ile Türkiye PKK kamplarını vuracak. Anlaşmanın ana çerçevesi böyledir. Şimdi buna Irak yönetimi ve özellikle de KDP ile YNK ortak edilmek isteniyor. Bunun çabası yürütülüyor. Bu güçler üzerinde baskı uygulanıyor, çeşitli tavizler veriliyor. İşte Türkiye uçak seferlerini serbest bıraktı, Irak federasyonunu kabul edeceğini açıkladı ama KDP, YNK'de Kerkük'ü istiyorlar. Bu çerçevede Kerkük pazarlığı Türkiye ile KDP-YNK arasında kızışmış bulunuyor. Amerika'nın da dolaylı içine girmesiyle böyle bir pazarlığın yürütüldüğü anlaşılıyor. Bu noktada bir yandan KDP-YNK böyle bir ittifaka katılmak istenirken tabi ABD-Türkiye ittifakına dayalı olarak topyekûn savaş konsepti çok yönlü harekete geçirilmeye çalışılıyor. İşte Avrupa'da hareketimize yönelen baskılar, saldırıların

dayandığı politikalar bunlardır. Özgür Politika'nın ve diğer birçok kurumun kapatılması bu temelde oldu. Dikkat edilirse Roj TV'nin kapatılması için Danimarka hükümetine ABD yönetiminin mektup gönderdiği ortaya çıktı. Bizzat FBI başkanı Avrupa'daki PKK yönetiminin tutuklanacağı, propaganda organlarının kapatılacağı, maddi kaynaklarının kurutulacağı açıklamasını yaptı. Ankara'daki ABD elçisi PKK'ye karşı ortak hareket yapacaklarını söylüyorlar. Türkiye'nin Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, PKK'ye karşı ABD ile yeni bir işbirliği döneminin başladığını söyledi. Bütün bunlar yeni bir ittifakı gösteriyor ve topyekûn savaş konsepti böyle bir ittifak temelinde uygulanıyor. Özellikle de Önderlik üzerindeki işkence ve imha uygulamaları buna dayanıyor. Nitekim Önder Apo İmralı'yı ABD'nin yönettiğini, kendisine karşı baskıların ABD kararı temelinde geliştirildiğini açıkladı. Bu önemli bir açıklamadır, güncel gelişmelerle bağlı olan bir açıklamadır. Böyle yaparak ABD Türkiye'nin PKK ile uzlaşmasını engellemeye çalışıyor. Türkiye'de PKK ile uzlaşarak demokratik çözüm çerçevesinde Kürt sorununu çözmek isteyenler var. ABD bundan korkuyor, kendi inisiyatifi ve kontrolü dışında Türkiye'nin PKK ile anlaşma yapmasından korkuyor. Böyle bir anlaşma yaparsa, Kürt sorununu çözerse Türkiye'nin ABD'ye muhtaç olmaktan kurtulacağını düşünüyor, hesap ediyor ve tabi ABD'ye muhtaç olmazsa da o zaman ABD'nin büyük Ortadoğu projesi doğrultusunda İran'a ve Ortadoğu'nun diğer güçlerine yönelttiği savaşa Türkiye katılmaz. İslami ülkelere karşı ABD ile niye ittifak yapsın? Bu da ABD'nin Ortadoğu'da başarısızlığını getirir. Bunu engellemek için Türkiye'yi tahrik ediyor. Türkiye'de savaş yanlılarını, rantçıları, şoven milliyetçi çizgide tahrik ederek Kürt sorunun çözümünü engelliyor ve PKK'ye karşı mücadeleye yöneltiyor. Bu da gösteriyor ki; komployu geçmiştekinden daha fazla ABD yürütüyor. Türkiye'nin rantçı çevreleri de buna katılıyor. AB'de geçmişte olduğu gibi sessizce bunu onaylıyor, bunun bir parçası oluyor. Ortadoğu'nun statükocu güçleri de diğer bir cepheden ama fiili olarak Türkiye'nin PKK ile uzlaşım Kürt sorununu çözmesine karşı çıkararak ABD'nin bu stratejisi ile fiilen birleşiyorlar, komplo günümüzde de böyle devam ediyor, bütün aktörleri rollerini zayıflamış da olsa oynamaya

çalışıyorlar. Ancak bu oyun zayıftır, komploya karşı mücadele önemli bir düzeye ulaşmıştır, İmralı sürecinde kazanan Kürdistan özgürlük hareketi ve onun önderi olmuştur. Hareketin bunu daha iyi kavraması, bu temelde halkı örgütleyip doğru taktikler temelinde aktif mücadeleye dönüştürmesi ile uluslar arası komployu parçalayan ve özgürlük mücadelesini zafere götüren bir mücadele gerçekleşecektir. 2006 yılı Kürdistan'da ve Ortadoğu'da böyle bir mücadelenin gelişimine aday bir yıldır.

KOMPLODA AMAÇ HAREKETİ ÖNDERLİKTE KOPARMAKTIR

MURAT KARAYILAN

Apo'cu hareket özünde daha insanca ilişkilene ve yaşam sistemini bulunma arayışıdır. Daha özgürlükçü, daha eşit, daha adilane bir insanca yaşam arayışıdır. Önderlikte bu arayış daha küçük yaşta baş göstermesiyle ortaya çıkmıştır. Bu ilk isyanım dediği köy düzenine karşı isyanla başlıyor. Sonradan 73'te resmi guruplaşmanın başladığı döneme kadar süre gelen, ondan sonrada devam eden bir arayıştır. Önderlik bu arayışını kendinde yarattığı gelişmelerle bilimsel sosyalizme dönüştürüyor. Özellikle toplum bilimini çok yönlü bir biçimde sürekli irdelemesiyle bunu daha da geliştiriyor. Bilimsel kuşkuculukla her şeye kuşku ile bakma, arayışta olma ve bilimi bağımsız bir bakış açısıyla Kürdistan koşullarına uyarlama yetisi kazandırır bu arayış. Bu yüzden hiçbir zaman dogmalara tapmadı. Sosyalizmde de dogmalar var, ama Önderlik hiçbir zaman reel sosyalizmin dogmalarına takılıp kalmadı. Bu nedenle reel sosyalizm yıkılırken

hareketimiz hiç sarsılmadı, tam tersine ivme kazanarak ilerledi. Çünkü Önderlik bilimi bağımsız yorumlama gücüne sahipti. Örneğin bazı kimseler Önderlik esir düştüğü için bu süreci başlattı diyor, halbuki öyle değil. Önderliğin yeni çizgisini geliştirmesinin geçmişi bilinmediği için öyle deniyor.

88-92 yılları arasında Önderlik sürekli parti-devlet olgusunu ortaya koyardı. Yani parti-devlet olgularındaki kuşkuculuğu ve araştırmacılığı devam ediyordu. Parti hükümet veya devlet olursa aristokratlaşır düşüncesindeydi. O zaman bunu kesin bir çizgiye dönüştürmediği için platformlarda tartışma konusu yapmıyordu. Çeşitli arkadaş ve dostlara bunu sürekli dillendiriyordu. Önderlikteki reel sosyalizm çözümülemesi

1985'lere dayanıyor. Bu dönemde yapılan "Ortadoğu'da son durum ve siyasi gelişmeler" değerlendirmesi birçok ülkede çevirtilip

tartışılmıştı. O zaman reel sosyalizme kuşkulu bir bakış açısı vardı. Dolayısıyla Önderliğin, PKK'nin arayış konusunda karakteristik bir özelliği var. 88'de başlayan ve giderek büyüyen arayışları bu doğrultuydu. Dolayısıyla Önderliğin yeni paradigması bu yıllarda başlıyor. Roma'daki konuşmalarında da bunlar vardı. Uluslar arası komplocuların beraberinde getirdiği halkları birbirine kırdırma politikalarını görerek İmralı da ilk taslağı sunmuştu. Daha sonra AİHM'e sunulan savunmalar çerçevesinde düşüncelerini sistematize ederek projesini ortaya koydu. 99 İmralı savunmalarıyla startı verilen yeni paradigma, 90 öncesinin arayış ve birikimlerinin bir ürünü olarak bin sayfalık bir savunmayla ortaya çıktı. Kısa zamanda böylesi bir ürünün ortaya çıkması zaten mümkün değil. Önderliğin olağan üstün zekası ve önceki hazırlığı, sisteme ilişkin hazırlığı bunu sağladı.

Önderlik aynı zamanda komployu boşa çıkarma, bir açılım yapma, eski dogmalardan kurtarmanın yeni ideolojik-felsefik perspektifiyle hareketi kiteselleştirme projesi de ortaya koydu. Önderliğin paradigmasının özü yeni bir sisteme ulaşma ve uluslar arası komployu boşa çıkarmadır.

Biz bunu ret etmedik, ama sadece uyduk. Özellikle 2001'e kadar bizim belirli bir duruşumuz vardı ve ondan sonra giderek Önderlik çizgisinden bir kopuş yaşandı. Bu sürecin daha da gerisine gidersek Önderlik Roma sürecinde 'ben bu partiden istifa ediyorum' demişti, neden? Çünkü partide değişim-

dönüşüm eğilimi fazla olmadı. Kronikleşen bir duruş, kendine göre bir katılım biçimi vardı. Komuta kademesinde gelişen aşırı bireysellik, tekleşme, iktidarlaşma, suni dengeler sisteminin oluşması PKK'yi PKK olmaktan çıkarmıştı. Önderlik bunun için ben istifa ediyorum dedi. Biz bunu 6'ncı Kongrede tartıştık. Önderlik esir düştükten sonra, ne bizim tartıştıklarımız nede Önderliğin değişim dönüşüme ilişkin tasarladıkları şeyler hayata geçti. Komplo çok farklı bir psikoloji ve atmosfer yarattı. İyiye de yorumlanabilecek şey, artık herkes herkese sahiplensin psikolojisi doğdu.

Komplo Ortadoğu'ya müdahale çerçevesinde gelişen bir süreçtir. Ortadoğu'ya müdahalede Önderliğimiz ve hareketimiz engel olarak görülmüştür. Özellikle kendi stratejik çıkarları için bir tehdit unsuru gibi görüldüğünden ötürü Kürt gerçekliğinden daha fazla yararlanabilmek, kendi çıkarları doğrultusunda kullanabilmek için böyle bir komplonun tertiplenmesi kararı geliştirilmiştir. Türkiye'de öteden beri hareketimize karşı mücadelede bir yöntem olarak böyle komplo tertiplenmeleri olmuştur. Türkiye'de buna hazırdı. Ama esas olarak ABD'nin bölgesel planı çerçevesinde Önderliğin entegre edilmesi kararı doğrultusunda gelişen bir operasyondur. Uluslar arası komplo bu çerçevede gelişmiştir. Yani Önderlik hareketi ve çizgisini kendileri için tehlikeli buldukları için böyle bir şeyi gündemleştirmişlerdir. Büyük olasılıkla bundan sonra bir Kürt-Türk çatışmasının da olabileceği, özellikle Yunan tarafının bu komploda yer alarak bu çatışmada bir parsa alabileceği hesabı vardı. ABD'nin kendi düzlemi içerisinde daha genel bir konsepti söz konusuysen, Yunanlıların Türk-Kürt çatışması yaratarak, Ege ve Kıbrıs'ta bazı çıkarlar sağlama gibi, daha çirkef hesaplar içerisinde bulunmuştur. Fakat Önderliğimiz esir düşünce bunu gördü. Bunun halklara dönük bir komplo olduğunu gördü. Önderliğin esir düşmesinden dolayı gelişecek bir Kürt-Türk kavgasının halklara hizmet etmeyeceği, dolayısıyla 93'ten bu yana fırsat buldukça gündemleştirdiği siyasal demokratik çözümün dayatılmasının halklar çıkarına daha yararlı olacağını ve bu eksende komplocu güçlerin öngördüğü komploya düşmemek gerektiğini gördü. Türkiye ile bu anlamda demokratik çözüm konsepti temelinde ilişkilenecek gerektiği, karşılıklı çatışma

temelinde kör düğüme dönüşen bir savaş tarzıyla, halkların birbirine kırdırılmasının halklara bir yararının olmayacağını görmüştür. Hareketimizin, ilk oluşumundan beri Türk ve Kürt halklarına karşı bir sorumluluğu ve bilinci vardır. Demokratik çözümün eksenini bu sorumluluktan dolayı gündemleştirdi. Önderliğin esaretinden sonra, Önderliğe sahipleniş her taraftan gelişti. Özellikle Kuzey Kürdistan'da büyük ve kitlesel, grupsal tepki hareketleri sahiplenme temelinde gelişti. Bu Kürt Türk çatışmasına dönüşmek üzereyken Önderlik buna müdahale etti. Halk büyük reflexler gösteriyor, kahramanca eylemlerde geliştireyordu. 2000 Newrozun'da hatırlıyorum, 20 Martta Önderlik avukatlarıyla görüşmüştü, bize bilgi ulaştı. O zaman avukatlar Önderliğin nasıl düşündüğünü aktarmaya çalıştılar. Biz de yönetim olarak nasıl sonuçlar çıkarabileceğimizi tartıştık. Ve bu tartışmalarda vardığımız sonuçların etkisi ile bundan sonra savaşın tırmandırılması yakma yıkmaya dönüşen gençliğin yoğun tepkiselliği ve gençliğin eylemselliğinin tırmanması yönünde çok çaba sarf etmedik. Bu eylemsellikler bir süre daha da gelişti. Sonra hareket bir mayısta çıkardığı bildiriyle savaşı sınırlı yürüteceğini ilan etti. Bu ilk girişimdi, nitekim daha sonra hazıranda tümünden Önderlik çağırısıyla birlikte hareketimiz de yeni süreci başlattı.

Komplonun amaçları detaylıdır, her katılan gücün de kendine göre amacı vardır. Amerikanın amacı kendisine göre tehlike gördüğü bir hareketi bertaraf etmektir. Yunanlılara göre kendileri için tehlike gördükleri Türkler için Türk-Kürt çatışmasına yol açmaktı. Rusya'nın kendine göre amacı Türkiye'nin Çeçenlere dönük desteğini kesmek, mavi akım denilen projeyi Türkiye ile bağlantılandırarak ekonomik menfaat sağlamaktı. Her birinin kendine göre bir amacı vardı. Önderliğin demokratik çözüm temelinde yaklaşmasıyla süreç başka bir mecraya doğru evrim göstermeye başladı. Daha sonra yönelim nasıl oldu? Aslında, komplonun gerçekleşmesi ile birlikte hemen hemen bütün taraflar PKK hareketinin bir kişi etrafında örgütlendirilen bir hareket olduğunu, bu kişinin hareketten kopartılması ile birlikte hareketin parçalanacağını düşünüyorlardı. Hatta Türkiye bile böyle bir yanılsamaya girdi. Sanırım İngiliz istihbaratının da sonradan yayınladığı belgelerde böyle bir tahmini vardı. Önderliğin

savaşın durmasına yönelik çağrısı, köklü bir stratejik değişimdir. Bunun getireceği sancılar, bazılarının kabul etmeyeceği yani dökülmelerin olacağı, güneyde bir çürümenin baş göstereceği beklentisi de vardı. Bir çok çevre Önderlik etrafında mevzilenmiş bir hareket, birden bire böyle bir stratejik değişikliği yaşayınca, bir de Önderlik hareketin başında olmayınca, bazı dalgalanmaların olabileceğini düşünmekteydi. Onların düşünemediği bir yan vardı. Neydi o; tek bir kişinin etrafında örgütlenmiş bir hareket olmasından ziyade hareket Önderliksel bir hareketti. Bu önderliğin dayandığı bir ideoloji, bir felsefe vardı. Hareketin dayandığı derin bir ideoloji, felsefe vardı. Aslında bu güçlerce hareketin bu yönü bence çok fazla göz önünde bulundurulmadı. Evet, bir Önderlik hareketi ama bu bir sistemdir. Yani Apo'cu hareketin sağlam temele dayanan bir sistemi vardır. Apo'cu hareket sadece bir kişi etrafında kümelenmiş insanlar topluluğunun oluşturduğu bir hareket değil, bundan ziyade ideolojik bir temelde eğitilmiş, derinliği bağlılığı, inancı olan kadrolar topluluğunun oluşturduğu bir harekettir. Bir halk gerçekliğine dayanmaktadır. Yani bu biçimde çok güçlü temellere dayanan bir harekettir. Ancak dış güçler bu durumu biraz küçümsediler. Hem Önderliği hem hareketi yüzeysel ele alma vardı. Zaman böyle olmadığını gösterdi.

2000'in başlarında harekette biraz dalgalanmaların olduğu bilinmektedir. Çok basit yaşam arayışı olan bir grup koptu. Fakat hareketin çözülmesi gündeme gelmedi. O ara bir sıkıştırma operasyonu gündeme geldi. O zaman YNK'nin TC'nin kısmen İran'ın da destek verdiği, hareketi sıkıştırma operasyonu diyebileceğimiz, en azından Kandil'deki güçleri teslim alma, bir yerlere çekmeye zorlama, boyun eğdirme amaçlı bir saldırı Kandil merkezli gelişti. Bu YNK eliyle pratikleştirilen bir saldırı hareketiydi.

Komponun bir parça devamıydı bu. O zaman KDP dışındadır. Buna daha çok Türkiye'nin finanse ettiği, YNK'nin rol oynadığı komponun yerleştiği bir biçim denilebilir. Hareketi sıkıştırarak, çözülüş sürecini derinleştirme girişimidir. Uluslar arası güçler buna ne kadar onay verdi bilemem ama, genel olarak gelişen tasfiye konseptinin devamıdır diyebiliriz. Farklılaşmış bir örgütlenme biçimi var. Türkiye daha fazla sıkıştırmak istiyor, hareketin daha yeni kendini

toparlama süreci var, bir tazyik altına alma operasyonu diyebiliriz. Teslim alma, gerçekliğinden uzaklaştırma, bu yönüyle de komponun amacını yerine getirme olarak da görülebilir. Ama burada başarılı olmadı. Operasyonel durum, amacının aksine hareketin kendini toparlamasına hizmet etmiş oldu. Yeni bir sürece girdik diyerek rahatlayan anlayış uyarılmış oldu. Hareketin herhangi bir gevşemesi durumunda imha ile karşı karşıya kalabileceği pratik anlamda görüldü. O anlamda o süreç biraz kendini toparlama sürecine dönüştü. Aslında 2001 yılına giriş böyle oldu denilebilir.

ABD Önderliği esir aldı, Türkiye'ye verdi. İmralı sistemini kurdurttu. Ondan sonra bir nevi Türk devletine 'süreci al sen götür' diye bir şey var sanki. Türk devleti de 'uzat gitsin, PKK bitsin' politikasını geliştirdi.. Fakat genel olarak insan biraz daha derin yaklaşıp uzat gitsin PKK bitsin politikası çerçevesi, biraz rahatlatma, rehavete sevk etme, kendi kendiyi uğraştıracak zemin yaratma politikası olduğu görülür. Bunun Türkiye legal zemininde güçleri birbirine adeta karşıt yapma, hatta grupçu anlayışlarla birbiriyle uğraştırma, kurumlar arası çekişme ve çatışma yaratarak daha çok enerjiyi içe dönük harcama yanının olduğunu da görebiliyoruz. Bu biçimde yozlaştırarak çürütürük sonuç alma politikasıyla birlikte aslında Türkiye'de o zaman bir kararsızlık da vardır. Bana göre 2001 ikiz kule saldırılarına kadar - ki Ecevit dönemidir- Türkiye'nin bir ara çözüm politikasını esas aldığı görülüyor. Taktiği belirttiğim gibidir. Ama siyasal yanı sıra bir kararsız politika dönemidir. Pratikte ne savaş, ne barıştır. Siyaseten sanki kararsızdır. Bir görüşü yoktur. Önderlik üzerindeki tecrit bugünkü düzeyde yoktu. Görüşme koşulları biraz var. Ama 2001 Amerika'nın ikiz kulelerine yapılan saldırıyla birlikte ABD'nin terörizme karşı üçüncü dünya savaşını ilan ediyorum demesi ve bu temelde yeni bir süreci başlatmış olması Türkiye'yi şu kanaate götürdü; tamam artık ABD PKK'yi bitirir. Dikkat edin hala Amerika'ya yüklüyorlar, siz neden gelip PKK'yi bitirmiyorsunuz diye. Neden, çünkü o zaman öyle bir kanaate vardılar. Zaten Kürt sorunu Türkiye'de sürekli tetikleyen gündemleştirilen PKK olgusudur o da uluslar arası güçlerce tasfiye edileceğine göre niye Kürt sorununu kabul edelim, Türkiye'yi uğraştıralım, üniter yapısını zedeleyecek girişimlere

fırsat verelim ki dercesine, adeta kendisini kandırdı. Türkiye’de giderek daha fazla hareketi marjinalize etme, fırsat buldukça darbe vurma, bir de uluslar arası zeminde sürekli gündeme getirerek tecride alma yaklaşımı gelişti. Bu yaklaşımı herkese kabul ettirme girişimi çok yoğun gündeme geldi. Diplomatik girişimlerle PKK’nin tasfiye edileceği siyasetini yürüttü. 2002 böyle geçti diyebiliriz.

Önderlik esir alındı ama komplonun amacı sadece Önderliği esir alma değildi. Önderliği esir almayla Önderlik hareketini tümünden tasfiye etmedir. Ya da tehlike olmaktan çıkarmadır. Çizgiden koparmadır. Amaç buydu. Önderlik esir alındıktan sonra bütün politikalar harekete yöneliktir. Militan duruşunu çökertmeye dönük ideolojik, psikolojik saldırılarla hareketi çürütmeye, gözden düşürmeye dönük bir yönelim söz konusudur.

. Kürdistan’da bu kadar büyük savaşların olduğu yıllarda AB, PKK’yi terör listesine almadı ama 2001’den sonra aldı. Stratejisini değiştirmiş tek mermi sıkmayan, silahlı mücadeleyi bırakmış, meşru savunma çizgisini kabul etmiş PKK’yi terör listesine aldılar. Avrupa on yıl önce nerdeydi? Niye o zaman listelere almadı? Çünkü komployu sonlandırma, PKK’yi bitirme amacı vardır. Sonra görüldü ki istihbaratların içimize de el atma durumları var. Bu 2001 ile başladı 2002’de pekişti. Dikkat edilirse, bizim işbirlikçi çete dediğimiz grup 2002’te daha faal duruma geçiyor. Kendisini de gruplaştırıyor. Hareketi ele geçirip Önderlikten koparma kararı alıyorlar. Komplo ile çakışıyorlar. Çünkü herhangi bir Kürt hareketinden değil, Öcalan hareketinden korku vardır. Bunların yapmak istediği de oydu. Söylemleri, duruşları ne olursa olsun yapmak istedikleri hareketi Önderlikten koparmadır. Sonraki amaç hareketi uluslar arası güçlerin yedeğine düşürmektir. Sorun Önderlikle, Önderlik çizgisiyle, Özgür Kürt çizgisiyledir. Meselenin esası budur. İşbirlikçi Kürdü zaten bugün herkes kucaklıyor, kimse ona karşı komplo geliştirmez. Kimsenin kürdü olmayan, kendi gücüyle ayakta kalmak isteyen Kürt’tür korkulan.

Komplo İlk etapta ihanet eliyle örgütün kadrosal duruşunu, Önderliğin yarattığı özgür Kürt kişiliğini içten çökertme amacı gütmüştür. PKK’nin bir takım özgünlükler doğrultusunda bir şekillenışı vardır. Komployla bütün bu özgünlükler hedeflenmiştir.

Nitekim 2003’ün ortalarından itibaren, Önderliğin değişim-dönüşüm çizgisi doğrultusunda, bunu zirveleştiren yeni Kongra-Gel projesini gündeme koymasıyla birlikte, işbirlikçi ihanetçi grupta adeta düğmeye basılmışçasına değişimci dönüşümcü kesilip-ki daha önce öylesi bir durumları yoktu- sürece sahiplenmeye kalkışmışlardı. Bunun amacı bu projeyi tümüyle boşa çıkarmaktı. Büyük bir değişim yaşanırken Önderlik çizgisi yerine farklı bir çizgiyi oluşturmak isteniyordu. Buna, ‘Önderlik Hareketini Önderlikten çalma girişimi’ denilebilir. Bu da Önderliğe sahip çıkma adıyla yapılmak istenmekteydi. ‘Biz en bağlısıyız’ denilmekteydi. Fakat özü öyle değildi; bu ikiyüzlülüktü. Tüm bunlardan şu sonucu çıkarabiliriz; Önderlik esir düştükten sonra, hareketin çökertilmesi üzerinde yoğunlaşmıştır. İlk yıllarda çöker diye beklenti vardı, sonra değişik biçimlerde yönelim söz konusu oldu.

2003’e gelindiğinde Türkiye devleti sanki Kürt sorunuyla daha fazla ilgili gibi görünüyor ama aslında öyle değildir. Uluslar arası güçlerin çok yakından takip ettiği bir dönem oldu. Terörize etme konusunda herkesin elbirliği ettiğini görüyoruz. En son 2003 operasyonu ile rotasından çıkarak ikiye bölünüyor, parçalanıyordu. 2004 yılının başında Önderlik buna müdahale etmişti. Bunlar yaşanan dalgalanma süreciydi ve hareket bundan zarar görmüştü.

Hareket zarar gördü fakat Önderlik durumu kurtardı. Belki kayıplar verildi ama zaferi Önderlik çizgisi kazandı. O çizginin tekrardan hareket içinde egemen olmasıyla birlikte 1 Haziran süreci devreye girdi. Bu, HPG’nin aldığı kararı ve Kongra-Gel’in de onaylaması vardı. Sonrasında yaşanan toparlanma süreci ve KKK’nin (Koma Komêlan Kürdistan) ilanı ve PKK’nin yeniden ilan edilmesiyle birlikte, yeni bir sürece girildi. Yeni süreç kendisiyle bir tırmanışı da beraberinde getirdi. Buna karşı komplocu yönelim bir nevi kendisini yeniden gözden geçirerek, o zamana kadar var olan konseptlerin boşa çıktığı, yetmez olduğu ve çok sonuç almadığını gördü. Dolayısıyla yönelimini farklılaştırdı. Biraz da ürktüler; yani ‘biz o kadar uğraştık, ezdiğimizizi sanıyorduk ama ezilmemiş’ diyerek, Önderliğe karşı Politikalarını tekrardan gözden geçirme durumu yaşandı. 2005 yılı itibarıyla hem Önderliğe hem de harekete karşı uluslararası düzeyde gerillaya karşı yönelimler

farklılaştı. Dolayısıyla 2005 yılı şu anlama geliyor; hareket uluslar arası komplonun boynuna koyduğu idam ilmiğini kopardı. Durum ne olursa olsun bu böyledir. İdam ipini bu hareket kopardı. Zayıf da olabilir fakat kopardı, idamdan kurtuldu.

Pazarlıklar, uluslararası konseptler çerçevesinde, ABD'nin 2003 yılında müdahalesi oldu. Komplo planlanırken Önderliğin esir alınması ve Türkiye'nin ABD politikalarına tabi olması kararlaştırılmıştı. Bu durum Türkiye'ye onaylatılmıştı. Türkiye bu sözü vermişti. Murat Yetkin'in hareketle ilgili bir kitabı çıkmıştı; Önderlik Kenya'da daha yakalanmadan Ecevit'e bir daha onaylatırlıyordu. Toplantıdan çıkartılıyor ve 'biz Irak politikasında sizinle oluruz' diye hükümet adına söz alınıyor. Sonrasında Türkiye söze uymuyor. Hükümet değişti ,AKP de uymadı. 1 Mart tezkeresi olayının aslı da budur. Irak'a yönelik müdahalede Türkiye ABD'ye uymadı. Bu durum Amerika'yı zorladı. Amerika aslında alttan alta Türkiye'ye karşı tepkilidir de. Hatta savunma Bakanı Ramsfed'in bir iki sefer açıkladığı gibi Irak'ta direnişin bu kadar güçlü şekilde sürdürülmesinin bir nedeni de Türkiye'dir. Ramsfeld şöyle izah ediyor; "işte Türkiye o zaman kuzeyden müdahale etmemize müsaade etmediği için direnişçiler bundan yararlanarak kendilerini Irak'ın orta bölgelerinde örgütlediler." ABD yetkililerinin resmiyete ifade etmedikleri bir diğer olgu da Irak'taki direnişin içinde Türkiye'nin parmağının olduğuna inanıyor olmalarıdır. Sorun buradan kaynaklanıyor. Komplocuların arası bozuldu. Çünkü Türkiye anlaşmaya uymadı. Amerika ısrar etti ama Türkiye buna uymadı. Bundan sonra Amerika da Türkiye'yi dikkate almadı. Bu yüzden bize karşı yeni bir yönelimi de gelişmedi.

Bazıları Amerika ile ilişkilerimizin olduğunu ve bu yüzden yönelimlerin olmadığını iddia ediyorlar. Halbuki öyle ciddi bir ilişkimiz de yok. Türkiye bölgede ABD öncülüğünde uygulanan konsept'e değil, statükonun korunmasına katılıyor. Türkiye onun yerine İran ve Suriye ile görünürde anti-Kürt olan, üçlü bir ittifak hareketimize karşı kurdular. Doğrudur, hareketimize karşı bir ittifaktı. Ama esasta sadece hareketimize karşı oluşturulan bir ittifak değildi bu. Bölgedeki statükoyu korumaya dönük bir ittifaktı. Aynı zamanda ABD'nin bölge müdahalesine karşı bir direnç ittifakıydı. İşler bu

denli çetrefilleşti. Amerika bölgeye bir müdahaleyi düşünürken Türkiye'ye ihtiyaç duymaktaydı. Her şeye rağmen Türkiye'yi kendi cephesine dahil etmeye çabaladı. Bu çabalar çerçevesinde hareketimiz pazarlık konusu yapıldı. Türkiye somut olarak "PKK'ye karşı askeri savaş uygulayacaksın, benimle beraber PKK'ye yönelip tasfiye edeceksin" dedi. Bunun karşılığında müdahaleden farklı bir çıkar beklemeyecekti. ABD ise ' ben şimdi öyle bir operasyon yapamam, yanlışdır ve doğru da değil ama PKK'nin marjinalleştirilmesine her yerde destek sunarım' diyor. Ekonomik kaynakların kurutulmasına, propaganda merkezlerini tasfiye edilmesi, diplomatik alanda daraltılmasına kadar bir dizi kararlar alıyor. Ama askeri yönelim söz konusu değildi. Bu çerçevede komplocu süreç günümüze kadar devam etmiştir.

Avrupa'da gazete ve roj tv soruşturması oldu. Çeşitli sahalarda ABD'nin de desteğiyle yönelimler oluyor. Artık ABD ile Türkiye ve AB' ile Türkiye'nin arasında Kürt sorunu konusunda stratejik durum ortaya çıkıyor. ABD artık AB'den Kürt sorununa karşı farklı bir çerçeveden bakmak zorunda kalıyor. Tümüyle kesinleşmiş olmasa da bunun bir halkası oluyor. ABD'nin Ortadoğu politikasında Kürtlere de bir yer verme düşüncesi vardır. Türkiye bunu tehlikeli bulduğu için karşıdır. Aktif olmasa da aynı şey AB için de geçerlidir. Dolayısıyla uluslararası komploda bir çatlama var. Ama hala devam ettirilme çabası da var. İkinci bir şey de Önderliğin baştan beri geliştirdiği bir siyaset, bir çizgi var. Bu çizgi komployu önemli oranda boşa çıkardı. Bu nedenle komplonun bir devamı var, ama öyle eskisi gibi değil. Bu aynı konsept çerçevesinde değil, artık pazarlıklar çerçevesinde yürütülüyor. Güçler arası ilişkilerde bozulma vardır, ağır aksak bir şekilde yürütülmesine neden oluyor. Dolayısıyla Kürt sorununda da bir ayrışma var ki, bu PKK konusunda kendisini yansıtır. Her ne kadar herkes PKK'ye karşı olduğunu söylüyorsa da, PKK'ye yaklaşımda bazı noktalarda nüans farkları ortaya çıkıyor. Bunun karşısında hareketin ve Önderliğin mücadelesi var. Önderliğin mücadelesi zaten onları bu duruma düşürdü. Önderlik İmralı'ya ilk götürüldüğünde komployu görüp, onu aşacak siyasal iradi gücü göstermeseydi, komplo başarıya ulaşabilirdi.

Bize kalsaydı, biz o zaman savaşmak istiyorduk. Fakat Önderlik farklı bir

yaklaşım göstererek Türkiye'deki milli mutabakat dönemini aşmıştır. Artık Türkiye'de çok başlılık, farklı bakış açıları vardır. Özellikle Enver Paşa'cılar denilen, inkar ve imhayı salt şiddete dayalı bir biçimde sürdürmek isteyen bir eğilim var. Siyaseti de işin içine biraz katarak sonuç almaya çalışan ikinci bir eğilim de var. Hatta son dönemlerde öyle görülüyor ki, üçüncü bir eğilim olarak da gerekirse 'çözüm arayışlarını da göz ardı etmemek gerekir' diyen yeni bir eğilim de beliriyor. Enver Paşa'cı eğilim komployu tam manasıyla '99 gibi sürdürmeyi ve sonuçlandırmayı istiyor. Ama artık Türkiye bu süreçleri yaşamıyor. O anlayışların tümüyle Türkiye de egemen olması, sürece damgasını vurması zordur.

Yeni sürecin beraberinde getirdiği sorunlar var. Onun için herkes de sorumlu davranmalı. Önderlik gerçeği karşısında daha fazla kendini sorgulamalı. Herkes yeni sürece katılım göstermeli.

Bazıları ortamda öyle duygusal atmosfer yaratabilir örneğin Ferhat parti üyesi bile değildi. Aynı kongrede üye seçildi, merkez seçildi sonra da konseye girdi. Botan da öyleydi. Bir ara ordudan atılmıştı. O duygusal atmosfer bu tür şeyler yol açmaya müsait şeylerdi. Demek istediğimiz husus şudur; 99'dan 2001'e kadar parti yapısı kendini yenilemedi öyle durdu, korundu. Ama aynı yapı, 98'de Önderliğin istifa ediyorum dediği yapıdır. Aslında o yapı değişime muhtaç bir yapıydı. İçinde kofluklar, PKK'nin sistemiyle bütünleşmeyen yanları vardı. Öyle ahım şahım, temiz, güzel PKK'likten ziyade biraz zedelenmiş PKK'lilik gerçeği vardı. Önderliğin dayattığı değişim var. AİHM savunmasında teorisini yaptı ve bu temelde şekillenme gelişmelidir dedi. 2002'de sözüm ona KADEK ile köklü, kapsamlı bir değişimdir süreci başlatık. Öyle gerçekleşmesi gereken bir süreç olmasına rağmen aslında bu değişimi teğet geçiştir. Biz biraz toplumsal yapımız gereği, hareketin kadroları, Kürt halkı olarak yenilenmeye çok açık değiliz. Bu yapısal bir şeydir. Onun için bu yenilenme olayı karşısında da ürkek yaklaştık. Bu sığ, dogmatik duruşumuz Önderliğin değişim çizgisini sahipsiz bıraktı. Önderliğe bağlıyım diyen, mevcut kadro yönetim yapısı aslında önemli oranda değişimi kendisinde yaratmadı. Değişimi sözde söyledi, pratikte eskiyi korudu. Yapının zedelenmesi, bünyede ki kirlenme yapının da değişmesini gerektiriyordu. Çünkü Önderlik bu

yapı ve yönetim gerçeğinden istifa etmişti. Değişim çizgisine gelmeyişi, uluslar arası konseptle endekslenmiş o grubun değişimi sahiplenir gibi görünmesine neden oldu. Aslında başta onlarda sahipsiz olduğunu bilmiyordu. Mesela Ferhat KADEK kongresinden önceki konferansta kalktı 'ben muhafazakarım' dedi. İlk değişimi sahiplenmedi. Hatta onun o duruşu yapıyı da çekti. Kongrede de benzer şeyler söyledi, karar tasarılarının hepsini alabildiğine muhafazakar içerikte kendisi hazırlamıştı. Sonra baktılar ki değişim çizgisi sahipsizdir bu kez ona sarıldılar. O çok sahtece bir şeydi. O koşullarda bizim değişim, dönüşümü adam akıllı, içtenlikli bir biçimde gündemleştirip yapamayışımızdan ötürü, çizgi sahipsiz kaldığı gibi bu tür tahrip edici grupların da karşıt faaliyetlerini yoğunlaştırması, kadroyu inançsızlaştırma faaliyeti derinleşti. Teoride yeni paradigmayı ifade ediyorsun ama pratik eskidir, örgütsel sistem eskidir, ilişkiler eskidir. Teori ve pratik birbirini tutmayınca yönetim şahsında harekete karşı zedelenmiş kadro bir kararsızlık, karamsarlık yaşadı. Bu aslında daha sonra kendini dışa vuran tahribatlara zemin sundu. Aslında sarsıntının sancılarının o kadar ağır olmasının nedeni buydu. Bunun sorumlusu o zaman yönetim olan arkadaşlardır. Kaçanları sorumlu tutamayız. Bundan Tarih ve halk karşısında, Önderliğe, çizgiye bağlı olduğunu söyleyen bizler sorumluyuz. Kongra gel projesinin gündemleştiği süreçteki dalgalanma durumu belirttiğim gibi bunun sonucu olarak da oldukça örgütsel tahribat yarattı. Önderliğin geliştirdiği Kongra Gel projesinin iki temel amacı vardı; biri komployu boşa çıkarmak diğeri hareketi kitleleştirmektir. Değişim doğrultusuna giremediğimiz için komployu boşa çıkarmada bir hayli etkisiz kaldık. Önderlik yeni paradigmasını kurdu, silahlı savaşımı durdurdu. Siyasal demokratik mücadeleyi silahlı mücadele yerine koydu. Hiyerarşik, devletçi sistemi özgürlük ve demokrasi önünde engel olarak görerek yeni sistemini kurdu. Daha sonra buna Koma Komelén Kurdistan adını koydu. Yeni sistem ilişkilerde bir yeniliktir. İnsanların ilişkilerinde, eşitlikçilik, tamamlayıcılık ve dayanışmayı esas alır. Ekolojik bakış açısı vardır. Adilane bir ilişkiyi içermektedir. O yüzden devrim anlayışı sosyal devrim olarak; demokratik devrim, ekolojik devrim ve kadın devrimi olarak üç ayak üzerine kurulmuştur. KKK

çizgisi Özgürlük ve bağımsızlık çizgisidir. Kürdün ulaştığı, çağı aşan bir bakış açısıdır. O açıdan çok önemlidir. Değişim dönüşüm sürecinin yaşanması ve onun sonucu olarak sadece Kürt sorununun çözümü değil, bölgede halklar arası sorunların çözümünde, yine yeryüzünde yaşanan kaotik sürecin aşılmasında da önemli bir anahtar rolü oynayacak bir sistemdir. Bu anlamda diyebiliriz ki, tarihin olabilecek en kapsamlı değişim dönüşüm süreci bu komplo ile mücadele sürecinde yaşanmıştır.

99 şubatından günümüze kadar hareketimiz bir taraftan uluslar arası komponun değişik biçimlerindeki saldırılarına karşı dururken, öbür taraftan önderliğimizin geliştirdiği siyasal demokratik çizgi ile yeni bir sisteme ulaşma yaşanmıştır. Hareketin uluslar arası komployu belirli ölçüde dengelemiş olmasının temelinde bunlar vardır. Değişimi tam olarak gerçekleştirdiğimizi söyleyemeyiz.. Biz insanları değişmesinden bahsediyoruz. Eşyaların değil. İnsan sosyolojik bir varlıktır. İnsan zihne sahiptir. O zaman zihinsel bir devrimden bahsediyoruz. On yılları alır denilmeyebilir ama bir kerede ha deyince olacak bir şey de değildir. Hareketimiz değişim dönüşümü yaşarken gördük ki her şey bir iki yılda olup bitmiyor. Düşüncenin evrimleşmesi için biraz zaman gerekir. Önderliği geriden takip ettiğimiz bir gerçek, ama önemli olan bu konuda dürüst olmamızdır. Değişimi düşünsel, ruhsal, vicdani bir gerçeklik olarak ele alıp yaşamaya dönük çaba göstermemizdir. Bu temelde hareketimiz giderek kapsamlı değişim dönüşümü pratikleştirecektir. Zaten bu yedi yıllık süre içinde önemli bir değişim dönüşüm hamlesi geçirdik. Fakat bu tamamlanmış değildir. Değişmezsek her şey gidecek, son iki yıl içinde değişime girememenin ağır sancuları altında bu gerçeği daha fazla görmüş olduk. Her ne kadar yedi yıldan beri değişim gündemde olsa da gerçek anlamda son iki yılda daha fazla gündemimize girdiğini görmemiz gerekiyor. Kısaca hareketin komplo süreci karşısında yaşadığı evrim bu biçimdedir. Bu çok büyük bir kazanımdır. Bu yedi yılda Önderliğimizin İmralı koşullarında büyük emek ve çaba sonucu ortaya çıkardığı büyük paradigmal gelişmedir. Bu sadece özgürlük hareketine değil, bütün insanların özgürlük ve demokrasi mücadelesine önderlik yapabilecek büyük bir gelişmedir de.

KOMPLONUN AMACI

“APO’SUZ KÜRT”TÜR

MUSTAFA KARASU

Bizim hareketimiz 1970’li yılların başlarında Kürt halkının ulusal demokratik mücadelesini kendi aşiretçi feodal çıkarları için kullanan, Kürt halkının özlemlerini pazarlayıp çeşitli güçlerle işbirliği yaparak kendini yaşatan böylece Kürt halkının özgürlük ve demokrasi özlemlerini sömüren Kürt egemen sınıflarına alternatif olarak tarih sahnesine çıktı. Kürt egemen sınıfları tarafından geliştirilmek istenen siyasi hareketler Kürt halkını örgütleyerek enerjisini açığa çıkarıp güç olmayı ve bu güç temelinde mücadele etmeyi örgütsel ve siyasi olarak gerçekleştirecek bir zihniyete sahip değillerdi. Bırakalım Kürt halkını güç yapmayı aksine Kürt halkı üzerindeki egemenliklerini sürdürerek Kürt halkını güçsüz bırakıyorlardı. Dolayısıyla 20. yy’ın son çeyreğinde bile Kürt halkı özgürlük ve demokrasi mücadelesini geliştirecek bir güç haline gelemiyordu. Dünyanın her köşesinde en küçük bir halk bile etkili bir ulusal demokratik hareketi ortaya çıkarıyordu. ulusal kurtuluş çizgisinde yürütülen bu mücadeleler dünyanın her yerinde mantar gibi ortaya çıkıp önemli sonuçlar alırken, tarihin en eski halkalarından olan dili, kültürü, kimliği yok sayılan Kürt halkı siyasal ağırlığını ortaya koyan bir

Komplodan bu yana 7 yıl geçti. Bu 7 yıl komplonun amaçları konusundaki netleşmenin sağlandığı yıllar oldu. Komplonun esas olarak ta Kürt siyasetinde Önderliğimizin ve PKK’nin rolünü etkisizleştirmeyi amaçladığı açıkça görüldü. Önderliğimizin esarete alınmasıyla birlikte işbirlikçi milliyetçi güçlerin öne çıkarılmak istendiğini yalnızca biz ortaya koymadık. Bizim dışımızdaki birçok güçte Önderliğimizin yakalanmasının amacının KDP ve YNK’yi öne çıkarmak olduğunu belirttiler

hareket geliştiremiyordu. Sadece geleneksel işbirlikçiliğin devamı olarak 20. yy’da ortaya çıkarak Kürt halkının özgürlük ve demokrasi özlemlerini sömürme temelinde feodal örgütlemelerle belli bir siyasi güç haline gelip kendilerini bölgesel ve dış güçlere pazarlamayı tercih ediyorlardı. Orta doğu coğrafyası dünya siyaset sahnesinde çok önemli bir yere sahip olduğundan bu işbirlikçilik belli düzeyde değer görüyordu. Öte yandan bölge ülkeleri de işbirlikçi Kürt gruplarına birbirlerine karşı kullanacak en iyi bir malzeme olarak bakıyorlardı. Dünyada hemen hemen bütün ulusal kurtuluş hareketlerinin doğru ya da yanlış bir sonuca gittiği 1970’li yıllarda Irak’taki Kürt hareketi uluslar arası ve bölgesel güçlerin çıkarları temelinde uzlaşmasıyla birlikte yenilgiye uğratıldı.

Demokratik devrimi gerçekleştirip güç haline gelemediği için isyanın önderleri teslim olduğunda halkın kendisi de ister istemez çaresiz bir biçimde sessizliğe gömülüyordu. Önderliğimizin öncülüğünde ortaya çıkan ulusal demokratik hareket ise isyan Önderlerinin teslim olmasıyla birlikte isyanın da bitmesi biçimindeki bir kaderi sona erdirmek için, tarih sahnesine çıktı. Öyle bir hareket yaratılmalıydı ki, inkârcı, imhacı, asimilasyon, sömürgeci güçler ne kadar zor ve baskı uygularlarsa uygulasinlar, mücadele eden

hareket ne kadar darbe yerse yesin halkın açığa çıkan enerjisiyle bu yaralarını kısa sürede onarır, kesintisiz mücadeleyi sürdürebilecek bir halk hareketinin geliştirilmesi hedeflenmişti. Bu nedenle böyle bir halk gerçeğini ortaya çıkarmak açısından, Halkın aşiretçilik, tarikatçılık ve feodal beylerin etkisinden ve bunların ayaklarına vurduğu prangalardan kurtulup bir bütün olarak halkın gücünün açığa çıkarılacağı bir demokratik devrim hareketini önüne koydu. Bu demokratik devrim gerçekleştirilip, Kürt ağaları ve beyleri Kürdistan siyasetinde etkisizleştirilmeden Kürt halkının özgürlük mücadelesini güvenceye almak ve sürekliliğini sağlamak mümkün olmazdı. Öte yandan ister sömürgeci egemen güçler ister bölgesel ve uluslar arası siyasal aktörler olsun, bunlar Kürdistan üzerindeki egemenliklerini egemen sınıf karakterindeki işbirlikçiliği kullanarak gerçekleştiriyorlardı. Uluslar arası güçlerin ve inkarcı, imhacı, sömürgeci bölgesel güçlerin Kürt halkı üzerindeki egemenliğin zemini olan bu nitelikteki Kürt egemen sınıflarının Kürt siyasetinde etkisizleştirilerek halkın elindeki ayağında ki bağların koparılması özgürlük hareketinin temel mücadele hedeflerinden biri oldu. Dolayısıyla daha baştan itibaren egemen sınıf eğilimine karşı, halk özgürlük eğilimi seçeneği olarak kendisini tanımladı. Bu tanımlamayı yaparken, esas olarak ta halkın özgücüne güvenen, halkın öz iradesini açığa çıkararak mücadeleyi geliştirmek isteyen bir mücadele felsefesini benimsedi. Bu mücadele felsefesiyle yola çıkan hareketimizin kısa bir sürede önemli sonuçlar aldığı tarihi bir gerçektir.

Kuzey Kürdistan da ki Kürt egemen sınıf etkili siyasal oluşumlar yeni tarih sahnesine çıkan Apo'cu hareket karşısında kısa sürede ideolojik yenilgiye uğradılar. Bu ideolojik yenilgi Apo'cu hareketin yürüttüğü siyasal mücadele ve PKK'nin kuruluşuyla birlikte siyasal bir yenilgiyle sonuçlandı. Hareketimizin ilk manifestosu olan 'Kürdistan Devrimini Yolu'nda ortaya koyduğu parça ve sınıf öncülüğü giderek netleşiyordu. Burada sınıf derken, daha çok Kürt egemen sınıflar dışındaki halk kastediliyordu. Zaten Kürdistan gerçeğinde klasik sosyalist teoride olduğu gibi dar bir sınıf yaklaşımı ne pratik olarak, ne teorik olarak esas almak Kürdistan koşullarında mümkün değildi. Daha doğrusu halk özgürlük hareketi olarak tarih

sahnesine çıkan PKK, Kuzey Kürdistan da halk özgürlük eğilimini en etkin siyasal güç haline getirerek egemen sınıflar karşısında tarihsel bir başarı elde etmiş oluyordu. Öte yandan bu başarının en büyük parça olan Kuzey Kürdistan'da gelişmesi Kürt halkının bundan sonraki mücadelesinde ideolojik ve siyasal öncülüğün Kuzey Kürdistan parçasının eline geçmesi anlamına geliyordu. Doğrusu buydu. Zaten Kuzey Kürdistan Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesine öncülük yapmadan Kürdistan özgürlük mücadelesinin doğru bir rotaya girmesi de söz konusu olmazdı. Kürdistan'ın en büyük parçasının ideolojik ve siyasal bir öncülüğü ele geçirmesi aynı zamanda Kürdistan'ın kara kaderinin değiştirilmesi anlamına da geliyordu. Belki küçük parça, büyük parça olması fark etmez, önemli olan öncülüğü gerçekleştirebilecek bir siyasal güce ulaşmaktır denilebilir. Bu söylem bir yönüyle doğru gibi gözükse de en büyük parçanın ideolojik ve siyasal öncülüğü ele almasının moral değerinin bütün parçalardaki mücadeleyi besleyecek bir etkide olması, büyük parça olmanın imkan fazlalığı doğru bir ideolojik öncülükle birleştiğinde bunun Kürdistan'ın bütün parçaları açısından özgürlük ve demokrasiyi güvence altına alacağı açıktır. Öte yandan büyük parça ve büyük nüfusa sahip olmak, ideolojik ve siyasal olarak ta dar yaklaşımdan çıkıp, daha geniş ufuklu düşünmeyi beraberinde getirir. Kuzey Kürdistan da ki ideolojik ve siyasal öncülük Kürdistan halkı açısından böyle önemli avantajları beraberinde getirmiştir. Bu avantajların ortaya çıkmasının değeri küçümsenemez. Böyle büyük güç olmanın en önemli avantajı, büyük nüfusa ve coğrafyaya dayanarak egemen güçler tarafından dayatılan teslimiyet ve işbirlikçiliğe karşı direnme gücünün ortaya konmasıdır. Büyük Parça ve halk öncülüğünün doğru bir ideolojik siyasal çizgiyle bütünleşmesi Kürt halkının daha bağımsız ve iradeli davranması bu temelde kendi öz çıkarlarını savunma zeminin güçlenmesini sağlamıştır. Böylece Kürdistan'daki işbirlikçilik tarihine, güçsüzlük ve zayıflık nedeniyle yenilmenin bir kader haline gelmesi tarihine de son verilmiş olmaktadır. Bu tabi Kürdistan halk tarihi açısından bir milattır. Eğer bu son 20 yılda büyük halk hareketleri ortaya çıktıysa, Kürdistan tarihinin en büyük serhıldanları gerçekleştiyse, yaşlısından gencine kadınına kadar bir özgüven kazanarak

mücadeleye atıldıysa, bunun temel nedeni demokratik devrimin gerçekleşmesiyle halkın önünü tutan, halkın güç olmasını engelleyen, ağaların, beylerinin, tarikat şeylerinin etkisinin kırılmasıdır. Bu gerçeği görmeden, bu 30 yılı doğru değerlendirmek, Önderliğimizin ve PKK'nin yarattığı değerlerin büyüklüğünü anlamak mümkün olmaz.

Kürt halkının bu güçlenmesi karşısında başta Türkiye olmak üzere sadece bölgenin sömürgeci güçlerini değil uluslararası güçleri de telaşlandırmıştır. Çünkü demokratik devrimle birlikte Kürt halkının tarih sahnesine çıkması, Kürt halkının inkarı ve köleliği üzerine kurulan orta doğu sisteminin de çatırdaması anlamına geliyordu. Kürt halkının uyanışı Ortadoğu da ki siyasal gelişmelerinin bölge egemen güçleri ve uluslar arası güçler tarafından tek başına belirlenmesi tarihine de artık son vermiş oluyordu. Bunda da çağdaş bir ideolojik öncülüğün ortaya çıkması belirleyici rol oynuyordu. Artık Kürt halkı da çağa göre düşünme, bunun gereklerini yerine getirme ve bu temelde de mücadele ettiği güçlerle en azından ideolojik ve siyasi çizgi düzeyinde daha eşit koşullarda mücadele imkanını bulmuş oluyordu. Kürt tarihinde Med'lerden bu yana kürt isyanlarında Önderlik yapanlar hep mücadele ettikleri güçlerin gerisinde bir düşünce ve siyasal anlayışa sahipti. Daha baştan geri ideolojik ve siyasal düşünceye sahip olma yenilgiyi bir kader haline getiriyordu. Bu açıdan da isyanların daha baştan yenilme kaderi çağdaş ideolojik öncülüğün sağlanmasıyla birlikte tarih sayfalarında kalan bir gerçeklik oluyordu. Nitekim böyle bir öncülükle yürütülen bu mücadele, her türlü baskıya, saldırıya, uluslar arası ittifaka rağmen kesintisiz bir biçimde mücadeleyi geliştirme gücüne erişmiştir. Bu niteliğinde dolaylı APO'cu hareket çıkışından itibaren saldırılar ve komplolarla karşılaşmıştır. Ve bu komplolar belirli aralıklarla bugüne kadar süre gelmiştir. Türk devleti özgürlük hareketine karşı

gerçekleştirdiği 12 Eylül faşist darbesinde uluslar arası güçleri arkasına alarak kök kazıma saldırısını yürütmüştür. Ama buna rağmen ortaya çıkan halk

özgürlük eğilimi çağdaş düşüncesi, doğru siyasal çözümlenmeleriyle bu tür saldırıları her seferinde boşa çıkarmıştır.

NATO'nun da hareketimize karşı planlı saldırıları gerçekleşmiştir. Bilindiği gibi APO'ya hayır PKK'ye evet sloganı altında bu saldırı yürütülmüştür. APO'ya hayır demek halk özgürlük eğilimine hayır demek oluyordu. Eğer Kürt halk Önderi bu hareketin önderliğinden saf dışı edilebilirse yeniden Kürt ağalarının, beylerinin etkili olduğu ve işbirlikçiliğe çekilebilecek bir PKK'nin ortaya çıkarılması umudu taşınyordu. PKK'nin halk

özgürlük eğiliminin güvencesi ve işbirlikçi olmasını engelleyen temel faktör Kürt halk Önderi olarak görüldüğünden saldırıların odak noktası başından beri Önderliğimiz olmuştur. Bunun anlaşılır nedenleri izah ettiğimiz gibi halk özgürlük eğilimini ilkeli ve kararlı biçimde temsil etmesinde aranmalıdır. Önderliğimiz halk özgürlük eğilimini ilkeli ve kararlı biçimde temsil eden, bu konuda Kürt egemen sınıflar baskısına ve dış güçlerin baskısına boyun eğmeyen niteliğiyle, Kürt tarihinde binlerce yıl sonra ilk deva ortaya çıkarılan halk özgürlük eğilimini titizlikle koruma ve bunun sorumluluğu taşıma gerçeğini ifade ettiği için esas düşman olarak görülmüştür. Çünkü sömürgeci güçler şunu bilmektedir ki eğer böyle kararlı bir halk özgürlük eğilimi temsilcisi olmasa, Kürt hareketleri siyasal ve askeri baskılar karşısında kısa sürede işbirlikçiliğe yatma eğilimine girerler. Tarihi tecrübeleri bunu gösterdiği için PKK'ye evet, APO'ya hayır diyerek, Kürt halk gerçeğini yeniden Önder APO öncesi döneme döndürebileceklerini düşünmüşlerdir. Bunun için de Klasik yöntem olan, siyasal hareketlerin içinde işbirlikçi bulma ve bunlar vasıtasıyla hareketleri parçalama yöntemini PKK

Eğer bu son 20 yılda büyük halk hareketleri ortaya çıktıysa, Kürdistan tarihinin en büyük serhıldanları gerçekleştiyse, yaşlısından gencine kadınına kadar bir özgüven kazanarak mücadeleye atıldıysa, bunun temel nedeni demokratik devrimin gerçekleşmesiyle halkın önünü tutan, halkın güç olmasını engelleyen, ağaların, beylerinin, tarikat şeylerinin etkisinin kırılmasıdır. Bu gerçeği görmeden, bu 30 yılı doğru değerlendirmek, Önderliğimizin ve PKK'nin yarattığı değerlerin büyüklüğünü anlamak mümkün olmaz.

üzerinde de denemişlerdir. Bu yöntemin sonuç alıcı bir yöntem olduğu düşünerek bu konuda büyük çaba göstermişlerdir. Nitekim özellikle hareketimizin darbe yediği 1980 yılından sonra çeşitli kişilikleri etkileyerek, hareketi parçalayıp dağıtmak istemişlerdir. Semir provokasyonu, Hüseyin Yıldırım Provokasyonu, Şener tasfiyeciliği, Şemdin işbirlikçiliği, yine Ferhat, Botan provokatif tasfiyeciliği hep bu amaç doğrultusunda desteklenip Önderliğin karşısına çıkarılmıştır.

Uluslar arası komplonun başlatıldığı 1998 yılına gelene kadar böyle bir çok provokatif tasfiyeci kişilik ortaya çıkarılmış, ancak ne var ki Önderliğimizin ilkeli, sağlam duruşu, örgütçülüğü ve politik ustalığı karşısında bu tür provokatif – tasfiyeci eğilimler etkisizleşip kısa sürede tasfiye olmuşlardır. Yalnız içimize el atılarak Önderliğimiz saf dışı edilmek istenmemiş, aynı zamanda Kürt halk özgürlük eğiliminin boğulmasını isteyen, Kürt halk özgürlüğünün gelişmesiyle birlikte tasfiye olacak ve tarih sahnesinden çekilecek Kürt egemen sınıf eğilimi de PKK ve APO'nun tasfiyesinde kullanılmıştır. KDP ve YNK'nin yıllarca halk özgürlük çizgisinin tasfiye edilmesi için kullanılması bu nedenledir. Kürtlerin kendi içinde çabuk bölünebileceğini, Kürtlerin bir birine karşı kullanılabilirliğini düşünen bölge devletleri ve uluslar arası güçler PKK'yi tasfiye etmek için bu yöntemi de sık sık denemişlerdir. Tarihte bu tür yöntemlerde sonuç alan sömürgeci güçler ve dış güçler Önderliğimizi ve PKK'yi de bu yolla tasfiye edeceklerini düşünmüşlerdir. 1992'deki ihanet savaşı, 1995'deki Dublin protokolü, daha sonra gerçekleşen Ankara mutabakatı ile Kürt işbirlikçi güçleri Önderliğimize ve hareketimize saldırtılarak hareketimizin gelişmesi ve yükselişi durdurulmaya çalışılmıştır.

Bu gün hala 1992 ihanet savaşı doğru değerlendirilememektedir. Neredeyse bir çok güç ve kişi böyle bir savaş olmamış gibi tarihi unutkanlık içindedirler. 1992 yılı Kürt halkının binlerce yıllık tarihinde halkın ilk defa bu düzeyde ayağa kalktığı, yalnız bir bölgenin, bir şehrin, bir kasabannın

değil, Kuzey Kürdistan'da boydan boya köylere kadar ayağa kalkarak özgürlük ve demokrasisini kazanmak için, büyük bir serhildan hamlesine atıldığı bilinmektedir. Bir nevi Kürdistan'daki ölü toprağı üzerinden atan çok güçlü bir halk gerçeğinin ortaya çıkmasını sağlayan bu serhildanlar tüm sömürgeci güçleri korkuttuğu gibi uluslar arası güçleri de korkutmuştur. Kürt halkının tarihinin en büyük direnişi, en büyük halk ayaklanması ve ilk defa bu düzeyde irade ve güç haline gelmesi ne yazık ki Kürt işbirlikçileri kullanılarak ezilmek istenmiştir. Güneydeki ihanet savaşı Kürt halkının tarihteki en büyük özgürlük kalkışını bastırma savaşı olarak tarih içindeki yerini almıştır. Kürt tarihinde bundan daha büyük bir ihanet hiçbir zaman görülmemiştir. Eğer 1992'de halkın büyük ayağa kalkışının Kürt işbirlikçileri kullanılarak yükselişi önlenemeseydi daha o zamanlar Kürt halkı özgürlük ve demokrasini kazanmada çok büyü mesafeler elde edecekti. Bu büyük ihanete rağmen 1990'ların başındaki serhildanlar Kürdistan'da büyük kazanımlar, büyük değerler ortaya çıkarmıştır. Bu ihanet savaşı olmasaydı, bu kazanımlar bütün Kürdistan'ı boydan boya saracak 1990'larda Güney'de, Küçük güney'de bir bütünen ayağa kaldırarak inkarcı ve sömürgeci güçleri tarihsel bir yenilgiye uğratabilecekti. Ne var ki ihanet savaşıyla özgürlük ve demokrasi mücadelesinin yükselişi belli oranda frenlemiştir.

Bu gün çeşitli güçler tarafından sıkça 1992 4 ekiminde Kürt parlamentosunun kurulduğundan söz edilir. Güneydeki Kürt parlamentosunun 4 ekimde oluştuğunu ballandıra ballandıra anlatırlar. Ancak bunun neyin bedeli olduğunu ise bilinçli olarak ortaya koymazlar. 4 Ekimde bu meclisin açılması Kürt halk tarihindeki en büyük direnişin, özgürlük hamlesinin durdurulması, etkisizleştirilmesi ödülü olarak Güneyli Kürt örgütlerine verilmiştir. Güneyli Kürt örgütleri PKK'ye saldırmanın karşılığında, Uluslar arası güçlerin ve Türkiye'nin onayıyla meclislerini

Kürt egemen sınıfları ve onun siyasi temsilcileri olan KDP, ben bu hareketi sınırlayamıyorum, aksine zaman geçtikçe ben sınırlanıyorum, ben etkisizleşiyorum diyerek, ABD'den ve dayandığı güçlerden yardım istemişlerdir. YNK ise savaşarak değil de, daha çok hareketin içini etkileyerek, siyasal ilişkiyle Önderliğimizi etkisizleştirip, PKK'yi kontrol altına almak

ilan etmişlerdir. 92 güney savaşında sadece Türkiye değil, İran'da sınırlarını kapatarak bu ihanet savaşında rol almış ve böylelikle PKK'nin kuşatılarak tasfiye edilmesi amaçlanmıştır. Çünkü Kürt özgürlük hareketinin 90'ların başındaki yükselişi İran'ı da korkutmuştur. Daha sonra İran'ında hizbullahı kullanarak halkın ayağa kalkışının önlenmek istenmesi 1992 ihanet savaşının benzeri bir amacı içermektedir. Bir taraftan güneyli güçlerin ihaneti, diğer taraftan Kuzey Kürdistan'da hizbi kontranın ve devlet terörünün kullanılmasıyla bu mücadele tasfiye edilmek istendi. Hizbi kontranın bir ayağı Türk derin devleti içindeyken, bir ayağı da İran'daydı. Bu açıdan PKK Önderliğini etkisizleştirme ve tasfiye etmenin her yolunun denendiğini, görmekteyiz. Ne var ki, Güneyli güçlerin bu saldırıları da Kürt halk Önderliğinin Kürdistan'da ki otoritesini artmasını engelleyememiş, PKK'nin siyasi yükselişi geriletilmemiştir.

Diğer taraftan Türkiye, Avrupa'nın ve ABD'nin desteğini alarak, NATO'nun desteğini alarak her türlü askeri saldırıyı pervasızca sürdürdü. Dünyada görülmemiş biçimde binlerce Köyün boşaltılması bu güçlerin gözleri önünde gerçekleştirilirken, faili meçhul cinayetler sıradan olaylar haline gelirken, yine dünyada görülmemiş biçimde on binlerce insan zindanlara doldurulmuşken, bu baskıların arkasında hep uluslar arası güçler vardı. Ne var ki bu desteğe rağmen de ne PKK hareketi tasfiye edilebildi, ne Önderlik saf dışı edilebildi. Belki büyük askeri başarılar, kesin zaferlerin elde edilmesinin önüne geçilebildi, ancak hiçbir zaman PKK ve Önderliğin Kürdistan ve Ortadoğu üzerindeki siyasi yükselişinin önüne geçilemedi. Uluslar arası komplo bu ortamda gerçekleşti. PKK içindeki provokatif- tasfiyeci eğilimler başarı kazanamadı. İşbirlikçi Kürtler sonuna kadar kullanıldı, ama PKK ve Kürt Önderi tasfiye edilemedi. Türkiye devleti hem uluslar arası desteği alarak, hem de Güneyli işbirlikçi Kürtleri kullanarak, mücadelemize karşı büyük saldırılar gerçekleştirdi. Buna rağmen bu hareket yine ezilemedi. PKK içindeki işbirlikçilik etkin olamıyordu. Bunu ne Semir, ne Hüseyin, ne Şener, nede Şemdin başarabildi. Nitekim Şemdin Sakık kaçıp Türkiye'ye teslim edildikten sonra, Türkiye'ye, dolayısıyla, uluslar arası güçlere “

PKK'yi içerde tasfiye etmek zordur” yine dışardan saldırılarla tasfiye etmekte mümkün değildir. Eğer halk özgürlük eğilimini temsil eden, bu konuda ilkeli ve kararlı olan, her türlü zayıf eğilimi usta Önderliği ve siyasetçiliğiyle etkisizleştiren APO saf dışı edilmezse, PKK'nin etkisini kırıp, işbirlikçi, milliyetçi Kürtleri öne çıkarmak mümkün değildir, demiştir. Uluslar arası komplo başlangıcında Kürt egemen sınıf etkili bu işbirlikçi ihanetçinin verdiği bilgilerin komployu hızlandırdığını söylemek gerekir.

Kürt egemen sınıfları ve onun siyasi temsilcileri olan KDP, ben bu hareketi sınırlayamıyorum, aksine zaman geçtikçe ben sınırlanıyorum, ben etkisizleşiyorum diyerek, ABD'den ve dayandığı güçlerden yardım istemişlerdir. YNK ise savaşarak değil de, daha çok hareketin içini etkileyerek, siyasal ilişkiyle Önderliğimizi etkisizleştirip, PKK'yi kontrol altına almak istemiş, ama YNK'nin ve Talabani kurnazlığı da PKK'nin kontrolüne yetmediği görülmüştür. Uluslar arası komplo bu koşullarda ABD ve İsrail'in planladığı bir hareket olarak gelişmiştir. Bu komploda Türkiye'nin etkisi ve gücü sınırlıdır. Aksine ABD ve İsrail, Türkiye'yi daha fazla kontrol altına almak için, Önderliğimizin esaretini kullanmak istemişlerdir. Aslında kendi çıkarları için bu komplo başlatmışlardır. Ama bir taşla iki kuş vurma misali, Önderliğimizin Türkiye'ye teslim edilmesiyle birlikte hem kendi işbirlikçilerin önünü açacaklar, kendi kurmak istedikleri düzeni önünde halk özgürlük eğilimini engel olmaktan çıkarmış olacaklar, hem de bu komplo vasıtasıyla Türkiye'yi daha fazla kendisine bağlayacaklardı. Komplo sırasında Türkiye cumhuriyeti başbakanı olan Ecevit'in söyledikleri ilginçtir. ABD'nin neden APO'yu bize teslim ettiğini anlamış değilim, açıklamasını yapmıştır. Son günlerde yaptığı bir açıklamaya göre de ABD'ye teklif götürüp bize teslim edin dedikleri için, Önderliğimiz Türkiye'ye verilmemiştir. Önderliğimiz Yunanistan'dayken ABD istihbarat örgütü CIA yoluyla Türk istihbaratına APO'yu size teslim edeceğiz, artık elimizdedir, ancak şimdilik, Başbakan'dan başka kimse duymasın, biçiminde bir teklifle geldiklerini kendisinin de bunu kabul ettiğini belirtmektedir. Türkiye o zaman Önderlikten kurtulmaktan başka bir şey düşünmediği için, bu teklifi seve seve kabul etmiş, hatta kendisi için çok büyük bir başarı olarak

görmüştür. Ama işin gerçeği Önderliğimizi Türkiye'ye teslim etmekle, Türkiye'ye ödül vermekten çok, işbirlikçi Kürtlerin önünü açmak ve böylelikle Ortadoğu'daki Kürt siyasetinde, ABD'nin etkisinin artacağı bir süreci başlatmayı hedeflemişlerdir. Böylelikle Kürt egemen sınıfların önündeki en büyük engel ve işbirlikçinin önündeki en büyük engel olan Kürt halk önderi saf dışı edilmiştir.

Bu komplo süresince KDP ve YNK'nin bırakalım bir Kürt Önderine Komplo düzenleniyor, esir edilmek isteniliyor diyerek komployu kınayan tek bir söz söylemesini, aksine dosyalar hazırlayarak PKK'nin ne kadar terörist olduğunu Avrupa ülkelerine iletmişlerdir. PKK'nin terörist olduğuna en büyük kanıt olarak "Bakın Kürtlerde terörist diyor, Kürtlerde PKK'yi ve APO'yu terörist olarak değerlendiriyor" diyerek komploya siyasi meşruiyet kazandırılmak istenmiştir. Önderliğin çizgisinin somutlaştığı PKK terör örgütüdür, APO' da teröristtir, bu nedenle böyle bir komploya hakketmişlerdir biçiminde bir havayla, bir meşruiyetle bu komplo sürdürülmüştür.

Dolayısıyla komploya değerlendirirken esas olarak ta halk özgürlük eğilimiyle Kürt egemen sınıfları arasındaki mücadeleyi görmek gerekir. Kürdistan'da siyasi öncülüğü ve liderliği kim yapacak? Konusu ve iki çizgi arasında ki mücadele ulusal arası güçlerin devreye girmesiyle yeni bir aşamaya taşırılmıştır. Daha doğrusu 1970'lerde halk özgürlük eğilimi karşısında kaybeden Kürt egemen sınıfları bu komployla yeniden diriltmek ve ayağa kaldırmak amaçlanmıştır. Aslında komploya kadar Kürt egemen güçlerinin Kürdistan ve orta doğu siyaseti üzerinde çok fazla bir gücü yoktur. KDP Güneyde zorla ayakta durmaktadır, Türkiye'nin desteğiyle, ABD'nin desteğiyle ayakta kalmaktadır. YNK durumu da benzerdir. Eğer Türkiye, ABD ve başka güçler tarafından destelenmeseydi, Önderliğimiz ve PKK karşısında bu hareketlerin ayakta bir gün bile durması söz konusu olamazdı. Bu nedenle bu komploya esas olarak ta Kürt işbirlikçilerini yeniden ayağa kaldırmak, Kürt siyasetinde APO ve PKK etkisini ortada kaldırarak Kürtleri yeniden Ortadoğu da kuracakları siyasi düzende rol vermek için gerçekleştirmişlerdir. Bunun dışındaki amaçlar aslında bu amaca hizmet temelinde düşünülen ikincil, üçüncül niteliktedir.

Tarihte şöyle bir gerçekte görülmüştür. Ortadoğu'ya kim hakim olmak istiyorsa bunun için Kürdistan'a hakim olmalıdır. Bu nedenle Ortadoğu'ya hakim olmak isteyenler Kürdistan üzerine seferler yürütmüşlerdir. Tümünü kontrol altına almasalar bile şehirleri, kasabaları kontrol altına alarak, Kürdistan üzerinde egemenlik kurmak, buna dayanarak ta Orta doğuda ki egemenliklerini pekiştirmeyi düşünmüşlerdir. Dolayısıyla bölge ülkelerinin, Kürt halkı üzerinde neden bu kadar baskı uyguladıkları, neden bu kadar inkarcı imhacı, asimilasyoncu politika izledikleri bu tarihsel gerçeklikle ilgilidir. Kürt sorunu söz konusu olduğunda bu devletler dünyanın en şoven, en baskıcı, en gerici devletler konumuna düşmektedirler. Yine dünyadaki ulusal güçler, Kürdistan üzerinde etkili olmak, egemenlik kurmak için ve Kürtleri kullanmayı bölge politikaları açısından önemli gördüklerinden dünyanın başka bir yerinde ilkel, daha ahlaki, biraz daha ölçülü siyasal yaklaşımlar gösterirken, sıra Kürdistan'a geldiğinde en ilkesiz, en ahlaksız, en ikiyüzlü ve çirkin politikayı uygulamaktan sakınmamaktadırlar. Bu gün dünyanın neresinde olursa olsun, bir halk iradesini bu kadar, bu düzeyde bir önderlikten ve hareketten yana koysaydı her halde bu ulusal arası güçler, ideolojik ve politik farklıklara rağmen bir uzlaşma yolu arayarak, bu hareket ve Önderliğiyle ilişki içine girmeyi hedeflerlerdi. Ancak Önderliğimiz en makul çözümleri ortaya koymasına ve hiçbir gücün yada hiç kimsenin gösteremeyeceği çözümleyici ve anlayışlı bir yaklaşım göstermesine rağmen ne bölgenin sömürgecileri, ne ulusal arası güçler bu makul talepleri ve çözümleyici yaklaşımları dikkate alıp adım atmaktadırlar. Bunun esas nedeni Önderliğimizin ve hareketimizin bir söylemi, politikası ve eylemi değildir, aksine bölge sömürgeci güçlerin ve bölgede hakim olmak isteyen ulusal arası güçlerin Kürdistan üzerindeki politikaları bu saldırıların temel argümanlarıdır. Başka türlü bu politikaları anlamak ve izah etmek, mümkün değildir.

Uluslar arası komplo köklü bir ideolojik ayrılık üzerinden şekillenmektedir. Bu ideolojik ayrılığın esası şuna dayanmaktadır; Kürt halk Önderi ve PKK, halkı güç yapmak istemektedir, halkı irade haline getirmek istemektedir. Bölgenin sömürgeci güçleri ve uluslar arası güçler ise Kürt halkının güç

**Son zamanlarda Türkiye
Başbakanının Kürt sorunun varlığını
kabul ediyorum demesi Kürt sorununun
çözümüne yönelik bir adım değildir. Daha
çok işbirlikçi Kürtlerin önünü açma ve bu
temelde de Kürt özgürlük hareketini,
ortaya çıkacak işbirlikçi aktörlerle
kuşatmayı, zayıflatmayı, elinden gelirse
Kürt siyasetini parçalamayı
düşünmektedir**

olmasını istememektedir. Kürdistan'da demokratik devrimin gerçekleşmesi, Kürt halkının ağalarından, beylerinden, tahrikat şeylerinden kurtulması işlerine gelmemektedir. Çünkü halkın güç olması, Kürtlerin bağımsız ve özgür politika izlemelerini beraberinde getirmektedir. İşbirlikçiliğin ve Kürt egemen sınıfların, Kürt halkı üzerindeki egemenliği ise her zaman için kullanabilecek aktör olarak görülmektedir. İdeolojik ayırım derken de sorunu esas olarak ta bu temelde ele almak ve değerlendirmek doğrudur. Sorunu dar, sosyalizm, Kapitalizm çerçevesinde ortaya koymak bile mevcut tutumları açıklamaya yetmemektedir. Çünkü batı kapitalist sistemi bir yönüyle sosyalizmi kendi modernitesinin parçası olarak görmektedir. Hatta sosyalist hareketlerin yarattığı düşüncenin kendi değerler paradigmasına eklenmeye yatkın olduğunu

görmektedir.
Nitekim doğu
Avrupa'nın,
Sovyetlerin
birliğinin kısa
sürede
kendilerine
eklenilmesinde
bunu
görmüşlerdir.
Dünyanın bir
çok yerinde
sosyalist eğilimli
gelişen
hareketlerin
sistemlerine çok
çabuk uyum

gösterdiğine şahit olmuşlardır. Belki burada onlar reel sosyalisttir, sosyalizmin teorisine ulaşırken sadece kapitalist sistemi çözümlenmeye tabi tutukları ve bu temelde geliştikleri için sistemin mezhebi olmaktan kurtulamadıkları, bu nedenle onların farklı olduğu, Kürt halk Önderliğinin ve PKK'nin ise her ne kadar sosyalizmden de etkilense de ideolojik söylemlerinin ve pratiğinin farklı olduğu itirazı ileri sürülebilir. Bu bir yönüyle doğrudur, ancak Ortadoğu dünya dengelerini belirlediği için, dünya sistemini belirleyici bir etkiye sahip olduğu için esas olarak ta, PKK'nin ideolojisinin ne olup olmadığına bakmadan, Kürt halkının irade olmasını, özgür iradesiyle politika yapmasını bu güçler kendileri için tehlikeli görmektedirler. Tabii ki halk özgürlük eğilimi ayrı bir ideolojidir, egemenlikçi Kürt işbirlikçi, milliyetçiliği ise ayrı bir ideolojidir. Birisi halk güç yaparken, diğerler ise Kürt halkı üzerindeki egemenliğini sürdürmek için Kürt halkının güç olmasını engelleyen farklı bir ideolojik eğilim olmaktadır. Dolayısıyla komplonun arka planında böyle bir ideolojik farklılık ve ideolojik farklılığın ortaya çıkardığı siyasal duruşların niteliği de komplonun gerçekleşmesinde belirleyici bir etkene sahiptir.

Uluslar arası komplo bugün PKK'siz ve Apo'suz Kürt siyaseti izlerken de yine bu temel etkeni göz önüne alarak bu politikasını yürütmektedir. Kürt egemen sınıfları da Apo'nun ve PKK'nin halkı güç yapıp alternatif bir halk özgürlük eğilimi ortaya çıkarma politikasından vazgeçmediği için, PKK'siz ve Apo'suz Kürt siyaseti politikasına hala en fazla destek veren konumda bulunmaktadır. Bugün Apo'suz ve PKK'siz Kürt siyasetini en fazla arzulayanlar ABD, ABD'nin etkisindeki Kürt işbirlikçi milliyetçiliği ve AB'dir. Aslında bunlar Orta doğudaki politikalarını, etkinliklerini ve bu konudaki kaderlerini birbirleri ne bağlamış olan güçler pozisyonundadır. Bugün ABD hala Kürt halk önderliğini ve PKK'yi

tasfiye etmek için yoğun çaba harcamaktadır Türk devlerinin İmralı da Önderliğimiz üzerindeki tecridi ve baskıyı ağır biçimde sürdürmenin arkasında ABD vardır. ABD mevcut durumda önderliğimizin belirttiği gibi Kürt sorununun çözümünü istememekte, aksine Kürt sorununun çözümünü zamana yayarak Kuzey Kürdistan da etkinliğini daha doğrusu kendi işbirlikçisi olacak Kürtlerin etkinliğini sağlamayı hedeflemektedir. Bunun içinde şu andaki temel amaçları Önderliğin tasfiyesi ve PKK'nin etkisizleşmesidir. Nitekim Türkiye'ye "işbirlikçi Kürtlerin önünü aç, güneydeki Kürt federasyonu ile anlaş, bu temelde benim orta doğu ve Irak politikama eklen, böylece de PKK ve Kürt halk Önderinin tasfiyesinde benim desteğimi al" demektedir. Türkiye de hala inkarcı ve imhacı siyaseti sürdürdüğünden Kürt halkıyla, Kürt halkının Önderi Reber Apo ve siyasi temsilcisi Kongra- Gel'le diyalogu tercih etmediğinden bu politikanın parçası, aleti ve uygulayıcısı konumundadır.

Son zamanlarda Türkiye Başbakanının Kürt sorunun varlığını kabul ediyorum demesi Kürt sorununun çözümüne yönelik bir adım değildir. Daha çok işbirlikçi Kürtlerin önünü açma ve bu temelde de Kürt özgürlük hareketini, ortaya çıkacak işbirlikçi aktörlerle kuşatmayı, zayıflatmayı, elinden gelirse Kürt siyasetini parçalamayı düşünmektedir. Bir nevi ABD'nin Kürt sorununun çözümünü arzulamayan, zamana yayarak PKK'yi etkisizleştirme politikasını Türk devleti de kendi cephesinden benimseyerek uluslar arası komplonun parçası olmaya devam etmektedir. Güneyli Kürt örgütlerinin de mevcut durumda Kuzey Kürdistan'da siyasi çözüm doğrultusunda bir politikası yoktur. Çünkü onlar da ABD gibi bilmektedirler ki şuanda Türkiye Kuzey Kürdistan da demokratik bir siyasi çözüme yanaşırsa bunu Kürt halk Önderiyle ve Kürt özgürlük hareketi ile yapacaktır. Kürt halk Önderi ve özgürlük hareketi ile yapılacak siyasi bir çözümün hem ABD'nin hem de Kürt işbirlikçi, milliyetçi güçlerinin orta doğudaki Kürt siyasetinde sınırlanmaları hatta giderek etkisizleşmeleri anlamına geleceği açıktır. Çünkü böyle bir çözümler birlikte bütün parçalarda Önderliğimizin ve hareketimizin ortaya koyduğu halkların kardeşliği temelinde demokratik birlik çözümünün başat hale geleceğini bununda kendi sonları olduğu bildiklerinden böyle bir politikayı ve

bu doğrultudaki bir çözümü engellemeye çalışmaktadırlar. Güneyli Kürt işbirlikçilerinin politikası da budur. Sorun çözümsüz kaldığında zaman içinde kendine bağlı siyasi eğilimlerin güçleneceğini hesaplamaktadırlar. Kürt halk Önderliği ve PKK etkisindeki siyasi hareketin çözüm gücü olması esas olarak ta halkın güç ve siyasi irade haline gelmesinin Kürdistan ve Orta doğudaki siyasi gelişmeleri etkileyeceğini bildiklerinden böyle bir çözümü kendi çıkarlarına uygun görmemektedirler. Bunun yerine Önderlikten ve PKK'den kurtulma politikasını bazen açık, bazen de dolaylı biçimde yürütmektedirler.

Uluslar arası komplonun en temel amacı Önderliğimizin saf dışı edilmesi koşullarında PKK'yi kendi çizgisine çekmekti. PKK'nin ideolojik duruşunu, örgüt duruşunu, kadro duruşunu değişime uğratarak, bozarak kendisine eklenenecek ideolojik bir duruş, bir örgüt anlayışı, bir yaşam anlayışı ve bir kadro

İşbirlikçi, milliyetçi güçlerin etkisindeki bireylerin, çevrelerin Apo ve PKK düşmanlığında en azgın konumda olmaları bu gerçeğin dışı vurumudur. Bugün Apo ve PKK düşmanlığında ABD'den de Avrupa dan da hatta bölgedeki güçlerden de daha fazla- Kürt halkının güç olmasından, güç haline gelerek siyasette etkili olmasından korkan- Kürt egemen sınıfı etkili işbirlikçi, milliyetçi siyaseti benimseyenler rol almaktadır. Bugün komplonun geldiği yeni aşama içinde de en gönüllü ve istekli biçimde yer alanlar dün olduğu gibi bugünde kürt egemen sınıfları ve bunların etkisinde ki siyasi kişilikler ve çevrelerdir.

ABD güya orta doğuda milliyetçi eğilimleri kendi düzeni açısından tehlike görürken, özellikle milliyetçi eğilimleri törpüleme politikası izlerken, sıra kürtlere geldiğinde en milliyetçi eğilimleri körüklemesi, destek vermesi bunlarla ilişki kurması ilginçtir. Demek ki ABD hangi ideolojiye sahip olunup olunmadığını değil de söz konusu hareketlerin kendi politikalarının uzantısı mı olacak ya da bağımsız ve özgür iradeli bir duruş göstererek

kendi alternatif politikalarını seçeneklerini mi Kürdistan ve orta doğu da hakim kılmak istemelerini önemsemektedir. ABD esas olarak kendi siyasetine engel olunup olunmadığına bakmakta bu nedenle de halkı güç yapmayan, dolayısıyla da gücünü halktan almadığı için işbirlikçiliğe ve milliyetçiliğe sarılan kürtleri tercih etmektedir. Orta doğu da en özgürlükçü ve en demokratik siyasal çizgiyi temsil eden Önderliğimizi ise düşman görüp siyasal olarak tasfiye etmek istemektedir. Dolayısıyla da demokrasi ve özgürlük konusunda samimi olmadığını, demokrasi ve özgürlükten çok kendi egemenliğini kurma politikaları çerçevesinde ilişkilerini belirlediği açıkça görülmektedir.

Avrupa da bu komplonun bir parçası olarak rolünü oynamaya devam ediyor. O da kendi çıkarları doğrultusunda Önderliğimizi ve PKK'nin kürt siyaseti üzerinde ki etkisinin ortadan kaldırılmasını amaçlıyor. Çünkü kuzey Kürdistan da kürtler üzerinde etkili olduğu taktirde, bu etkisini kullanarak diğer parçalardaki kürtler üzerinde etkili olmayı ve böylelikle ABD'nin G. Kürdistan ve diğer parçalarda ki kürtler üzerinde etkisini dengelemeyi hesaplıyor. Kuzey Kürdistan da ki kürtler üzerinde etkili olursa bu aslında Kürt siyasetinde ABD'den daha fazla etkili bir pozisyona gelme anlamına gelecektir. Bu nedenle de kuzey Kürdistan'da Önderliğimizin saf dışı olması için o da kendi cephesinden APO'yu ve PKK'yi terk edin dayatmalarını sürdürmektedir. Özellikle belediyeler ve kürt kurumları üzerinde baskıyı sürdürdüğü bilinmektedir. Belediyelerin birçok projesine maddi destek sunması, onlarla ilişkilerini sıklaştırması esas olarak da bu hedefini gerçekleştirme niyetiyle ilgilidir. Öyle çok demokratik ve dayanışmacı olduğundan dolayı değil bu yolla kürtleri etkileyip, hem kürt siyasetinde hem orta doğu siyasetinde hem de Türkiye üzerinde daha fazla etkili olabileceğini hesaplamaktadır. Özellikle Türkiye'nin Avrupa Birliği giriş sürecini de kullanarak kürtler üzerinde ki etkinliğini arttırmak ve bu temelde de Avrupa birliğine giriş sürecindeki Türkiye'yi kendi politikalarına daha yakınlaştırma çabası içindedir. Türkiye'nin İngiltere gibi Avrupa Birliği içinde ikinci bir ABD uzantısı olmasını istememektedir. Bu amacına ulaşmak açısından da APO'nun ve PKK'nin etkisizleştirilip Kürt siyaseti üzerinde

etkili olmayı önemli bir hedef olarak önüne koymuştur. Bütün çabalarının söyleminde de pratiğinde de bunu görmekteyiz.

Uluslar arası komplonun en temel amacı Önderliğimizin saf dışı edilmesi koşullarında PKK'yi kendi çizgisine çekmekti. PKK'nin ideolojik duruşunu, örgüt duruşunu, kadro duruşunu değişime uğratarak, bozarak kendisine eklenilecek ideolojik bir duruş, bir örgüt anlayışı, bir yaşam anlayışı ve bir kadro duruşunu gerçekleştirmeyi önüne koymuştu. Nitekim Önderliğimizin esaretinden sonra Talabani'nin hareketimizi etkileyip, örgüt içinde yeni bir Önderlik oluşturup bunların üzerinden komplonun amacını gerçekleştirme çabası içinde oldu. Böylelikle komplonun en temel hedefi olan Önderliğimizin örgüt üzerinde ki hakimiyetini kırmak istemiştir. Sadece YNK ve Talabani değil Avrupa da yaşayan bazı kürtler, Önderliğimizin esareti öncesinde hareketimize dost olarak görünen bazı kişilerde artık Önderliğiniz esaret altına alındı, bu politikayla, bu örgüt anlayışıyla, bu yaşamla bu kadro duruşuyla bu işler yürütülemez, artık bu işleri bize devredin, bundan sonra ki siyaseti biz sürdürüelim biçiminde dayatmalar ve teklifler içinde olmuşlardır. Tabi bunun anlamı Önderliğin esaretinden sonra hareketin komplocuların denetimine sokulmak istenmesidir. Uluslar arası komplo Önderliğimizin yakalanmasından sonra çeşitli yollardan ideolojik duruşumuzu siyasal anlayışımızı saptırmak, örgüt çizgimizi dağıtıp kadro duruşunu bozarak bizi kendi gerçekliğimizden koparıp kendimiz olmaktan çıkararak egemen sistemin mezhebi olacak işbirlikçi ve milliyetçi bir çizgiye çekmek istemiştir. Öyle ki artık biraz milliyetçi olalım, örgüt yaşamını değiştirelim, Önderliğimizin yarattığı kadro anlayışıyla artık olmaz bu kadro duruşunu artık değiştirelim yaklaşımları çeşitli biçimlerde örgüte dayatılmıştır. Önderliğimizin esaretinden sonra milliyetçiliği daha fazla eleştirmesi, milliyetçilik ve işbirlikçilikle bir yere varılamayacağını, halkların kardeşliğine dayalı çözüm politikasının esas alınması gerektiğini vurgulamasına rağmen komplodan sonra Önderliğimizin bu tutumunun tersine hareketimiz milliyetçi bir çizgiye çekilerek bölgede hakim olmak isteyen güçlerin uzantısı haline getirilmek istenmiştir. Komployu değerlendirirken komplonun

örgütü dağıtma konusunda ki hedeflerini anlamadan ve bu yönlü çabalarını görmeden komploya karşı mücadele etmek, komployu doğru anlamak ve bu temelde de komployu boşa çıkaracak ideolojik, siyasal, örgütsel yaşam ve kadro duruşunu geliştirmek, güçlendirmek ve etkili kılmak mümkün değildir.

Bilindiği gibi hem inkarcı imhacı, sömürücü güçler hem de bölgede hakim olmak isteyen uluslar arası güçler en fazla da Önderliğimizin ideolojik hakimiyetinden, ideolojik hakimiyetine dayalı olarak örgütsel hakimiyetinden, yaşam duruşundan ve kadro duyarlılığından, sorumluluğundan rahatsız olmuşlardır. Önderliğimizin yarattığı kadro duyarlılığı ve sorumluluğu karşısında kendi politikalarının etkili olmadığını, boşa çıktığını sürekli görmüşlerdir.

Önderliğimiz örgüt ve kadro anlayışında yetersiz yoldaşıktan söz etmiştir. Dolayısıyla Örgüt anlayışımızı düzeltmemizi, kadro duruşunda daha sorumlu davranmamızı isterken ve bu konuda ki düşüncelerini savunma ve görüşme notlarında açıkça dile getirmişken, kompionun baskısı ve etkileri altında örgüt içinde bile örgüt anlayışımızı gevşeten, kadro duruşumuzun sorumluluk anlayışını zayıflatan eğilimler dayatılmak istenmiştir. Aslında örgüt içine dayatılan bu eğilimler komplocuların istediği eğilimlerdir. Bir yönüyle komplocuların dayatmasına teslim olmanın sonucu içimizde örgüt anlayışını bozma, kadro duruşunu bozma dayatmaları yapılmaktadır. Bunların kesinlikle uluslar arası kompionun etkisiyle ilintilendirmek ve komployla bağını görmek gerekir. Burada önemli olan niyetler değildir. Belki örgüt ve yaşam duruşunda bu tür gevşetici eğilimi savunanlar komploya karşıda çıkmaktadırlar, hatta Önderliğe de bağlıyız demektedirler. Ne var ki pratik olarak, zihniyet olarak ise, kompionun dayattığı ideolojik duruşumuzun gevşemesi, örgüt duruşumuzun bozulması, kadro anlayışımızın sulandırılmasına

**Meşru savunma gücünü
ideolojiden kopuk Önderliğin
yaşam felsefesinden kopuk,
öngördüğü komünal
demokratik değerlerden
kopuk, sadece eylem yapan
bir topluluk haline getirmeyi
düşünenler bile olmuştur.
Bunun anlamı bir nevi
ideolojiden kopuk, siyasetten
kopuk örgüt anlayışı ve
yaşamından kopuk sadece
eylem yapan peşmergeci
anlayışının hiçbir almazsa**

bilerek ya da bilmeyerek alet olmaktadır. Önderliğimiz Atina savunmasıyla birlikte yeni paradigmadan söz etti. Yeni paradigmanın en temel özelliği olarak da geçmişte bütün hareketler sistemin mezhebi haline geldi, sistem karşısında ideolojik, örgütsel yaşam duruşunu göstermeyerek sisteme eklenildiler tespitinde bulunmuş, hareketimizin ve kadronun önüne ise ideolojik olarak milliyetçilikten uzak, halkın çıkarlarını esas alan, halkı güç yapan demokratik bir anlayışla örgütsel duyarlılığın güçlendirilmesi, örgüt anlayışının, yaşam duruşunun ve kadro sorumluluğunun halk özgürlük eğilimine, halkın güç olmasını sağlamaya uygun biçimde güçlendirilmesini, daha sorumlu, daha mücadelecı örgüt ve kadro haline gelinmesini özellikle vurgulamıştır.

Uluslararası komplocular şunu görmüştür. Bu hareketin örgüt anlayışı ve kadro duruşu bozulmadan, dağıtılmadan bu hareketi etkisizleştirip kendisinin işbirlikçisi ve uzantısı yapmak mümkün değildir. Bu nedenle en fazla da örgütün ayakta kalmasını sağlayan bu değerlere saldırı başlatılmıştır. Uluslar arası kompionun ürettiği piçler olan Ferhat-Botan tasfiyeci provokatif çetesinin en fazla da örgüt anlayışına saldırmayı, yaşam anlayışını bozması, kadro duruşunun içini boşaltması uluslar arası komplocuların isteğiyle, arzusıyla gerçekleştirilmiş dayatmalardır. Nitekim ideolojide milliyetçiliğe eğilim göstererek, örgütsel alanda burjuva liberal ölçüleri hakim kılarak, yaşamda tamamen sistemin yarattığı kültürü geleneksel kültürle birleştirip özgürlükçü ve demokratik bir yaşamı değil de ya da sistemin çürütücü köleleştirici yaşamını örgüte dayatarak, kadro duruşunda da sorumsuz gevşek yaklaşımı hakim kılarak örgütü teslim olmaya uygun hale getirmek istemişlerdir. Örgüt anlayışı bozulan, kadro duruşu zayıflayan bir hareket ister istemez güçsüzleşecek, bu güçsüzlüğünü de her hangi bir güce dayanarak telafi etmeye çalışacaktır. Tasfiyeci provokatif eğilim örgüt anlayışını, kadro duruşunu zayıflatırken kendisine güç kaynağı olarak uluslar arası güçleri görmüştür. Kendi kadrosuna, halkına dayanmayanlar güçsüzlüğünü tabi ki işbirlikçilikle telafi etmeye çalışacaklardır.

Bu işbirlikçilik Kürt gerçekliğinde ancak milliyetçilik ekseninde yapılabilir. Çünkü milliyetçi eğilimi isteyende yine uluslar arası sistemdir. Ancak bu eğilimi güçlendirip tahrik ettiğinde bölge halklarına, bölgede ki özgürlük ve demokrasi güçlerine karşı kullanabilirler.

Tasfiyeciliğin ve uluslar arası komplonun dışımızda ve içimizde yaptığı baskıyla örgütümüz Önderlik gerçekliğinden kopartılmaya çalışılmaktadır. Önderliğin bulunmadığı ortamda sisteme eklenen ya da sistem karşısında marjinalleşen bir duruma düşürülmek istenmektedir. Önderliğimiz ne Atina savunmasında ne de Bir Halkı savunmak eserinde hiçbir yerde örgütün gevşetilmesini, kadro duruşunun zayıflatılmasını isteyen hatta bunu ima eden tek bir söz söylemediği halde neredeyse bazıları yeni paradigma örgütü gevşetmeye, kadro yaşamını bozmaya, sorumsuz hale getirmeye icazet vermiş gibi, buna müsaitmiş gibi örgüt dağıtıcılığını yaşam bozuculuğunu kadro duruşunda ki sorumsuzluğu yeni paradigmayla açıklama ve böylelikle Önderliğimizin söylemlerini uluslar arası komplocuların aleti haline getirmeye çalışmaktadırlar. Bunun trajik bir durum olduğu açıktır. Önderliğimiz mezhep olmamak için mücadele ederken, uluslar arası komployu boşa çıkarmak için zihniyet ve vicdan devrimini önümüze koyarken, zihniyette biraz daha sisteme yaklaşma, vicdan devrimini tersine çevirerek yaratılan değerler ve halkın özgürlük ve demokrasisine karşı daha sorumsuz durma biçiminde bir eğilim dayatılmaktadır. Bu dayatmanın dağda da, Avrupa'da, Türkiye de de yapıldığı görülmektedir. Özellikle örgüt denetiminin zayıf olduğu alanlarda, örgütün ideolojik etkinliği ve hakimiyetinin daha zayıf yansıdığı Avrupa ve Türkiye alanlarında, örgüt anlayışında, yaşam duruşunda, kadro sorumluluğunda ki bozulmaların hareketi zorladığı, çalışmaların daha etkin hale gelmesini engellediği açıkça görülmektedir.

Bırakalım örgütsel ve siyasi çalışmalarda, meşru savunma kuvvetleri içinde bile uluslar arası komplonun istediğine denk gelecek örgüt anlayışları, yaşam duruşları ve sorumluluk düzeyini zayıflatan duruşlar ortaya çıkmıştır. Askeri alan ölüm kalım, var olma yok olma alanı olduğundan, sorumsuzluk, ciddiyetsizlik gevşetici yaklaşımlar

ölüm ve tasfiyeye götüreceği bilinmesine rağmen, burada bile ne gerek var bu kadar disipline, ne gerek var bu kadar ciddiyete, sorumluluğa, istediğimiz gibi yaşarız biçiminde anlayışlar ortaya çıkmıştır. Meşru savunma gücünü İdeolojiden kopuk Önderliğin yaşam felsefesinden kopuk, öngördüğü komünal demokratik değerlerden kopuk, sadece eylem yapan bir topluluk haline getirmeyi düşünenler bile olmuştur. Bunun anlamı bir nevi ideolojiden kopuk, siyasetten kopuk örgüt anlayışı ve yaşamından kopuk sadece eylem yapan peşmergeci anlayışının birebir olmazsa bile farklı biçimde ordumuza yansıtılması olmaktadır. Bunu belirtmemizin nedeni uluslar arası komplonun örgütümüzü bozma, kadro sorumluluğunu gevşetme, yaşamımızı sistemin kültürü doğrultusunda şekillendirme eğilimlerinin ne kadar kendini dayattığını belirtmek içindir. Dolayısıyla uluslar arası komploya karşı mücadele sadece kahrolsun komplo, kahrolası komplocular demekle olmaz. Sadece önderliğe bağlıyız demekle komploculara karşı bir duruş gösterilmiş olmaz. Önderliğe bağlı ve komploculara karşı duruş en fazla da komplonun amaçladığı ideolojik, örgütsel yaşam ve kadro duruşunu sağlam tutmak ve bu konuda önderlik gerçeğinin, Önderlik ideolojisinin öngördüğü örgüt ve yaşam biçimine sarılmakla mümkündür. Önderliğimiz bırakalım sorumluluğun yüksek olması gereken örgütlü yaşamayı önemsiz görmeyi aksine toplum için bile komünal demokratik yaşam değerlerinin pratikleştirilmesi gereğini ortaya koymuştur. Bireyci bencil sorumsuz yaklaşımların halkın içinde de geriletilmesini ve doğru bir komünal demokratik yaşama çekilmesini istemektedir. Eğer bu belirtilenler doğruysa en başta da bu yaşam projesini savunan ideolojik duruşlu kadroların ve meşru savunma güçlerinin, bunu kültürünü yaratanların, bunun propaganda ajitasyonunu yapma sorumluluğu taşıyanların Önderliğimizin öngördüğü örgüt anlayışına, kadro duruşuna, yaşam felsefesine, bağlı olmaları ve bunu ilk başta kendi şahıslarında somutlaştırarak, kendi duruşlarında komployu boşa çıkarma görevleri vardır. Önderliğe bağlılık ve komployu boşa çıkarma en başta kendi duruşunda, kendi zihniyetinde komployu boşa çıkarma olmalıdır.

Önderliğimiz nerde kadroyu gevşetin, nerde kadro sorumsuz olsun, nerde yaşam ilişkilerini sistem kültürüyle şekillendirin, demiştir. Bırakalım bu

sorulara cevap bulmayı imalı tek bir cümle bulmak bile mümkün değildir. Dolayısıyla komplonun 7. yıldönümünde örgüt ve kadro olarak, komplonun nasıl bir örgüt ve kadro arzuladığı, nasıl bir yaşam duruşunu amaçladığını ve bunu yılarca nasıl örgüte dayattığını görmek ve bunları bilince çıkararak, komplonun saldırdığı bu alanları bırakalım zayıf tutmak daha güçlü tutma sorumluluğuyla karşı karşıyayız. Şunu açıkça belirtmek gerekir, liberalizmle, milliyetçilik madalyon iki yüzü gibidir. Özellikle Kürdistan da ABD'nin öngördüğü biçimde ki milliyetçiler aynı zamanda liberal olduklarını söylemektedirler. Nitekim Avrupa'da, Türkiye'de kim sistemin liberal yaşam kültürünü ön görüyorsa aynı zamanda milliyetçi siyasi çizgiyi de temsil etmektedir. Bu siyasi çizgiyi temsil edenlerde, örgüt anlayışından, kadro duruşundan, yaşamın tüm diğer alanlarına kadar gevşetici, örgütü zayıflatıcı eğilim içinde bulunmaktadır. Liberalizmden söz ederken bazı otoriter, çok baskıcı rejimlerin biraz liberalize edilerek sınırlı olsa özgürlük ve demokrasi konusunda yapılan açılımlardan söz etmiyoruz. Burada daha çok inkarcılığa karşı, baskıya karşı, züllüme karşı özgürlük ve demokrasi mücadelesini veren güçlerin duruşunu zayıflatan, mücadeleciler bir örgüt olmaktan alıkoyan, gevşetici, bozucu, dağıtıcı ve sistemin yaşam anlayışının izdüşümü olan tasfiyeci örgüt yaklaşımını dayatan durumlardan söz etmekteyiz. Tasfiyeci provakatif Ferhat, Botan çeteciliği Kongra- Gel'de sosyal reform adı verdiği projesinin gerekçesinde şunu söylüyordu; kadın özgürlüğünden, kadının özgür duruşundan, yeni kadın yaratmaktan, yeni erkek yaratmaktan söz etmeye gerek yok, kadın erkek ilişkisi ideolojik, örgütsel alanı değil iki kişiyi ilgilendiren konulardır. İki kişiyi ilgilendiren konulara karışılmaz, denilerek Önderliğimizin özgürlük anlayışını bozma, bu temelde de sistemin yaşam anlayışını yaratarak, hareketimizi sisteme eklemlenmeyi hedeflemişlerdir. Şunu açıkça vurgulamak gerekiyor, eğer sistemin yaşam anlayışı hakim olursa, onu üreteceği ideolojide sistem ideolojisidir, gideceği yerde sistemdir, sisteme eklenmektir, sisteme doğru yanaşmaktır. Önderliğimiz yeni paradigmayla sistem ideolojilerinden daha fazla uzaklaşmayı, sistem ideolojilerinde kopmayı öngörmüştür. Önderliğimizin söylediği şudur; iktidarcılıktan uzak

duracaksınız, yetkiden, mevkiden uzak duracaksınız, duygularınızla, pratiğinizle tamamen halka bağlı olacaksınız, bencil, bireyci eğilimleri bırakacaksınız. İktidarcılığı mevkiciliği, üreten bencil, bireyci duygulardır. Önderlik sistemin mezhebi olmayacaksınız, sistem gibi düşünmeyeceksiniz, sistem gibi ilişkileneceksiniz demidir. Bunları söylerken reel sosyalist anlayışta varolan devleti yıkıp ele geçirme anlayışını bırakmak gerektiğini, devletin yanında halkın demokratik örgütlenmesini gerçekleştirilmesi gerektiğini istemiştir. Devlet +demokrasi yaklaşımıyla halk özgürlük eğiliminin kurumlaşmasını görev olarak önümüze koymuştur. Devlet kurarak, devlet yıkarak, sistemden kopulmayacağını, devlet kurmadan da sistemin içinde erimden onunla ideolojik uzlaşmaya girmeden yan yana yaşamayı bilmek, özgürlük ve demokrasi mücadelesini bu temelde sürdürmeyi becerilebilir demidir. Önderliğimizin öngördüğü siyasi uzlaşma, zihniyet, ideoloji ve yaşam biçiminde ki uzlaşma değildir, iki sistemin yan yana belirli kurallar içinde yaşamlarını bilmesinden, mücadelelerini belirli kurallar içerisinde yürütme yeteneği göstermelerinden söz etmektedir.

Ulusal arası komplonun yarattığı baskılar ortamında, içten dıştan gelen sistemin kültürel baskıları, sistemin duygu, düşünce eğilimi ortamında komploya teslim olmanın bir biçimi olarak örgüt anlayışı, kadro duruşu, yaşam duruşu bozulmak istenmektedir. Şimdi buna bir kılıf bulunmaya çalışılmaktadır. Bu tür eğilimler var, artık önlenemez. O zaman ne yapalım? bunlara teslim olalım!. Bunun tabi ki ilkeli yaşamla, ideolojik duruşla alakası yoktur. İdeoloji demek ilkeler bütünlüğü demektir. İdeolojik duruş demek ilkelere göre yaşam demektir. Dolayısıyla bu da yanlış eğilimlere teslim olmayı değil, bunlara karşı mücadeleyi gerektirmektedir. Bu açıdan komploya karşı mücadele etmek, örgüt içinde gelişen yanlış eğilimlere karşı Önderlik çizgisinde ideolojik duruşu, yaşam duruşu, örgütsel duruşu göstermekten geçmektedir. Yanlış eğilimlerle yan yana yaşamak Önderliğin çizgisi değildir. Yanlış eğilimlerle yan yana yaşamak komplonun bizden istediği şeydir. Komplocular bizim değerler içinde yer alacaksınız, bizim değerlere bu kadar uzak durmak, bizim değerlerimize bu kadar mücadele

etmek, kültürel, ideolojik yaklaşımlarımızı dışlamak kabul edilemez, bize teslim olacaksınız, alternatif bir ideolojik çizgisi, alternatif yaşam çizgisi kabul etmiyoruz demişlerdir. Komplo bunun için gerçekleştirilmiştir.

Komplonun amaçlarına boyun eğmeyeceksek, komplo bizim duruşlarımızda, yaşamımızda, Örgüt anlayışımızda başarı kazanmayacaksa, o zaman Önderliğimizin kendi yaşamında doğrultusunu verdiği ilkelere bağlı yaşamayı devrimci sorumluluğumuzun en temel ahlaki görevi olarak bileceğiz. Sistem karşısında duruşlarımızla kişilik mücadelesi vererek komünal demokratik değerleri içselleştiren bir kişilik dönüşümünü militanlığımızın temel ölçüsü olarak göreceğiz. Bunları yaptığımızda kadro ve örgütsel duruşumuzda komplo yenilgiye uğratılacaktır. Saldırıları ne olursa olsun, hangi araçları kullanırsa kullansın yenilmekten kurtulamayacaktır.

YENİDEN PARTİLEŞME SORUNLARI VE GÖREVLERİMİZ

Yeniden partileşme sorunları ve görevlerimiz konusu, günümüzün en önemli ve yakıcı konusu olmayı sürdürüyor. Bu husus HPG açısından da, önemli bir gündem konumunda. Son üç aydır bu çerçevede hem genel hareket içinde, hem de HPG içinde yürüttüğümüz bir tartışma düzeyi var. Yapılan önemli değerlendirmeler ve ulaşılan sonuçlar mevcut. Bu sonuçlar çerçevesinde 'Günümüzde partileşme sorunları olarak yaşanan hususlar ve bunlara çözümleyici yaklaşımlar ne olmalı?' konusunu çizgi gerçekleri doğrultusunda izah etmek önem arz ediyor. Kuşkusuz partileşme sorunlarını ele alırken öncelikle partinin ne olduğu ve neden gerekli olduğu konusu önem taşıyor. Nedir parti, bize ne değer sunuyor, neden gerekli, olmazsa ne olur? Bu sorular günümüzde de üzerinde yoğunlaşmamız gereken, doğru anlayıp cevap olmamız gereken

sorular konumundadır. Elbette bu sorular en çok özgürlük için, demokrasi için adım atılmaya başlandığında ve bu bir ihtiyaç olarak Önder Apo tarafından tespit edildiğinde soruldu. Bu soruların Kürdistan tarihinde, özgürlük hareketimizin çıkış noktasında nasıl gündeme geldiğini, ne tür özellikler arz ettiğini ve nasıl çözümler bulunmaya çalışıldığını Önder Apo çözümlerinde çok yönlü çözümler, değerlendirdi. Bütün o değerlendirmeler bugün için geçerliliğini korumaktan da öteye acil, yakıcı bir konum arz ediyorlar.

70'ler Kürdistan'ında bu temelde sorulan sorulara verilen cevap ya da sorular kapsamında ulaşılan cevap düzeyi şu olmuştu; *"Partisiz Kürdistan'da nefes almak, adım atmak bile mümkün değildir."* Özgürlük için, demokrasi için, ulusal kimlik ve

kültürel gelişme için yürütülecek her çalışma, içine girilecek her süreç, her şeyden önce ve en fazla parti gerçeğine ihtiyaç duymuştur. Yoksa parti; bir tercih, çok iyi bilinen yada beğenilen bir araç olarak ortaya çıkmamıştır. Özgürlük ve demokrasi hareketini yaratma, geliştirme, Kürt halkının içinde bulunduğu inkar ve imha sürecini boşa çıkartarak halkın özgür, demokratik gelişim sürecine sokulmasını sağlama arayışı, bunun ancak PKK gibi bir parti öncülüğü ile mümkün olabileceğini ortaya çıkarmıştır. Bu konuda çok araştırma-inceleme, tartışma, deneme-sınama yapılmıştır. Çok değişik türden örgütlenmelerle böyle bir mücadelenin geliştirilip geliştirilemeyeceği konusu üzerinde durulmuştur. Bütün bunların sonucunda varılan hüküm; partisiz hiçbir şeyin yapılamayacağı sonucudur. Dolayısıyla özgürlük, demokrasi ve eşitlik için yaşadığımız bütün bu gelişmeler yine Kürt halkının kimliği, kültürü, varlığı, iradesi, kendini tanıması ve sahip çıkması yolunda sağlanan bütün birikimler ancak PKK gibi bir partinin öncülüğü ile mümkün olmuştur. Şunu çok iyi biliyoruz ki; parti olmadan ulusal kimlik, özgürlük ve demokratik gelişme doğrultusunda hiçbir şey sağlanamazdı. Yine çok iyi biliyoruz ki; doğru partileşme sağlandığı, dolayısıyla özgürlük mücadelesine doğru parti bilinciyle öncülük edildiği yerde ve oranda mücadelenin başarılı gelişmesi, kazanım sağlanması gerçekleşmiş, bu konuda zayıf kalınan yerlerde ise başarı sağlanamamıştır. Kısaca doğru parti öncülüğü başarının güvencesi olurken başarı oranı da, partileşme oranına, doğru parti öncülüğünün pratik mücadele içerisinde yerine getirilmesi durumuna bağlı olmuştur. Bu neden böyle oldu? Kuşkusuz Kürdistan'ın içinde bulunduğu koşullardan, Kürt toplumunun yaşadığı süreçten dolayıydı. I. Dünya Savaşı ile Kürdistan'da ortaya çıkartılan statüko ve o temelde Kürt Toplumunu üzerinde geliştirilen egemenlik özelliklerinden dolayı böyleydi. Kürt Toplumuna

dayatılan inkar ve imha sürecinin zor temelinde ekonomik, sosyal, kültürel, siyasi, ideolojik her alanda örgütlü ve planlı yürütülmesi gerçeğinden kaynaklanmıştır. Böyle bir sisteme karşı mücadele, ulusal kimliğe, özgürlüğe sahip çıkacak bir iradeye, cesarete, fedakarlığa, bilince ulaşmak, bunun gerektirdiği gücü örgütlenerek yaratmak temelinde ancak partileşme ile olabilirdi. Başka hiçbir örgüt ölçüsü imha süreci altına alınmış Kürdistan'da, toplumun ulusal bilinç ve özgürlük çizgisinde örgütlenmesini, birleşmesini, inkar ve imha sisteminin saldırıları karşısında direnme gücünü yaratmasını sağlayamazdı. Nitekim bunun böyle olabileceğini düşünenler, sananlar, bu yolda ilerlemek isteyenler hiçbir kalıcı başarı sağlayamamışlardır. PKK hareketi de, 'Acaba başka biçimlerde olabilir mi?' diye sorduğu soru temelinde yaptığı denemelerden olumlu sonuç alamama sonucunda, bütün zorluklarına ve hazırlık yetersizliklerine rağmen PKK gibi bir partileşmede karar kılmış ve böyle bir çalışmaya tüm gücü seferber etme temelinde girilmiştir. Çünkü şu gözüküyor; 19. yy'da Avrupa'nın doğusu, batısıyla çeşitli alanlarda yaşanan ulusal gelişmelerin benzerini, onların ölçülerine benzer ölçülerle bu işi yürütmeyi Kürdistan'da sağlamanın mümkün olmadığı, biraz sosyal bilime haiz olan herkes tarafından görülebilecek durumdaydı. 20. yy'da da Asya, Afrika, Latin Amerika gibi birçok ülkede Ekim Devriminin yaratımları temelinde, özellikle de II. Dünya Savaşı sürecinin koşullarına dayalı olarak çeşitli ulusal güçlerin ittifakına dayalı bir biçimde cephe hareketleri geliştirerek hızla ulusal isyana ulaşmak, savaşı geliştirmek ve zafere ulaşmak gibi bir sürecin Kürdistan koşullarında gelişmeyeceği görülmüştü. O tür dar, yüzeysel, ideolojik yaklaşımlar ve yine ölçüsü sınırlı olan örgütsel yaklaşımlarla Kürdistan'da değil ulusal özgürlük ve demokrasi hareketini geliştirmek, ulusal kimliğe sahip çıkmak, o kimliği yaşamak istemek, onu ifade

etmek bile mümkün olmuyordu. Yani Kürdistan koşulları, Kürdistan'a dayatılan inkar ve imha sistemi dünyanın diğer alanlarında sömürgeleştirilen insanlardan çok farklıydı. Dolayısıyla sınırlı ve dar bir bilince dayanan yine ölçüleri sınırlı olan bir örgüt yapısına dayanan bir çabanın başarı kazanması şurada dursun, topluma ulaşması, onları ikna edip harekete geçirmesi bile mümkün değildi. Bunu ancak bir parti gibi derin, felsefik, ideolojik düşüncesi olan, dolayısıyla sadece bir olguyu, ulusal özgürlüğü değil, bunu bireyin ve toplumun özgür iradeli ve demokratik gelişmesini sağlayacak en kapsamlı devrimsel adımlar olarak birlikte düşünüp yürütecek bir ideolojik çerçeve ile mümkün olabilirdi. Ancak böyle bir ideolojik çerçeve Kürt Toplumunu üzerindeki inkar ve imha sistemini çözümler, onu aşabilir, onu başarısız kılacak yeni bir sistemi ortaya çıkarabilirdi. Kürdistan'da var olan egemen sistemi aşmak, Kürt toplumunu oradan kurtarmak demek, sadece bir ulusal baskı sistemini kırmak değil, onun dayandığı altı bin yıllık devletçi toplum sistemini çözümler ve aşmayı gerektiriyordu. En başta bile alternatif

Önder Apo'ya yönelik bütün saldırılara rağmen, başını ABD'nin çektiği kapitalist, devletçi toplum sisteminin Önder Apo'dan vazgeçilmesi yönündeki bütün baskılara rağmen, Kürt halkı milyonlar halinde Kürdistan'ın dört parçasında, yurtdışında sokaklara dökülüyor ve Önder Apo'ya sahip çıkıyor. Bu, parti gerçeğinin halk için ne kadar ihtiyaç olduğunu, PKK gibi bir partileşmenin Kürt halkının ihtiyacına ne kadar yanıt veren önemli bir araç olduğunu açıkça gösteriyor. Halk bunu görmüş, hisleriyle anlamış, gelişmelerle bizzat tanık olmuş ve bu temelde partiye, parti önderliğine sahip çıkıyor. Bu oldukça açık, somut bir olgudur

bir sistem yaratılmasını öngörmeyi ve yeni bir yaşam sistemi ortaya çıkartmayı gerekli kılıyordu. İdeolojik bakışın bu düzeyde derin, kapsamlı ve iddialı olması gerekiyordu. Yine Kürdistan'daki özgürlük mücadelesinin öyle zayıf bir taktikle, uygulama ile kısa sürede gerçekleşebileceği görülmüyordu. Diğer bir çok ülkede sınırlı bir hazırlıkla girilen isyan ya da savaş sürecinin sağladığı sonuçlara benzer bir sonucun, Kürdistan'da da elde edilebilmesi mümkün değildi. Kürdistan üzerindeki egemenlik sistemi ve onun toplum üzerinde yarattığı egemenlik düzeyinin etkileri bunu mümkün kılmıyordu. Dolayısıyla toplum üzerindeki tüm bu etkileri kıracak, var olan ve toplum yaşamının her alanına özgü olan egemenlik sistemini parçalayacak bir örgüt düzeyi ölçüsü gerekiyordu. Yani sıradan bir yaklaşımla, zayıf bir pratikleşme ile Kürdistan'da özgürlük ve demokrasi yolunda sonuç alınmazdı. Ancak toplumu bilinçlendirecek, eğitecek, örgütleyecek, dayatılan imha sürecine karşı direnme gücünü ortaya çıkartabilecek derinlikte ve sağlamlıkta bir örgüt yapısına ihtiyaç vardı. Bunun bilincini, cesaretini, fedakarlığını temsil edecek, gerekirse tümüyle kendini feda edebilecek bir mücadele ruhunu yaratacak bir örgüt sistemine ihtiyaç vardı ki; işte bu ancak parti olabilirdi.

Hem böyle bir ideoloji, hem de örgüt ölçüsünü parti yaratabilirdi. Parti dışında bir örgütle bu ölçülere ulaşmak mümkün değildi. Kaldı ki; parti anlamında da dünyanın çeşitli alanlarında var olan klasik parti yapılanmalarıyla bu ihtiyaç karşılanamazdı. Çeşitli ülkelerde oluşan küçük burjuva radikal partileşmeler, yine birçok ülkede ortaya çıkan Reel Sosyalizmin klasik komünist partilerine benzer partiler de, bu ihtiyacı karşılayacak ideolojik, örgütsel ölçülere sahip olamazlardı. Nitekim bu koşulların partileşmesi olarak PKK, hem koşulların dayattığı parti ihtiyacını karşılama, hem de söz konusu klasik partileşmeleri

eleştiren, aşan bir ölçüde gelişmeyi öngördü. Önder Apo baştan itibaren böylesi particiliğe de hep eleştirel yaklaştı. Bunlarla çok mesafe alınamayacağını, dolayısıyla PKK'nin bunları aşan bir parti olması gerektiğini hep değerlendirdi, gözetti ve böyle bir sürecin gelişmesini sağladı. PKK'yi sıradanlaştırmayı öngören ya da klasik partilere benzetmeyi esas alan bütün eğilimlere, anlayışlara, dayatmalara karşı yüksek bir duyarlılıkla sürekli mücadele ederek Kürt halkının ihtiyaç duyduğu, özgürlük ve demokrasi hareketinin ihtiyaç duyduğu düzeyde bir particiliği geliştirmeyi, PKK'yi böyle bir parti olarak şekillendirmeyi sürdürmeyi esas aldı ve bunu yüksek bir duyarlılıkla süreklilik arz eden bir ideolojik-örgütsel mücadele temelinde başardı. Başlangıçta bu hususların ne kadar önemli olduğunu, gerçekçi olduğunu hem olumlu, hem de olumsuz olaylarla gördük, yaşadık. Bütün gelişmeler böyle bir parti öncülüğünün damgasını yaşadı. Hiç kimse inkar edemez ki, gelişmeler PKK öncülüğünde olmamıştır ya da hiç kimse iddia edemez ki, PKK dışında, PKK'nin damgasını taşımayan bir ulusal demokratik gelişme Kürdistan'da olmuştur. Bu kesinlikle doğru değil, gerçekçi değil. Çok iyi biliyoruz, halk çok iyi hissediyor ve bu temelde Önder Apo'yu ve PKK'yi benimsiyor. **"PKK halktır, halk burada"** diyor. Önder Apo'ya yönelik bütün saldırılara rağmen, başını ABD'nin çektiği kapitalist, devletçi toplum sisteminin Önder Apo'dan vazgeçilmesi yönündeki bütün baskılara rağmen, Kürt halkı milyonlar halinde Kürdistan'ın dört parçasında, yurtdışında sokaklara dökülüyor ve Önder Apo'ya sahip çıkıyor. Bu, parti gerçeğinin halk için ne kadar ihtiyaç olduğunu, PKK gibi bir partileşmenin Kürt halkının ihtiyacına ne kadar yanıt veren önemli bir araç olduğunu açıkça gösteriyor. Halk bunu görmüş, hisleriyle anlamış, gelişmelerle bizzat tanık olmuş

ve bu temelde partiye, parti önderliğine sahip çıkıyor. Bu oldukça açık, somut bir olgudur.

Olumsuz itibariyle de son yıllarda yaşadığımız olaylar bu konuda oldukça öğretici bir durum arz ediyor. Nitekim partileşme, parti öncülüğüne zayıf yaklaşım her türlü saldırılar karşısında hareketin savunmasız kalmasına yol açtı. Bunu uluslararası komplonun saldırıları karşısında yaşadık ve gördük. Esas olarak partileşmedeki zayıflıklar, uluslararası komplonun böyle tezgâhlanmasına ve 15 Şubat gerçeğinin ortaya çıkartmasına yol açtı. Bu konuda eğer partinin öngördüğü düzeyde devrimci görevler zamanında, başarıyla yürütülmüş olsaydı, kabul etmemiz gerekiyor ki, uluslararası komplo gerçekleşmeyecekti. Uluslararası komplonun gerçekleşmesine zemin ve ortam kalmayacaktı. Böyle bir uluslararası komplo örgütlenip icra edilmeden, Kürdistan üzerindeki inkar ve imha sistemi kırılıp parçalanacak, özgür demokratik yaşam Kürdistan'a, Kürt Toplumuna hakim hale gelecekti. Eğer sürecin uluslararası komploya kadar varmasına yol açmışsa burada parti öncülüğüne, partileşmeye zayıf yaklaşımlar rol oynamışlardır. Bunun sorumluluğu hiç tartışma götürmeyecek şekilde burada yatıyor. Yine 15 Şubat'ın yaratılmasında da en temel etkenlerden birisi, partileşmedeki zayıflıklardır.

Partiye, parti öncülüğüne yetersiz yaklaşımlar,

Parti gerçeğinin, doğru parti öncülüğünün, özgürlük hareketinin gelişimi ve başarısı açısından böyle bir önemi var ve bunu bu temelde görüp anlamamız gerekli. Bu nedenle ciddi bir tehlike ortamında Önder Apo PKK'nin yeniden inşasını gündeme getirdi. Aslında Önderlik gerçeğimizde partisizlik, partinin tasfiye edilmesi diye bir şey elbette yoktu.

öncülük görevlerini yeterince sahip çıkamama, başarıyla bunu yürütememe durumudur. Nitekim Önder Apo bunu yetersiz yoldaşlık veya yetersiz devrimcilik olarak değerlendirdi. Uluslar arası komplo ortamında bile parti öncülüğü yeterince yürütülebilseydi, yani komplo sürecinin gerektirdiği duyarlılık, tedbirlilik, örgütlülük ve mücadelelilik gösterilebilseydi, Önderlikle kopuş o denli gerçekleşmeseydi ve halk komploya karşı mücadeleye sevk edilebilseydi, 15 Şubat'ın gerçekleşmesi önlenebilir, örgütlenip harekete geçirilmiş uluslararası komploya karşı çok daha farklı düzeyde bir mücadele geliştirilebilirdi. Bu durum gösteriyor ki; partileşmedeki zayıflıklar, yetersizlikler, başarısızlıkların ve olumsuzlukların en temel nedeni oluyor. Doğru ve yeterli partileşme temel başarı etkeni olurken, başarısızlıkların temel etkeni de yeterince partileşememe ve zayıflıklar oluyor. Partisizliğin ise Kürdistan için, Kürt halkı için, Kürt halkının özgürlük ve demokrasi hareketi için bir felaket olduğunu 2003-2004 yıllarında acı içerisinde, ciddi zararlar görme temelinde yaşadık. "Acaba farklı türden bir partileşme olabilir mi?" diye girilen arayışa, ABD destekli dayatılan provokatif tasfiyeciliğin, partisizliği yaratma temelinde müdahaleleri, bu anlamda parti öncülüğünün dağıtılması yönünde gelişen adımlar bir bütün olarak özgürlük hareketini dağılma ve yenilgi ile yüz yüze getirdi. Şunu çok somut gördük ki; parti olmadan, özgürlük, irade, ulusal demokratik hareket olmadığı gibi onurlu, sağlam bir insan duruşu da mümkün olmuyor. Onurlu şerefli, özgür iradeli bir insan yaşamı gerçekleşmiyor. Partisizlik ortamında gerçekleşen uşaklık oluyor, işbirlikçilik oluyor, teslimiyet oluyor, ihanet oluyor. Partisiz yaşam; eğer adına yaşam denilebilirse böyle ortaya çıkıyor. Bunlar bir de bütün 30 yıllık mücadelenin yarattığı birikime rağmen böyle oluyor. Yani 70'lerin başından itibaren PKK biçiminde sağlanan gelişmeler, PKK

öncülüğünün ortaya çıkardığı, yarattığı birikim birkaç ay içerisinde parti öncülüğünün reddedildiği, tasfiye edilmek istendiği bir ortamda neredeyse tümünden yok olmakla yüz yüze geldi. Bu durum bize partisiz, parti öncülüksüz, doğru partileşmeden Kürdistan'da ulusal özgürlük, eşitlik, demokrasi olamayacağı gibi özgür iradeli, onurlu bir birey bile olunamayacağını çok net ve kesin bir biçimde gösterdi. Bu bakımdan parti öncülüğü ve doğru partileşme, ulusal kimliğin, dil ve kültürün geliştirilmesi, ulusal özgürlüğün sağlanması, Kürt halkının demokratik örgütlenme ve yaşamının geliştirilmesi açısından her şeyden daha çok önem arz eden, aciliyet ifade eden bir olgu oluyor. Parti gerçeğinin, doğru parti öncülüğünün, özgürlük hareketinin gelişimi ve başarısı açısından böyle bir önemi var ve bunu bu temelde görüp anlamamız gerekli. Bu nedenle ciddi bir tehlike ortamında Önder Apo PKK'nin yeniden inşasını gündeme getirdi. Aslında Önderlik gerçeğimizde partisizlik, partinin tasfiye edilmesi diye bir şey elbette yoktu. Partiyi yeniden yapılandırmak istiyordu. Daha 98'in yazından itibaren PKK hareketinin yeniden yapılandırılması gereğini gündeme getirmişti. Uluslararası komplonun vahşi saldırıları karşısında bile gerçekleştirilmesi gereken bu görevden bir milim geri adım atmayarak bunu başarmak üzere gerekli çabaları yürüttü. İdeolojik yenilenme ve stratejik değişim temelinde bu yeniden yapılanmayı sağlamak istedi. Yani hareketin örgütsel yeniden yapılanmasını, yeni ideolojik çizgiye ve stratejiye uygun, onları ifade edecek, temsil edecek ve yürütecek bir temelde gerçekleştirmeyi öngördü. Siyasal mücadele stratejisinin gereklerine uygun bir örgütsel yapılanma yaratmak istedi. Yine demokratik-ekolojik cinsiyet özgürlükçü toplum paradigmasının gereklerine göre bir örgüt yapısı yaratmayı esas aldı. Bunun için yoğun araştırma, inceleme, düşünme ve bu temelde teorik üretim çalışması

yürüttü. Aslında hareketin yenilenmesi ve yeniden yapılanması 90'lı yıllarda yaşanan pratikler ardından bir zorunluluk haline gelmişti. Hem dünyada ortaya çıkan gelişmeler, yaşanan değişiklikler, hem Ortadoğu'da var olan değişiklik - Irak üzerinde başlayan I. Dünya Savaşının yarattığı statükonun kırılma, parçalanma durumu- hem de PKK öncülüğünde Kürdistan'da ortaya çıkan özgürlükçü demokratik gelişmeler felsefik, ideolojik bakımdan yenilenmeyi, yeni ilkeler geliştirmeyi, yine stratejik değişimi yapmayı, bu temelde de hareketin örgütsel yeniden yapılanmasını sağlamayı gerekli kılıyordu. Önderlik bütün hareketin yapılanması çerçevesinde parti öncülüğünün de buna uygun yeniden örgütlenmesini gerçekleştirmeye çalıştı. Biz biliyoruz ki; bu sürece kapitalist, devletçi sistem uluslararası komployu dayattı. Yeniden yapılandırılma başarılardan özgürlük hareketimiz böyle bir komplo ile tasfiye edilmek istendi. Yine en kritik süreçte hareketin yaşadığı ideolojik yenilenme ve strateji temelinde örgütsel yeniden yapılanmasını Kongra-Gel sistemi doğrultusunda, kongre rejimine dayalı olarak gerçekleştirme adımını atmak istediği yerde uluslararası komplo harekete içten provokatif, tasfiyeci eğilimi dayattı. Böyle bir noktada örgütsel yeniden yapılanmayı sağlatmadan, onu boşa çıkartmak amacıyla bu provokatif eğilim dayatılmış oldu. Amacı yeniden yapılanma sağlanmadan hareketin tasfiye edilmesiydi. Önderlik yeni projesi doğrultusunda daha iyi düzenlenmiş bir örgüt sistemi yaratmayı, bunun pratikte gerçekleşmesini sağlatmayı hedeflerken tabi hareketimizin Önderliği yeterince anlamayan, yine uluslararası komplo derinliğine çözemeyen, bu temelde de komplonun saldırı taktiklerini göremeyen provokatif, tasfiyeci eğilimi böyle bir planlı saldırı olarak baştan itibaren yeterince değerlendiremeyip tedbir alamayan yönetim ve kadro gerçeği, böyle bir Önderliğin

öngördüğü örgütsel sistemin gelişimini sağlayamadı. Hareketimiz ciddi zorlukları, her bakımdan ciddi bir savrulma durumunu bu süreçte yaşadı. Böyle bir ortamda tedbir olarak savrulmayı ve dağılmayı önlemek üzere acil bir çalışma olarak PKK'nin yeniden inşasını gündeme getirdi. Aslında PKK'yi daha farklı bir biçimde, sistem içinde örgütlemeyi öngörürken bunu gerçekleştiremediğimiz ortamda var olan tehlikeleri bertaraf etmek amacıyla böyle bir yeniden inşa çalışması gündeme geldi. Belki de hareketimizin, halkımızın içinde bulunduğu koşullar itibariyle bu biçimde bir yeniden inşa gerekliliği. Yaklaşık iki yıldır bu temelde yürütülen yoğun örgütsel mücadele ve çalışma ile de PKK'nin yeniden inşası bir düzeye getirildi. Yeniden partileşme yönünde önemli çalışmalar yapıp ciddi adımlar atılabildi. Özellikle geçtiğimiz yılbaşından itibaren hem PKK'nin yeniden inşası, hem de bu temelde özgürlük hareketimizin her alanda yeniden yapılandırılması çalışmalarını yürüten, bunu sağlayan çok yoğun toplantı ve tartışmalar yapıp yeniden yapılanmayı başaran kararlar alındı. Şimdi bu anlamda hareketin şekillenmesi, kurumlaşması itibariyle yeniden yapılanma başarılmıştır.

Özellikle Kongra-Gel III. Genel Kurulunun aldığı kararlar doğrultusunda, o zamana kadar var olan parti biçimindeki örgütsel sistem aşılarak onun yerine Demokratik Konfederalizm ilkeleri temelinde yeni bir örgütsel sistem ortaya çıkartılmıştır. Koma Komalên Kurdistan olarak isimlendirilen, Türkçe olarak Demokratik Konfederalizm dediğimiz örgüt sistemi, geçmişte PKK öncülüğünde ERNK ve ARGK biçiminde var olan özgürlük hareketimizin örgütsel sistemimizin yerini almıştır. Geçmişteki örgüt yapımız parti öncülüğünde bir cephe hareketiydi. Yine ordulaşmayı öngören bir parti hareketiydi. Fakat esas olan örgütsel açıdan geçerliliğini sürdüren

parti sistemi idi. Şimdi Demokratik Konfederalizm böyle bir sistemin aşılmasını ifade ediyor. Mevcut olan, yeniden yapılanan örgüt yapımız, parti öncülüğünde cephe hareketi değil, bir halkın sosyal, siyasal, demokratik örgüt sistemi içine alınmasını ifade ediyor. Altı bin yıllık devletçi toplum sistemine alternatif olacak, tarihsel kaynaklarını doğal, komünal toplumun özelliklerinden ve devletçi sisteme karşı halkların yürüttüğü demokrasi mücadelesinden alan, özgürlük ve eşitlik ilkelerine dayalı bir demokratik konfederal toplum örgütlülüğünü ifade ediyor. Yeni bir örgütsel sistem, devletçi sisteme alternatif bir örgütsel sistem oluyor. Bu sistemin tanımlanması yapılmıştır. Teorik analizlerini 'Bir Halkı Savunmak' kitabında Önder Apo kapsamlı bir biçimde yapmıştır. Yine KKK sözleşmesi, bu sistemin temel iskeletini içermektedir. Dikkat edilirse bu sistem bir felsefik – ideolojik öncülüğe dayanıyor. Yine sistem Meşru Savunma üzerinde yükseliyor. Sistem içerisinde de gençlik ve kadın öncülüğünde bütün toplumsal kesimlerin, yediden yetmişe tüm halkın kendi yapısına uygun, her düzeydeki demokratik kurumlaşma ve örgütlenmeyi geliştirmesini ve bunlar arasındaki demokratik bir ilişki ve işleyişin sağlanmasını ifade ediyor. Burada baskı ve sömürüyü ifade edecek bir örgütlülük yoktur. Tam tersine çalışmayı, üretmeyi, paylaşımı, dayanışmayı öngören bir ilişki ve örgütlenme sistemi vardır. Altı bin yıllık hiyerarşik, devletçi toplum sistemine alternatif olarak geliştirilen Demokratik Konfederalizm sistemi de, bir felsefe ve ideolojik öncülüğe dayanıyor. Buna dayanmak zorunda kalıyor.

Devletçi sistemlerin temel dayanakları biliniyor; esas olarak zordur, şiddettir. Bunun kurumlaşmış ifadesi olarak, ordu. Devletçi sistemler tarih boyunca ordu üzerinde şekillendi, günümüze kadar geldi. Kapitalist devletçi sistemin şekillenmesinde ordu ile birlikte sermayenin gücünü de görmemiz

gerekiyor. Günümüz dünyasında devlet yapılarına bakalım; bazıları militarizme dayalıdır, bazıları sermayeye, bazıları ise istihbarata dayanıyorlar. Bunların hepsi de baskı ve sömürüyü ifade ediyor. Aslında çalışanlar üzerinde, halk üzerinde egemen güçlerin baskısına, sömürüsüne dayanıyor. Burada toplumsal farklılaşma var, sınıf farklılaşması var. Sınıf çelişkileri geliyor. Kadın üzerinde cins farklılaşması var, devlet yönetimini elinde tutan erkeğin baskısı var. Yine halklar üzerinde baskı var. Büyük devletlerin dünyanın en geniş alanlarındaki halk kesimleri ve onların toprak parçaları üzerinde geliştirdikleri, yürüttükleri baskı ve sömürü var. Demokratik Konfederalizm, bu yapılanmanın aşılmasını ifade ediyor. Yani sınıf, cins, ulus çelişkisi üzerine kurulmuş devlet yapılanmalarının aşılmasını, parçalanmasını temsil ediyor. Bu çelişkileri çözümlenerek, aşarak hem sınıf, hem ulus, hem de cins düzeyinde özgürlük, eşitlik ve demokrasi ilkelerine dayalı, yeni bir toplum örgütlenmesini ve yaşamını öngörüyor. İşte burada böyle bir sistemin dayanağı da bu ilkeler oluyor. Özgürlük ilkesi, eşitlik ilkesi, demokrasi ilkesi dolayısıyla Demokratik Konfederalizm ilkesi de özgürlük, eşitlik ve demokrasi ilkesine, toplumun özgür demokratik yaşam ilkesine dayalı olarak geliyor. Onun öncülüğü, ideolojik öncülüktür. Sistemin dayanağı budur. Dolayısıyla sistemin gücü de buradan gelmektedir. Sistemi var eden, ayakta tutan güç özgürlük, eşitlik felsefesi ve demokratik ilkeleri olmaktadır. Devletçi sistemin şiddet, sermaye, istihbarat üzerinde kurulan sınıf, ulus, cins çelişkisine dayanan, baskı ve sömürü arz eden gerçeğine karşı, Demokratik Konfederalizm sistemi, özgürlük ve eşitlik felsefesine, demokrasi ilkelerine dayanıyor. Çelişkileri çözümlenmeyi, toplumsal dayanışmayı geliştirmeyi, dolayısıyla baskının, sömürünün olmadığı, paylaşımcı, dayanışmacı bir toplumsal yaşamın yaratılmasını ön görüyor. İşte buradaki sistemin dayandığı temel ilklere PKK'nin

yeniden yapılanması diyoruz. Yeniden partileşmeyi, yeni paradigma ve örgütsel yeniden yapılanma temelinde, Demokratik Konfederalizm sistemi temelinde böyle ele alıyoruz. PKK'nin yeniden inşası bu anlamda felsefik olarak, ideolojik olarak yenilenmeye dayanıyor. Geçmişin devletçi, iktidarcı yine savaşçı ordu yaratmayı hedefleyen paradigmasından kopmayı, onun yerine devlet, iktidar olmayan bir yönetim tarzına dayanan, iş ve rol koordinasyonu biçiminde şekillenen bir yönetim anlayışına dayalı Demokratik Konfederal sistemin örgütlenmesini öngörüyor. Bu bakımdan felsefik ve ideolojik olarak bir yenilenme var.

Geçmişte de PKK'nin içerisinde bu eğilimler vardı. Devletçi-hiyerarşik sistemle çelişen yönleri vardı. Çünkü Kürdistan'da ulusal kimlik, özgürlük, demokrasi yönünde yürütülen her türlü ciddi çaba, kendisini devletçi sistemle çelişki ve çatışma içinde buluyordu. Onun baskı ve saldırısına maruz kalıyordu. Dolayısıyla onunla mücadele içerisinde oluyor, onu aşmayı öngörüyordu. Fakat esas olan yine de 20. yy.'ın ulusal kurtuluş hareketlerinin ideolojik, programatik etkisi idi. Yine Reel Sosyalizmin etkileri idi. Özellikle de program ilkeleri biçiminde oluşan amaçlar formülasyonunda bu durum çok hakimdi. Kürdistan üzerinde inkar ve imhayı yürüten despotik, devletçi egemenliğin yıkılıp parçalanmasını, onun yerine Kürt sorununun demokratik çözümünü gerçekleştirecek yeni bir devlet sisteminin yaratılmasını ön görüyordu. Yeni PKK, Kürt sorununun çözümü ve Kürt toplumunun demokratik gelişimi yönünde böyle bir çözümü öngörmüyor. Var olan devletçi sistemin parçalanıp yeni bir devlet sisteminin kurulmasını amaçlamıyor. Mevcut devletçi, inkar ve imha sistemini yürüten devlet yapısını, demokrasiye duyarlı kılmayı, demokratik reforma uğratmayı, daraltmayı, küçültmeyi, boşalan geniş sivil toplum alanında ise halkın demokratik yaşamını örgütleyip yürütecek Demokratik Konfederalizmin geliştirilmesini ön

görüyor. Bu hem baskı ve sömürüden kurtulmuş bir toplum yaşamı için gerekli görülüyor, hem de Kürt sorununun demokratik çözümünün günümüz koşullarında tarih ile bir bağ içerisinde, kalıcı çözümünü gerçekleştirecek en makul ve uygulanabilir bir çözüm yolu olarak öngörülüyor. Bu anlamda eski PKK değişmiştir.

Yeniden yapılanan PKK, ideolojik olarak köklü bir yenilenmeyi yaşadı. Felsefik yenilenme, ideolojik yenilenme ve paradigma değişimini gerçekleştirdi. Devletçi paradigmadan koparak bizi sosyalizme götürecek olan demokratik sistemi yaratma paradigmasını geliştirdi. Yine strateji değişimini yaşadı. Silahlı mücadele stratejisi yerine, demokratik siyasal mücadele stratejisini günümüz koşullarında mücadele yöntemi olarak esas aldı. Bunlar çerçevesinde de hareketin genel bir örgütsel yeniden yapılanmasını sağladı. Bunu Demokratik Konfederalizm ilkelerine uygun bir biçimde gerçekleştirmeyi öngördü. Bütün kurum ve örgütlerini bu ilkeler doğrultusunda yeniden yapılandırdı. Bu temelde de taban örgütlülüğünü geliştirmek, bütün Kürdistan parçalarında ve yurtdışında Kürt halkının tabandan komün düzeni içerisinde örgütlenmesini sağlamak için önüne kapsamlı bir örgütsel çalışma hedefi koydu.

PKK'yi felsefik, ideolojik bir öncülük olarak yeniden tanımlıyoruz. Böyle ele almamız gerekiyor ama PKK, sistemin bir öncü gücü olurken, ideolojik, politik öncülük kapsamında sistemi tümünden kapsayan bir oluşumdur. Dolayısıyla da PKK'nin yeniden yapılanması, bir bütün hareketin yeniden yapılanmasıdır. Yeniden yapılanan hareket içerisinde PKK de, yeni bir tanım kazandı. Bu tanıma göre; sistemin felsefik, ideolojik öncülüğü oluyor. Bu felsefik, ideolojik öncülüğü, sistem içerisinde yürüten kadro yapısını ifade ediyor. Sadece bir doğrultu ve teorik bir tanım değil, aynı zamanda bu teoriyi yani felsefe ve ideolojiyi kendi

yaşamında somutlaştıran, temsil eden, buna göre kendini örgütleyen ve sistemi sürükleyen, sisteme öncülük eden kadro örgütlülüğünü ifade ediyor. Bu anlamda da Demokratik Konfederal sistemin örgütlenmesi, toplumun ekonomik, sosyal, kültürel, eğitsel her alandaki yaşam sorunlarının çözümlenmesi, komün örgütlülüğünün yaratılması, Kürt sorununun demokratik çözümünü gerçekleştirecek bir demokratik siyasal mücadelenin yürütülmesi, meşru savunmanın, halk serhıldanının ve her alandaki demokratik kitle eylemliliğinin bu temelde geliştirilerek devlet sistemlerini daraltıp, demokratik çözüme zorlayan bir mücadelenin sürdürülmesi anlamına geliyor. Her şey PKK öncülüğünde yürüyor. Bütün bu görevlerin başarılması, PKK öncülüğüne bağlıdır. Bu öncülüğün, felsefik, ideolojik doğrultuyu tüm harekete ve halka taşımasına, özümsetmesine, bu temelde bütün halkı, hareketi eğitmesine bağlı. Her alanda yürütülen örgüt ve eylem çalışmalarına doğru öncülük edilmesine bağlı. Kadro gücü, kadro yapısı tarafından örgütle eylem çalışmalarına öncülük edilmesine bağlı. Dolayısıyla Kürt sorunun demokratik çözümü ve Kürdistan Demokratik Konfederalizminin örgütlenilip yürütülmesi görevleri, en başta PKK öncülüğünün görevi durumunda. Böyle bir görevi felsefik, ideolojik kadro öncülüğü olarak yapıyor. Bu anlamda yeni PKK'yi de, sistemin bir doğrultusu ve sistemi sürükleyen örgütlü kadro yapısı olarak değerlendirmemiz lazım. Demek ki sadece bir doğrultu değil, aynı zamanında bir kadro gücüdür. Mevcut felsefeyi, ideolojiyi günümüz koşullarında kendi yaşamında somutlaştıran, gerçekleştiren bir örgütsel güçtür. Sistem içinde yer alan, öncülük eden ama bunu iktidar, ayrıcalık, sömürü ve baskıyla yürütmeyen, fedakarlık, hizmet, emekçilik ve halka bağlılıkla, kendi çıkarı doğrultusunda değil, kendini halkın özgür ve demokratik gelişimine adama temelinde yapan bir güç oluyor. Buna III.

partileşme hamlesi de diyoruz. Dikkat edilirse I. partileşme hamlesini zayıf bırakan temel olgu; memurculuktu, partileşmeye, onun taktik güç haline gelmesine zayıf yaklaşma, sahip çıkmamayı. II. partileşme hamlesini zayıf bırakan, zarar görmesine yol açan; çetecilikti. Özellikle ulusal direnişte partileşme dönemi olan bu dönemde, gerillanın gelişimine dayatılan, hem şiddet çizgisini, hem de pratiğini saptıran, parti öncülüğünü gerillada aşındıran, zayıflatan bir eğilimdi. Dolayısıyla mücadelenin gelişimini de zayıf bırakmıştır. Dikkat edilirse bu iki eğilimde devletçi sistemin özelliklerini taşıyor. Hem memurculuk, hem de çetecilik devletçi sistemin özellikleridir. Memurculuk, devletçi sistemin bürokratizmini ifade ederken, çetecilik de, onun ordu yönetiminde, ordu gerçeğinde ortaya çıkan özelliği oluyor.

III. partileşme hamlesine girmişken, I. ve II. partileşme hamlemizi boşa çıkartan bu temel özellik ve ölçüleri aşmamız gerekiyor. Bu konuda geçmişte yürütülen önemli bir çaba ve mücadele oldu. Fakat devletçi paradigma bu anlayışların tamamen aşılmasını engelledi. Dolayısıyla şimdi paradigma değişimi, devletçi paradigmanın aşılp Demokratik-Ekolojik Cinsiyet Özgürlükçü Toplum Paradigmasının esas alınması, devletçiliğe denk düşen memurcu, çeteci zihniyetin aşılması için gerekli zemini yaratmış durumdadır. Bu anlamda diyoruz ki; III. partileşme hamlesi dönemi, PKK'nin kendi ruhuna, ölçülerine, ideolojisine uygun şekillenmesi için en elverişli dönemdir. Bu konuda felsefik, ideolojik olarak tamamen PKK ruhuna uygun bir partileşmeyi ortaya çıkartmak için zemin daha uygun, veriler daha yeterlidir. PKK'nin kendi felsefe ve ideolojisine uygun olarak en güçlü şekilleneceği dönem, bu III. partileşme hamlesi dönemidir. Böyle bir hamle sürecinde iken, felsefik, ideolojik yenilenme, stratejik değişim ve örgütsel yeniden yapılanma sağlanmışken, partileşme

sorunları nerede ve nasıl ortaya çıkıyor? Bu konuda partileşme sorunlarının bir nedeni olarak, geçmişten kalan, geçen dönemde de yeterince partileşmeyen, partileşme ile çelişen bu memurcu, çeteci zihniyet kalıntılarını görmemiz lazım. İyi biliyoruz ki, bunları aştırtmak, bizi eğitmek için Önderlik, geçmişte çok yoğun eğitim çabası yürüttü. Memurcu, çeteci zihniyetle sürekli ve kapsamlı bir ideolojik mücadele içinde oldu. Ama bütün bunlara rağmen, bu eğilimler tümünden aşılamadı. Dolayısıyla PKK'nin ruhuna uygun bir partileşme, her alanda yeterince geliştirilemedi. Kuşkusuz partileşmenin gerçekleştiği, güçlü parti militanlığının ortaya çıktığı gelişmeler de oldu. Ama onunla birlikte partileşmeyi kendine göre anlayan, kendini partiye istediği gibi katmayı öngören, partiyi kendine göre şekillendirmek isteyen eğilimler de çıktı. Bunlar provokatif, tasfiyeciler biçiminde, parti karşıtı eğilimler haline de gelebildiler. Bu kontra parti olarak tanımlandı. Sözde parti gerçeğine karşı çıkmayan ama pratikte de, parti ölçülerini tam uygulamayan, kendisini tümüyle partiye katmayan, kendine göre partinin içerisinde yaşamak isteyen, orta yolcu eğilimler dediğimiz eğilimler, yoğunlukta var oldu. Önderliğin orta parti olarak da tanımladığı, tam partileşmeyen ama partiden de kopmayan, parti ile bir tür uzlaşmayı ön gören eğilimler, anlayışlar, ruh halleri partiyi içten kemirdi, zayıflattı. Partileşmeyi zayıf bıraktı. Böyle bir duruş, eğilim ve bunun kalıntıları tabii günümüze de taşıdı. Bunu küçümsemiyoruz. Çünkü eğer geçen dönemde görevler başarıyla yürütülemedi ve partinin önüne koyduğu hedefleri

Doğru katılım ve militan ölçüleri başarıyla uygulayabilmek, yeni paradigmanın derin özümsemesi temelinde oluşacak bilinç dayalı olmak durumundadır. Bu gerçeklik karşısında yüzeysel yaklaşımlar ve yetersiz ele alışlar sakınca oluşturuyor. Birçok alanda arkadaşlar öyle bir göz atıyor, 'inceledik, öğrendik' diyorlar ve pratikte kendi bildiklerini uygulamaya çalışıyorlar. Bunu da Önderlik adına, yeni paradigma adına yapıyorlar. Bu vanlıştır. Bu tarzda Önderlik çizgisinin

tam gerçekleştirme mümkün olmadıysa bundan esas sorumlu, bu eğilimdir. Yine uluslararası komplo karşısında zayıflık içinde kalındı, partinin Önderlikten kopuşu yaşandıysa bunun da sorumlusu, bu eğilimdir. Demek ki, partiye ciddi zararlar veren bir durumdur. Basit ele alabileceğimiz, hafif göreceğimiz bir durum değildir. Geçmişte çeşitli memurvari veya sağa sola sapıcı eğilimler biçiminde ortaya çıkan bu özellikleri, III. partileşme hamlesinde ciddiye alıp kendimizi doğru bir eleştirel-özeleştirel sorgulamadan geçirerek aşmamız gerekir. Böyle bir eğilimin kalıntıları devam ediyor. Yeni dönem partileşmesinde sorunlar da burada ortaya çıkıyor.

ikinci bir husus; PKK'nin felsefik ve ideolojik açıdan yaşadığı yenilenme ve gelişme durumudur. Önderlik bunu çok kapsamlı değerlendirdi, çok köklü bir yenilenme ve yeni paradigmasal gelişme

yaşadı. Önderlik bunu teorik olarak değerlendirdi, çözümlendi. Parti de bunu esas alma temelinde yeniden yapılanma kararı aldı ve Önderliğin yaşadığı felsefik, ideolojik yenilenme, örgütlenme sürecine girdi. Ama bu şu anlama gelmiyor ki, herkes Önderliğin yaşadığı düzeyde bir felsefik, ideolojik gelişme yaşadı ya da önderliğin yaşadığı, yarattığı bu gelişmeleri özümsemi. Hayır, bu konuda da ciddi zayıflıklar var. Kuşkusuz son bir yıldır yürütülen eğitim çalışmaları ile bu konuda belli bir düzey sağlandı. Yeni paradigmanın temel özelliklerini, ilkelerini kavrama, bu doğrultuda eski anlayışları aşma yönünde tüm kadro yapımızda belli bir gelişme yaşandı ama bu hala yetersizdir. Bu konuda paradigmasal değişime, gelişmeye zayıf yaklaşımlar var. Özellikle Önderlik

çözümlemelerinin incelenmesi, Önderlik görüşlerinin özümsemesinde zayıflıklar var. Çok yüzeysel bakılıyor, görüntüye bakılıyor. Önderlik değerlendirmeleri bir gözden geçiriliyor, yüzeysel olarak, “Zaten biz devletin sönmesini istiyorduk, sosyalistik, devletçiliği öngörüyoruz” denilerek Önderliğin paradigmasının kavrandığı, özümsemiği sanılıyor. Fakat bu yeterli bir yaklaşım değildir. Yüzeysel bir ele alıştır ve bunun kesinlikle aşılması lazımdır. Yeni paradigmanın derinliğine tüm felsefik yönleriyle, ideolojik ilkeleriyle, yol açtığı, öngördüğü politik, örgütsel yapısıyla özümsemesi gerekiyor. Dolayısıyla Önderlik felsefesine ulaşılması lazım. Önderlik geçmişte de şunu söyledi; **“Kadrolarla aramdaki en büyük çelişkinin felsefe alanında olduğunu hissettim. Bakış açılarımız farklı, yaşamı ele alış tarzımız farklı.”** Demek ki, bu farklılığın giderilmesi gerekiyor. Felsefede farklılık olursa o zaman yeni paradigmanın özümsemesi mümkün olmaz. Birkaç ilke öğrenilmekle yeni paradigma özümsemiş sayılamaz. Felsefe değişimini, felsefik gelişmeyi, Apocu felsefenin temel ilkelerini özümsememiz, öğrenmemiz evrene, dünyaya, mücadeleye, olay ve olgulara, tüm yaşama böyle bir felsefe ile bakabilmemiz, sorunları Apocu diyalektik yöntemle ele alıp çözebilen bir güce ulaşmamız gerekiyor. İdeolojik ilkeleri derinliğine özümsememiz lazım. Özgürlük nedir? Önderliğin özgürlüğü ele alış nasıldır? Eşitlik nedir ve nasıl bir eşitlik? Çünkü Önderliğin ele alış farklı, başkalarının ele alış farklıdır. Dünyada herkes özgürlüktür ama özgürlük adına ülkeler, halklar soyuluyor, özgürlük adına işgaller yapılıyor.

Kavramı herkes kullanıyor ama bunun gerçek anlamı nedir? Eşitlik adına en kaba uygulamalar ortaya çıkıyor. Neredeyse kölelik düzeyinde, en alt sınırdaki yaşam ölçülerini içeren örnekler çıktı. Reel

Sosyalizm örneği bunu ifade ediyordu. Küçük burjuvanın salt mutlak eşitlikçilik anlayışı tehlikelidir. O bir toplumun dayanışmalı örgütlülüğünü ifade etmiyor. Önderliğin özgürlük eşitlik anlayışını ve demokrasi kavrayışını anlamak, özümsemek, derinliğine kavramak önem arz ediyor. En büyük yanılgılardan birisi de burada ortaya çıktı. Öyle bir hal aldı ki, demokrasi eşitlik örgütsüzlük, keyfiyet, başı boşluk ve bir de her türlü hakkı istemek. Ortalıkta keyfine göre dolaş, yan gel yat, ondan sonrada en mükemmel yaşamı iste, hak arayıcılığına düş. Provokasyonun da tahrikleri ile bizde çok çarpık bir demokrasi anlayışı geliştirilmeye çalışıldı. Oysa Önderliğin öngördüğü demokrasi çok farklı. Tepeden tırnağa örgütlülüğü ifade ediyor, disiplini içeriyor, sorumluluğa dayanıyor, emeği, çabayı esas alıyor. Bir de bu, Avrupa’da, şurada burada var olduğu gibi baskıyı, sömürüyü öngören, temel felsefesi bireycilik olan liberal demokrasi anlayışı değildir. Önderliğin demokrasi anlayışı, radikal demokrasiyi içeriyor. Önderlik bunu ‘Radikal demokrasi’ olarak tanımladı. Devrimci demokrasiyi öngördüğünü söyledi. Bu bakımdan ideolojik ilkeleri de iyi özümsememiz gerekiyor. Sadece, felsefik, ideolojik yenilenme, kendi alanı ile sınırlı değildir. Elbette PKK, bir pratikleşme ve eylem alanıdır. Bu felsefe ve ideolojinin politikaya dönüşümü nasıldır? Nasıl bir politika tarzını öngörüyor? Hangi tür politikayı ve politik mücadeleyi esas alıyor? Bunları da anlamamız gerekiyor. Yine örgüte dönüşümü nasıldır? Örgüt anlayışı, yapılanışı, örgütlenme tarzı nedir, bu felsefe ve ideoloji örgütsel işleyiş ve eyleme nasıl dönüşüyor? Bu felsefe ve ideolojik ilkeler, her türlü demokratik kitle eylemliliğinden, meşru savunma savaşına kadar, demokratik eylemliliğin bütün alanlarına nasıl dönüşüyor? Eylemde neleri esas alıyor, nelere karşı çıkıyor, nasıl bir tarzı öngörüyor? Bütün bunların anlaşılması, özümsemesi gerekiyor. Yeni

paradigmanın özümsemişi derken, bunlar ve daha bunlar gibi birçok alanda Önderlik düşüncelerinin derinliğine özümsemişini ifade ediyoruz. Yeni dönemin militanlığı, partileşmesi paradigmanın bu düzeyde özümsemişini, her şeye bilinçlilik düzeyinde katılımı gerekli kılıyor. Bilinçsiz katılımlar bizi giderek fanatizme ve işlevsizliğe götürdü. Doğru katılım ve militan ölçüleri başarıyla uygulayabilmek, yeni paradigmanın derin özümsemişi temelinde oluşacak bilinçlilik dayalı olmak durumundadır. Bu gerçeklik karşısında yüzeysel yaklaşımlar ve yetersiz ele alışı sakınca oluşturuyor. Birçok alanda arkadaşlar öyle bir göz atıyor, 'inceledik, öğrendik' diyorlar ve pratikte kendi bildiklerini uygulamaya çalışıyorlar. Bunu da Önderlik adına, yeni paradigma adına yapıyorlar. Bu yanlış. Bu tarzda Önderlik çizgisinin özümsemişi söylenemez. Dolayısıyla da görevler başarıyla yerine getirilemez. Bir de bundan kaynaklanan sorunlar var. Yeniden partileşmenin, partileşme sorunlarının ortaya çıktığı temel kaynaklardan birisi de burası oluyor.

Bir üçüncü husus da yakın dönemde yaşadığımız provokatif, tasfiyeci saldırıların kalan etkileridir. Kuşkusuz provokatif, tasfiyeci eğilime karşı Önderlik büyük bir mücadele yürüttü. Örgütü ve hepimizi bilinçlendirdi. Böyle bir eğilime karşı örgütlenip, mücadele eder hale getirdi. Provokasyon, tasfiyecilik çözümlendi, tanımlandı, mahkum edildi, örgütten de atıldı. Genel planda bertaraf edildi. Tasfiyeciliğin kendisi tasfiye edilmiş oldu. Bu anlamda değerlendirme düzeyinde de, örgütsel düzeyde de tasfiyecilik yenilgiye uğratıldı, aşıldı. Örgüt için herhangi bir zorlayıcı etkisi kalmadı. Bir çete grubu haline gelip ona buna alet olan bir pozisyonu yaşıyorlar. Örgütü parçalama, dağıtma, ele geçirme, tasfiye etme hedefleri boşa çıkartılmıştır, başarısız kılınmıştır. Bu yaşanan bir gerçek ama bu, provokatif tasfiyeciliğin hiçbir etkisi yok, etkileri tamamen ortadan kalkmış, Şurada

burada, şu örgütte bu örgütte, bu kadroda şu kadroda hiçbir etkisi kalmadı anlamına gelmiyor. Hayır, bu etkiler hala çeşitli düzeylerde varlığını sürdürüyor. Kuşkusuz bir yılı aşkın süre yürütülen yoğun eğitim çalışmalarıyla, ideolojik mücadele ile bu etkiler aşılmaya çalışıldı. Kadro yapısı kendisini eğitti, yeniledi, toplandı. Hareketin genel toparlanması sağlandı. Bu anlamda yeniden partileşme yönünde belli adımlar atıldı. Bunlar önemli gelişmeler oluyor ama bu konuda tam sonuca da gidilmiş değil. Hala provokatif, tasfiyeci eğilimin etkileri şu veya bu zihniyeti anlayış düzeyinde örgüt yapımız içinde varlığını sürdürüyor. Çünkü bu provokatif, tasfiyeci eğilim örgütümüzü ve kadro yapımızı çok etkiledi. Öyle bir provokatif tasfiyeci saldırıydı ki, ondan etkilenmeyen hiçbir örgütsel alan, hiçbir kadro kalmadı. Olumlu yönden olsun, tepki biçiminde olsun her kadroyu etkiledi. Etki-tepki biçiminde herkes bundan biraz etkilendi. Yine her alandaki örgütlerimize kendi anlayışları, ilkeleri doğrultusunda etkide bulundu, birçok alanda, örgüt yapımızda değişiklikler yarattı. Hala da bu tür örgütsel yapılanmalar varlığını sürdürüyor. Çünkü tam gözden geçirilmiş değil. Hangisi Önderlik sistemine aitti, gerçek PKK'ye aitti, hangisini provokatif, tasfiyeci güçler yarattılar? Bunun sorgulanması her alanda tam yapılabilmemiş değil. Bu anlamıyla ayrıntıda örgütümüz provokatif, tasfiyeci eğilimin etkilerini tam olarak aşabilmiş değil. Yeniden partileşme sorunları buradan kaynaklanıyor. Hem kadrolar düzeyinde, hem örgütsel düzeyde bu sapkın eğilimin etkileri var. Ruh hali düzeyinde var, anlayış düzeyinde var, pratik tutumlarda var. Örgüt yapımızda, örgütsel işleyişimizde var. Bazı alanlarda örgütlenmeler böyle şekillendi ama onların değiştirilmesi gerekiyor. Sanki onlar eski PKK'den kalanlarmış gibi değerlendiriliyor. Hayır, öyle değildir. Yine sanki yeniden yapılanmanın doğru sistemymiş gibi

algılanıyor. Bu boyutlarıyla kadrolar düzeyinde de birçok eğilim ve anlayış var. Bireyci, kendine göre yaklaşımlar var. Her şeyden önce de demokrasiyi çarpık anlama ve bu temelde örgüt düzeninden, disiplininden kopan, gevşeyen, görev ve sorumluluk bilincini zayıflatan bir duruş var. Bunlar yanlıştır, tehlikelidir. Bu anlamda birçok yerde çok gevşek, liberal bir kadro duruşu ortaya çıkıyor ve bu örgüte dayatılıyor, bir hakmış gibi görülüyor, doğru bir eğilimmiş gibi ele alınıyor.

Sorunlar bu yaklaşımla ideolojik, politik çizgide ele alınmıyor, hukuksal çözümler aranıyor. Dikkat edilirse geçmişte hiç olmadığı oranda son yıllarda içimizde bir hukuk kavramıdır tartışılıp gidiyor.

Demokrasi; örgüt demektir, disiplin demektir. En ileri düzeyde insanın hem kendini örgütlemesi, hem de toplumsal örgütlülüğe katılması demektir. Önderlik demokrat insanı böyle tanımladı. Önderliğin demokratikleşmesi de böyle oluyor. Bunlar Apocu kişiliğin temel duruşu ve özellikleridir.

'Benim hukukum ne olacak, şunun hukuku nedir?' sorunlara hukuk ölçüsünde çözüm aranıyor. Bu ne demektir? Hak arayıcılığı demektir. Hukuk; hak arama alanıdır. Dolayısıyla bu eğilim kadroda, örgütten, çizgiden hak arayıcılığını geliştirdi. Kendi haklarını aramak üzere oluşmuş bir kadro anlayışı ortaya çıkıyor. Halkın özgürlük ve demokrasi mücadelesine kendisini feda edecek bir kadro bilinci ve anlayışı değil de, kendi bireysel duruşu için hak arayan, onu öne çıkartan; bunu da Önderlikten, halktan isteyen, kendine hak gören bir anlayış çıkıyor. Bu tehlikeli bir anlayıştır. Oldukça yanlış ve sapma ifade eden bir duruştur. Kesinlikle provokatif, tasfiyeci eğilimin kalıntısı ve etkisi biçiminde ortaya çıkıyor. Hala bu biçimde bir ideolojik, örgütsel savrulmayı şu veya bu düzeyde

kendi içimizde yaşama durumumuz ortaya çıkıyor. Bu çerçevede bütün bunlardan kaynaklı, partileşme sorunlarımız var. Hem geçmişte yeterince partileşmemekten kalan, hatalı, partileşmeyen anlayış ve tutumların günümüze sarkması, hem yeni paradigmayı özümsemedeki zayıflıklardan kaynaklanan kendine göre anlayışlar, hem de provokatif, tasfiyeci eğilimin etkilerinin devam etmesi biçiminde ortaya çıkan anlayış ve tutumlar, günümüzde partileşme önünde engel oluşturuyor. Yeniden partileşme sorunları derken, esas olarak kast ettiğimiz bu tür kaynaklardan gelen parti dışı tutum, anlayış ve eğilimlerdir. Bunların ortaya çıkması, parti ölçülerini zayıflatması, parti örgütlülüğünü gevşetmesi ve bu temelde PKK'nin ideolojik doğrultusunun topluma ve sisteme yeterince taşırılmaması yine eğitimin zayıf kalması gibi durumlara yol açmanın yanı sıra bir de kadronun pratik görevlere öncülük etmesinde zayıflıklar yaratıyor. Bu bizim temel sorunumuzdur.

2005 yılına ait hareketimizin teorik çalışma alanları olsun, politik mücadele alanları olsun, yine HPG alanı olsun, bütün alanlardaki pratiğe ilişkin yapılan değerlendirmelerde ortaya çıkan temel ve ortak veri şu; öncülük sorunu var. Kadro ve komuta sorunu var. Aslında pratik mücadeleyi geliştirmek için ortam ve koşullar çok uygundur. Halkın desteği çok ve siyasi ortam uygundur. Düşman cephesi dağınık ve zayıftır. Ortadoğu'da III. dünya savaşı adı altında bir çatışma yaşanıyor. Böyle bir ortamda özgürlük mücadelesini geliştirmek için her türlü imkan ve fırsat mevcuttur. Geriye bunları anlayacak, değerlendirecek, örgütleyip yürütecek kadro öncülüğüne ihtiyaç kalıyor ki, bu anlamda pratik çalışmalardaki zayıflığın temel nedeni; kadro, komuta öncülüğündeki zayıflıklar oluyor. Eğer pratik yeterince gelişmiyorsa bunun sorumlusu, kadronun görev ve sorumluluklarının gereğini pratikte yeterince sahiplenip doğru bir tarzla, başarılı bir biçimde yerine getirmemesidir. 2005

yılına dair bir bütün yürütülen tartışmalardan, toplantılardan çıkan sonuç bu oluyor. O zaman neden kadro ve komuta yapısı görev ve sorumluluklarının gereğini yerine getirmiyor? Bunun nedeni partileşme zayıflığıdır. Yeterince partileşemediği, PKK'lıleşemediği ortaya çıkıyor. Partileşmede zayıflık, eksiklik var. Partiyi anlama, öğrenme, parti ölçülerini özümseme, bu temelde kendini partiye güçlü, yetkin bir biçimde katmada zayıflık var. Partileşme zayıf olursa, bir kadronun, komutanın pratiğe doğru yaklaşması, sorumlu yaklaşması, Önderlik tarzını, üslubunu, temposunu edinip bunun gereklerine göre pratik mücadele yürütmesi mümkün olmaz. Öyle olmazsa pratik başarıyla gelişmez. Mevcut durumda pratiğin başarıyla gelişmemesinin temel nedeni budur. Onun için güçlü bir pratiği geliştirebilmek için, partileşmeyi geliştirmemiz gerekiyor. Partileşme sorunlarını çözmemiz ve önündeki engelleri aşmamız gerekiyor. Çok güçlü bir partileşmeyi, particiliği ortaya çıkarmamız gerekiyor. Anlayış düzeyinde irade, iddia, karar düzeyinde, tarz üslup, tempo düzeyinde Önderlik ölçülerini, Apocu ölçüleri bütünüyle benimseyen, özümseyen ve onun gereklerini pratikte etkili bir biçimde uygulamaktan başka hiçbir şey düşünmeyen, kendini bu yolda feda eden bir kadro, komuta gerçeğini yaratmak gerekiyor. Pratikte başarılı bir çalışma yürütmek, içinde bulunduğumuz politik

koşullarda çok başarılı bir eylem ve örgüt çalışması geliştirebilmek, zaferden zafere koşabilmek kesinlikle böyle bir kadrolaşmaya bağlıdır.

Kadrolaşma önündeki engeller, doğru partileşmenin önündeki engellerin bir kısmına değindik. Esas olarak orta sınıf eğilimi diyebileceğiniz eğilimler engel oluşturuyor. Oldukça sorumsuz, bencil, bireyci, kendini esas alan tutumlar görülüyor. Örgütsüzlük, neredeyse marifet sayılıyor. Örgütlenmeye karşıtlık var. Hâlbuki baştan beri hareketimizin temel gücü örgütlülüğünden geldi. Sağlam örgütlülüğü ve örgüt gücü de, ideolojik birliğinden geldi. Bu anlamda örgütlenmeye zayıf yaklaşımlar var. Diğer yandan ideolojik birliği ve mücadeleyi gerekli görmeyen eğilimler var. Peki, bizim gücümüz nereye dayanacak? Paramız mı var, silahımız mı var, ordularımız mı var? Bu Kürt halkının nesi var? Neyle düşman karşısında güçlü olacağız, mücadele edeceğiz? İdeolojiyi küçümse, ideolojik birliği zayıflat, örgütlülüğü küçümse, gevşet, örgüt disiplinini ortadan kaldır, o zaman hiç gocunmamak gerekiyor ki bu, içten düşman adına çalışmak demektir. Önderlik buna "Objektif ajanlık" diyordu. Yani sistemin, karşıt düzenin hareket içindeki temsilciliğidir. Dışarıdan, cepheden yürütülen hiçbir saldırı, içten bu biçimde gösterilen tutum ve anlayışların vereceği zarar kadar harekete zarar veremez, Veremiyor da zaten. O nedenle ciddiye almamız lazım, küçümsememek gerekiyor. Apocu ideolojinin özümsemesini, ideolojik çalışmayı, mücadeleyi önemseyeceğiz. Apocu bilinci edineceğiz ve yeni sürece böyle bir bilinç temelinde katılacağız. İdeolojik birliği önemseyeceğiz. Gücümüz ideolojik birliğimizden geliyor.

Her kafadan bir ses çıkarsa, herkesin kendisine göre doğrusu olursa ve herkes de 'benim doğrum esas doğrudur, ben bildiğim yolda giderim' derse, geride birlik olur mu, eylem birliği olur mu? Hangi

güçle bu kadar zor ve büyük görevleri yerine getirebilir. Tartışma yok ki, getiremeyiz. O nedenle ideolojik bilinci zayıflatan, ideolojik çalışma ve mücadeleyi esas almayan, ideolojik birliği öngörmeyen ve buna zarar veren eğilimler en tehlikeli eğilimlerdir. Partileşmeye de en çok zarar veren eğilimlerdir. Bunlarla mücadele etmek ve aşmak gerekiyor. Örgüt disiplinini, düzenini, sistemini zayıflatan, örgüte gelmeyen, örgüt karar ve planlarına uymayan, kendini örgüt yerine koyan, keyfi yaklaşan, bütün eğilimlere karşı çıkmalıyız. Örgüt birliğimiz olmazsa, ortak karar alıp planlama yapamazsak, iş bölümü ile uygulamazsak görevleri nasıl yerine getireceğiz. Yediden yetmişe kırk milyon Kürt halkını, Demokratik Konfederalizm içerisinde nasıl örgütleyeceğiz? Uluslararası gericiliğin imha amaçlı saldırılarını bu kadar arttırdığı, karşımızda topyekun savaş konseptlerinin olduğu ve bunların saldırıya geçirildiği bir ortamda, bunlar karşısında nasıl direneceğiz? Varlığımızı, halkın özgür geleceğini, Önderlik gerçeğini, çizgisini, şehitlerimizi, devrim değerlerini nasıl koruyacağız, savunacağız, ilerleteceğiz? Elbette ki bunları güçle yapacağız. Güç de, en sıkı, en disiplinli örgütlülüğümüzdür.

Demokrasi; örgüt demektir, disiplin demektir. En ileri düzeyde insanın hem kendini örgütlemesi, hem de toplumsal örgütlülüğe katılması demektir. Önderlik demokrat insanı böyle tanımladı. Önderliğin demokratikleşmesi de böyle oluyor. Bunlar Apocu kişiliğin temel duruşu ve özellikleridir. Bu bakımdan örgütlülüğümüzü zayıflatan bütün tutum ve eğilimlere karşı açık mücadele etmemiz, onları mutlaka aşmamız gerekiyor. Öyle olmazsa biz sürecin gereklerine cevap verecek bir hareket haline gelemeyiz. Bu konuda bireyci, bencil, çok keyfi, disiplinsiz, liberal tutumun hiçbir faydası yok. Bırakalım örgüte fayda sağlasın, kendini ayakta tutması, karnını doyurması bile mümkün olmaz. O tür eğilimlerin varacağı yer uşaklıktır, düşman kapısına sığınmaktır, ihanettir. Bunun başka yolu yoktur. Dolayısıyla ciddi olmamız, çok duyarlı, dikkatli olmamız gerekiyor. "Biraz da bizim dediğimiz gibi olsa ne iyi olur" demememiz gerekiyor. Önderlik daha III. Kongrede bunu söylemişti; **"Diyorsunuz ki, biraz da küçük burjuvaca olsun, bizim bireyciliğimize göre işler olsun ama Kürdistan'da bunlar olmuyor. Böyle yapmaya kalkarsak teslim olmaktan öte hiçbir sonuç çıkmaz."** Geçen dönemin pratiği, Önderliğin bu tespitini doğrulamıştır. O nedenle gerekli dersi doğru, yetkin bir biçimde çıkartmamız gerekiyor. Bütün bu bakımlardan HPG duruşunun da, pratiğinin de yeterince değerlendirilmesi gerekiyor. HPG'de de yeterince pratikleşemeyen ya da pratikte başarılı olamayan, hata yapan, yetersiz kalan tutumların altında, partileşme zaafiyetleri yatıyor. Parti dışı eğilim ve anlayışların varlığı yatıyor. Önderliğin öngördüğü, meşru savunma çizgisinin gerektirdiği komuta, tarz, üslup ve temposuna ulaşamamak yatıyor. Bu gerçeğin görülmesi gerekiyor. HPG meclis toplantısı bu konuları kapsamlıca değerlendirdi. Eksiklikleri, hataları kaynaklarıyla, nedenleriyle birlikte ortaya çıkarıp aşma yollarını gösterdi. Kısaca değinmek

gerekirse, partileşme açısından HPG'nin mevcut durumunda ortaya çıkan hatalar, eksiklikler, yanlış diyeceğimiz anlayışlar nelerdir? Kuşkusuz önemli bir gelişme var. 1 Haziran atılım ile birlikte HPG bir savaş içine girdi. 2004 yılı bir başlangıcı, toparlanmayı oluşturdu. 2005 yılında da, çok yönlü pratikleşme gelişti. Şimdi bu pratiğin sonuçlarını değerlendiriyoruz. Pratik deneyimin dersleri, bizim için hazine değerinde bir bilgiyi de ifade ediyor. Bunlar önemli gelişmelerdir. Provokatif tasfiyeciler saldırılar karşısında HPG bir duruş sergiledi. Önderlik çizgisinin korunması ve geliştirilmesi için belli bir çaba içinde oldu. Bunun için de Önderlik "Bir halkı Savunmak" kitabının savunulmasını ve uygulanmasını HPG'ye verdi. Bundan HPG'yi sorumlu kıldı. Bütün bunlar önemli hususlardır ve ciddi bir gelişmeyi ifade ediyor. Kahramanlık çizgisinde mücadele yürütülüyor. Gerilla yeniden Önderliği, halkı, şehitleri sahiplenme ve savunmada bir kahramanlık çizgisi ortaya çıkardı. Büyük fedakarlık ve cesaretle en zor koşullarda mücadele içerisinde oldu. Bunlar önemli öğeler, büyük bir gelişmenin yaşandığını gösteren hususlar. Bütün bu gelişmelere rağmen HPG'de partileşme sorunları nasıl ortaya çıkıyor, HPG'nin partileşmede taşıdığı eksiklikler veya günümüzde hatalı anlayış eğilim diyebileceğimiz hususlar nelerdir? Bu konular üzerinde duruyor ve çok kapsamlı tartışıyoruz. Eğitimler bu temelde sürdürülüyor. Herkesin de çizgi esaslarına göre bunları tartışarak yanlış anlayışları ortaya çıkartıp aşması, kendini eğitmesi, yenilemesi, düzeltmesi gerekiyor. Özellikle HPG komutasının böyle yapması, geleceğin başarısının garantiye alınması açısından bir gereklilik ve bir zorunluluk durumundadır. Bunun için HPG'nin kendi iç durumunu irdelemesi, 2005 pratiğinin ayrıntılarını tarz, taktik açıdan sorgulayıp dersler çıkarması, 2006 yılının başarısı açısından önem arz ediyor. Bunu bilmek ve bu temelde yaklaşmak gerekiyor. Bu çerçevede birkaç başlık halinde

değerlendirirsek şöyle bir eğilim gördük; Mevcut düzeyi yeterli görme eğilimi; 2005'de ortaya çıkan düzeyi çok başarılı, yeterlilik düzeyinde görme anlayışı var. Bu doğru değil ve doğru olmadığı gibi tehlikeli bir anlayıştır da. Çünkü eleştiri-özeleştiri ortadan kaldırıyor. Daha fazla yapma irade ve iddiasını yok ediyor. Bunun sonucunda ancak var olanın tekrarlanması gibi bir durum ortaya çıkıyor. Doğru değil, çünkü HPG'nin potansiyeli bu değildir. Potansiyelinin %10'unu bile aktifleştirmede. Daha %80-90 aktifleştirilecek potansiyeli var. 'Bu koşullarda ancak bu yapılabilirdi, yapılan yeterli olmuştur, tam başarı yaratmıştır' demek çok abartılı, hatalı bir değerlendirmedir. Mevcut durum neye göre yeterlidir? Eğer biraz savaş yapmış, düşmana bazı darbeler vurmak hedeftiyse yeterli sayılabilir. Ama eğer Kürt sorununun demokratik çözümünde bazı kalıcı sonuçlar ortaya çıkartmak hedef idiye, bu sonuçlar ortaya çıkmamıştır. O nedenle yeterli değildir. Biz ölçü olarak şunu tutturuyoruz; 2005 yılı mücadelesi yeterli olsaydı, şimdi karşımızda topyekun savaş konsepti olmayacaktı. Bu konsept paramparça edilip aşılması olacaktı. Önderlik üzerinde böyle işkence uygulanmayacaktı. Halk üzerinde sindirme amaçlı baskılar sürdürülmeyecekti. Gerillaya karşı kış ortasında operasyonu yapma gücü kalmayacaktı. Bütün bunlar devam ettiğine göre, o zaman yürütülen mücadelenin yeterli sonuçlar çıkarmadığını görmemiz lazım. Bunun içinde verilen mücadeleyi yeterli göremeyiz. Bazı siyasi tartışmalar olmuşsa, biraz pratikleşme olmuşsa bu yeterli değildir. Özellikle Önderlik duruşu, Önderlik direnişi bizim için bir ölçü. Önderliğimize imha dayatılıyor, en vahşi, sadistçe işkence dayatılıyor. Bu ne için yapılıyor? Aslında başaran Önderlik oldu. Uluslararası komplo önderliği imha etmek istedi, başaramadı. İmralı sistemine dayanarak PKK'yi tasfiye etmeyi umut etti, başaramadı. En zor koşullarda da Önderlik, yeni PKK'nin paradigmasını,

stratejisini, örgüt yapısını ortaya çıkardı ve PKK'nin yeniden yapılanması, yenilenmesi başarılıydı. Şimdi bu temelde stratejik bir hamle halindedir. Yeni bir atılım süreci içerisinde aktif mücadele yürütüyor. İmralı sistemine dayanarak PKK'yi tasfiye edeceklerini umut edenler, umutlarının kırıldığını, başarısız kaldıklarını gördüler. İmralı sistemi içinde de başaran, kazanan Önderlik oldu. İmralı'da yaşanan mücadelede Önderlik kazandı. Mevcut işkence, imha amaçlı baskılar bu kaybetmenin çığırından ileri geliyor. Çılgınca saldırıyorlar çünkü kaybettiler, başarısız kaldılar. Önderlik başarı kazandı, 'Niye başarı kazandın' diye intikam almaya çalışıyorlar. Kendileri alt edilmiştir, bunun hesabını sormaya çalışıyorlar. Mümkünse intihara zorluyorlar, provokasyon yapıyorlar, tahrik ediyorlar, baskı uyguluyorlar. İntikam alıcı bir yaklaşımları var. Bir de geri adım attırmak istiyorlar. Önderlik bu gerçekleri gördüğü için; "Oyuna da gelmem, sonuna kadar direnirim" dedi.

Biz şöyle değerlendirmeliyiz; Önderliğin ideolojik, politik arenada kazandığı bir ortamda, bunu ne kadar pratikleştirdik ve reel politikaya dönüştürdük. Dikkat edilirse Önderliğin kazandığı düzeyde değildir. O düzeyde olsaydı, böyle baskı ve imha dayatması olmazdı, çözüm süreci gelişirdi. Eğer hala baskı uygulanıyor, imha edilebileceğinin hesabı yapılıyor ise bu bizim zayıflığımızdan kaynaklanıyor. Eylemimizin yetersizliğinden kaynaklanıyor. Önderlik şunu da söylemişti; "Benim öngördüğüm biçimde altı ay pratikleşme olsa bütün sorunlar çözümlenir." Çözümlemediğine göre, pratikleşmemiz o düzeyde değildir. Bunu yeterli göremeyiz. Bu bakımdan da amaçları, hedefleri doğru tutturma temelinde, yetersizliklerin nedenlerini sorgulamamız lazım. Somut, bilimsel ölçülere dayalı, eleştirel-özeleştirel yaklaşımla pratikte bizi yetersiz bırakan sonuçların nedenlerini açığa çıkarmalı ve aşmalıyız. Tarzdan mı kaynaklanmış, tempodan mı kaynaklanmış,

planlama, örgütlenme hatasından mı, duruş tarzından mı kaynaklanmış? Nereden kaynaklanmışsa nedenlerini bulup aşmamız gerekiyor. Başka türlü yaklaşmak, kendini yeterli görmek, abartmak doğru değildir. Doğru PKK'lileşmeyi ifade etmiyor. Tersine bir küçük burjuva hastalığıdır, kendi egolarının tatminini, kendini beğenmeyi öngörüyor. Oysa kendi kendimizi beğenmek yerine, halka hizmet etmeliyiz. Tarih ve halk bizi beğenmeli, yerli yerine oturtmalıdır. O bakımdan kendini abartıcı, yeterli görücü, beğenici anlayışlar doğru değildir. Bu en başta savaş içinde olanlar açısından geçerli. Farklı ölçüler söz konusu olamaz. Şimdi böyle deyince bazı arkadaşlardan itirazlar geliyor, bu noktada hatalı bir eğilim de ortaya çıkıyor. "Tamam, yetersizlik olabilir, ama o zaman yetersizlik bizde değil başkalarındadır. Bende değil ötekisindedir. Komutanda değil, savaşçıdadır, bu eyalette değil, öteki eyalette, kuzeyde değil, güneydedir, HPG'de değil, diğer kurum ve örgütlerimizdedir." Herkes birbirinin üstüne atıyor. Bu anlayış yanlıştır. Partileşmenin yüksek sorumluluk içeren yaklaşımına terstir. Bu temelde ele alamayız. Buna doğru diyemeyiz. Başkalarının bir kefaleti yok, şartlı bir örgütlenme içerisinde değiliz, masa başında ittifak yapılmış değil, şartlı personel de çalışmıyor. Herkes başarıyı, zaferi kazanmaktan kendisini sorumlu tutmak durumundadır. Dolayısıyla da ne kadar kazanımcı tutum içinde olmuş, ne kadar olmamış, ne kadar kazandırmış, ne kadar kazandıramamış bu temelde sorgulamanın yapılması lazım. Şu da önemli; HPG'nin kendisini diğer kurum ve örgütlerle değerlendirmesi de yanlıştır. Deniliyor ki; "Biz HPG'yiz, iyi durumdayız. Diğerleri daha kötü durumdadır." Şimdi diğerleri HPG değildir, hangi kıstasa göre bu değerlendirme yapılıyor. Herkesin görev ve sorumluluğu ayrıdır. HPG kendi görev ve sorumluluğunu çizgi gereği karşısında ne kadar yerine getirmiş? Soruyu böyle

soracağız ve cevap vereceğiz. Yoksa ‘başkaları görevini yerine getirmemiş, ben de yerine getirmem’ biçiminde hak sahibi olamayız. Başkalarının zayıflıklarından kendimizi başarılı sayamayız. Bu da bir küçük burjuva zihniyettir. Partileşme dışı bir zihniyettir. Kesinlikle aşılması gerekiyor. Başkalarının zayıflıklarına dayanarak güç olmak, başkasının geriliğine dayanarak kendini ileri saymak, yanlıştır ve büyük bir yanılgıdır. Böyle bir eğilim çok değişik düzeylerde HPG’nin kendi içinde var. Birisi savaş içine mi girmiş, başarmış mı başarmamış mı hiç sorgulanmasını istemiyor. Eleştiri-özeleştiri yaklaşımı içinde değil. “Ne yapmışsam doğru budur” diyor. “Benim yaptığım kabul görmeli, ben ileri durumdayım. Kuzeye gelmişim, görevimi başarmışım.” Hayır, bu yanlış bir yaklaşımdır. Kuzeye savaşılmak için gidildi, 1 Haziran atılımından beri de savaş içine girildi. Ne kadar doğru, başarılı, sonuç alıcı savaşıldı, ne kadar savaşılmadı? Bunun sorgulanması lazım. Bu temelde bir eleştirel-özeleştirel bir yaklaşım içinde olunması gerek. Yoksa görev savaştan, savaş yapılmamış ama savaş alanında bulunmuş, bu da bir başarıdır kesinlikle diyemeyiz. 2001’de kuzeyde olmak büyük bir başarıydı, iyi bir durumdu. Fakat 2004’te kuzeyde olmak, başarılı bir pozisyonda olmak için yeterli değildir. Savaş vardır, yeterli ve başarılı savaşıp savaşılmadığı sorgulanarak, savaşta başarı varsa yeterlilik görülür. Bu konuda da bir hata var. ‘Biz kuzeydeyiz, savaşsak da aslında görevimizi yapmış sayılırız, diğerleri yapmamış. Biz HPG’deyiz, HPG’de olmak iyidir, savaş zeminlerine gelmişiz, savaş dışında olanlar sorumludur’ bu yanlış bir ölçüdür. HPG içinde birbirine bakarak değerlendirme yapmak yanlıştır. Başkalarına bakarak HPG’nin durumunu değerlendirmek de yanlıştır. HPG, bir meşru savunma örgütüdür. Meşru savunma çizgisi var, taktik planlaması var. Onun gereklerini ne kadar başarıyla yerine getirmiş, ne kadar getirmemiş,

kendisini ona göre değerlendirecek. Başkalarına benzeterek, başkalarını ölçü olarak yapılan değerlendirmeler, kesinlikle yanlıştır. Buradan kaynaklanan bir yanlış anlayışta şu; “HPG’yi öncü görmeyin” deniliyor. HPG ayrı bir örgüt. Görev ve sorumluluk alanı ayrıdır. HPG’nin öncülüğü var. Sürükleyici görevi ve sorumluluğu var. Onun gereklerini yerine getirmesi gerekiyor. Görevini ne kadar yerine getirmiş, ne kadar getirmemiş, ona göre çözümlenmesi gerekiyor. Fakat böyle bakılmıyor ve “HPG’ye fazla görev, misyon yüklenmemeli” deniliyor. Öncülük görevlerine sahip çıkmama eğilimi var. İrade, iddiada zayıflık var. “Bizi öncü görmeyin. Biz de, diğerleri gibi arada sırada yer tutmuş birisi olalım” deniliyor. İddia ve irade zayıflığını ifade eden yanlış bir yaklaşımdır. HPG komutası, savaşçısı kesinlikle böyle olamaz. Bu HPG tanımıyla, onun misyonu ters düşen bir yaklaşım. Dolayısıyla mahkum edilmesi, düzeltilmesi gereken bir yaklaşımdır. Demek ki, kendini abartan, yeterli gören, hataları başkasında gören, kendisini başkasına göre kıyaslayan, HPG’nin öncülüğünü reddeden, HPG’yi diğer örgütlerle kıyaslayan, irade ve iddia zayıflığı içeren tutum ve anlayışlar yanlıştır. Bunlar HPG içerisinde parti dışı eğilim ve anlayışlar oluyor. Yeterince ve doğru partileşmemenin sonuçlarıdır. Eğer yetkin ve doğru partileşme olsaydı, böyle anlayışlar, eğilimler olmazdı. Bunlara karşı mücadele olurdu. Hiç kimse bu tür eğilim ve anlayışlara tenezzül etmezdi.

Diğer yandan sorunlara yaklaşımda da ideolojik, örgütsel olmayan yaklaşımlar var. İdeolojik yaklaşımlar zayıftır. İdeolojik eğitim kısmen yürütülüyor ama sınırlıdır, yüzeyseldir. Çoğunlukla biçimde kalıyor, özlü ve derin değildir. Sorunlara ideolojik yaklaşımda da zayıflıklar var. Tümünüyle bir ideolojik kurumlaşma ve mücadele organı olan HPG’nin, öyle görünmeme, sıradan bir ordu yaklaşımı ile ele alınma durumu var. Örgütsel

bakımdan gevşetici, PKK ilkelerine, disiplinine, gerilla disiplinine ise hiç uygun düşmeyen eğilimler var. Bireycilik, kendine görelilik var. Askeri duruştu, disiplinde zayıflıklar var. Öyle ki, örgüt disiplini, askeri disiplin bizi zorluyor, sıkıyor diyenler var nerdeyse, böyle olmaz. Gerçekten bunu yapamayan, sıkılanlar varsa çıkabilirler. Ama 'Ben asker olacağım, gerilla olacağım, HPG kimliğini taşıyacağım, HPG'liliğin onurunu, şerefini üzerime alacağım ama birde HPG disiplinini gösteremeyeceğim. Askeri düzen, disiplinden uzak duracağım, kendime göre olacağım' demek olmaz. Bunlar yanlış, kesinlikle bir çelişki arz ediyor. Bu noktada eğitim, birbiriyle ilgilenme zayıflıkları var. Özellikle komutanın sorunları ideolojik, örgütsel ele almaması bir idareciliğe yol açıyor. Uzlaşmacılık yaratıyor, ahbap-çavuşluğa yol açıyor. Tayin-terfide ölçüsüzlüklere, düzensizliklere yol açıyor. Bireysel bir duruşu ortaya çıkarıyor. Bütün bu hatalı eğilimlerin toplanması da, sonuç olarak; liberal, bireyci bir duruşu ortaya çıkarıyor. Kaygısı az, başarıma, zafer elde etme tutkusu sınırlı, bir memur gibi yaklaşan, 'Ben üzerime düşeni yaparım, gerisi beni ilgilendirmez' diyen, kendi yaptığını da hep başarılı gören, sorunları, zayıflıkların sorumluluğunu başkasında arayan bir tutumu, kişiliği ortaya çıkarıyor. HPG meclis toplantısı, bu eğilimi mahkum etti. Genel hareketimizde var olan liberal, bireyci eğilimin HPG'ye de yansımaları oluyor. Bu başka alanlarda biraz olabilir. Belki insan zemini var diyebilir. Ancak partileşmenin gelişmesi bunu ortadan kaldıracaktır. Ama HPG'de bu eğilimin var olması doğru olmayıp tehlikelidir. HPG öyle bir duruşta olursa hareket hiç partileşmeye gelemez, düzen, disiplin tutturamaz. HPG'de ne kadar düzen, disiplin, partililik olursa, bu anlamda hareketi ne kadar sürüklerse, partileşme de o kadar gelişir. Harekette düzen, disiplin, örgütlülük gelişir. Bu anlamda HPG'nin genel sistemimiz içinde partileşmeye öncülük etme, örgütlenmede

sürükleyici rol oynama misyonu, sorumluluğu var. HPG'nin sistem içerisindeki duruşunu bir de böyle anlamamız, ele almamız gerekiyor. O bakımdan ideolojik olarak birliği sağlamayan, gevşek, iddiasız bir duruşu ifade eden, kendine göre düşünceler içeren, örgütsel bakımdan da disiplini, birliği, bütünlüğü zayıflatan dolayısıyla eylem gücümüzü azaltan, tarz üslup ve tempoda, Önderlik ölçülerine ulaşmada bizi zayıf bırakan anlayış ve tutumların tümünden aşılması bir zorunluluktur. HPG'de partileşmenin gelişmesi bununla olur. Dolayısıyla da Önderlik çizgisinin derinliğine özümsemesi, çizgide düzeltmenin yapılması, bu temelde partileşmenin gelişmesi sağlandıkça da, HPG'nin duruşu sağlam olur, eylem gücü artar, pratiği zengin ve başarılı olur. Demek ki gerillada başarı, partileşmenin gelişmesine bağlıdır. O nedenle 2006 yılı sloganımızı "*PKK'lileşelim, zaferi kazanalım*" sloganı yaptık. Önderliğin, savaşta başarı kazanmanın temel kıstasının partileşmek olduğu yönündeki temel duruşunu, tespitini günümüze taşıdık. Bu anlamda bu sloganın içeriğine uygun bir yaklaşımı esas almak gerekiyor. Partileşme sorunları; Bir, ideolojik derinleşme ve düzeltme. İki, örgütsel düzeltme sorunudur. Bunları yeni paradigma ölçülerine uygun, 1 Haziran Atılımı temelinde gelişen pratiğin derslerini çıkarıp onlara dayanarak da, bu düşünce derinleşmesini ve gerekli düzeltmeyi sağlamalıyız. Bu bakımdan HPG'nin büyük bir avantajı da var. Çünkü içinde bulunduğu konum, Önderlik düşüncelerini en iyi anlamaya, en derin özümsemeye fırsat veren bir konumdur. Diğer yandan zengin bir pratik ve dersler içeren tecrübeye de sahiptir. 2004 ve 2005 pratiği bu temeldedir. Bir de zengin bir geçmiş vardır. Bunların dersleri doğru çıkartılırsa tüm HPG komuta ve savaşçı yapısı hem anlayış düzeyinde, hem de tarz üslup ve tempo düzeyinde mükemmel bir gelişmeyi yaşayabilir. Kendisini yetkince partileştirebilir. Bu temelde meşru savunma

savaşını doğru yürüten, her zaman başarı kazanan bir komutanlığı ve savaşçılığı ortaya çıkarır. Hedef bu olmalıdır. Her alandaki bütün arkadaş yapımızın, özellikle pratik savaşı bizzat yaşamış, deneyim kazanmış arkadaşlarımız başta olmak üzere, böyle bir yaklaşımla, derin bir eleştirel-özeleştirel sorgulama temelinde hem Önderlik değerlendirmelerini özümseyerek, hem de pratiğin derslerini çıkartarak bir yetkinleşme ve çizgide düzeltme hareketi yaşamalıyız.

Bu partileşmedir, bu 2006 yılına güçlü hazırlanmadır. 2006 yılının başarısını şimdiden garanti altına almaz. Demek ki partileşme sorunu, en temel sorunumuzdur. En çok üzerinde durmamız gereken bir konudur. Bu hareketin kadro ve komutası olmak isteyen herkes açısından geçerli olan bir konudur. Bütün hatalı, yetersiz, bizi birlikten ve disiplinden koparan anlayış ve tutumların açığa çıkartılıp, aşılmasını içeren bir konudur. Bunları yaptıkça başarıyı elde edeceğiz. Başarma iddiamız olduğuna göre, başarıyı sağlayacak bu yenilenme ve düzeltmeyi derinliğine yaşamalıyız. Bu konuda herhangi bir zayıflık ve kendine görelilik olmamalıdır. Yine duygusal, dar yaklaşım içinde olunmamalıdır. Kişinin gelişmesi ve başarısı için gerekli olan budur. Başarıyı esas aldığımızı göre, başarının garantisi olan kendimizi eğitime, yenileme ve partileştirmeyi de hiçbir zayıflık belirtisi göstermeden sağlamalıyız. Bunu sağladığımız ölçüde yeniden partileşme gelişecek, parti ölçülerine uygun komutanlaşma gelişecektir. Dolayısıyla da meşru savunma çizgisinde sürecin gerektirdiği pratik mücadeleyi, savunma savaşını her yerde aktif, etkili yürütme ortaya çıkacaktır. Biz bütün arkadaşların bu temelde yaklaşım göstereceğine, pratiği ve mevcut durumu bu temelde değerlendirerek kendilerini gerekli yenilemeye ve düzeltmeye uğratacaklarına inanıyoruz. Bunu kendi içlerinde, bir arada

buldukları ortamlarda derinliğine tartışıp sorgulayarak da, böyle bir gelişme yaratmayı esas almalarını bekliyoruz. Böyle olursa kesinlikle başarılı olacaklardır. 2006 yılının başarılı komutanlığı, savaşçılığı ve zafer kazan HPG'si bu temelde ortaya çıkacaktır. Biz bu anlamda bütün arkadaşlara başarılar diliyor, selam ve saygılarımızı sunuyoruz.

KKK. HALK SAVUNMA KOMİTESİ

20 OCAK 2006

CEVAP BEKLEYEN SORU

A. HAYDAR KAYTAN

Kendisi olmayı başaran, tanrıdır. İşte bu da kimlik sorusuna doğru ve gerçek cevap verebilen insan demektir. Her şeyin hem kendisi, hem de 'öteki' olduğuna ilişkin diyalektik yargı, oluşma halindeki evrenin bu haline yol açan çelişmesini anlatmaktadır

Musa Peygamberin sorusu karşısında, tanrı kendini, kendi kişiliğini ilginç biçimde tanımlamıştı. Döndüğünde kavmine neler söylemesi gerektiğini düşünen Musa, tanrıya, "Sizin kim olduğunuzu sorduklarında, ne cevap vereyim?" diye sormuştu. Tanrının kendini tanımlayan ifadesi oldukça çarpıcıydı: "Ben, ben olanım!" Cevabın hepsi buydu.

Bu sözler, herkesteki gerçek 'ben'in, tanrı olduğu anlamına geliyor. Kendisi olmayı başaran, tanrıdır. İşte bu da kimlik sorusuna doğru ve gerçek cevap verebilen insan demektir. Her şeyin hem kendisi, hem de 'öteki' olduğuna ilişkin diyalektik yargı, oluşma halindeki evrenin bu haline yol açan çelişmesini anlatmaktadır.

İnsan bireyinin hem kendisi hem de 'öteki' olması, onun tanrılaşma, genel lisanımızda özgürleşme sürecindeki temel çelişkisi oluyor. Ve

çelişki, düşmanların karşı karşıya durması değil, iç içe geçmesi, savaşım sürecinde karşıtıyla bu biçimde ilişkilenerken bir yeni düzeye erişmesidir. Karşıtların birliği, böylece kaynağını bunların mücadelesinde bulur.

Şimdi sistem, dünya imparatorluğu, bir büyük çelişkiyi atlamayı, es geçmeyi umuyor. Bu çelişki, sistemin kişisizleştirilmeye ve kimliksizleştirmeye yöneldiği insanın, yeni bir tarihsel düzeyde kişilik

kazanma isteğinden kaynaklanıyor. Kişilik, doğru ve gerçek sorular soran ve kendisine yönelmiş sorulara doğru ve gerçek cevaplar veren bir bilinçli organizmadır. Varlığımız başkaları için bir soru oluşturur: 'Ne istiyor?' Ve tersine, ötekilerin isteği karşısında varlığımız bir cevap oluşturur: 'Evet' ve 'hayır.' Kutsal kitaplara göre insan, tanrısal sorunun doğru ve gerçek cevabıdır:

- "Ben sizin tanrınız değil miyim?"

- "Evet."

İnsan, evrensel yaratılışın ilk olumlamasıdır.

Soru işte böyle tersinden sorulmuştur: "Değil miyim?" Bunda bir inançsızlık ithamı mı var, bir tehdit mi, bir yakınma mı, bir sitem mi? Kendisini kendi yarattığı insanda anlamak isteyen tanrı, evrensel varlık sorusunun ilk biçimi olmalıdır. Yaratma eylemi, varoluş sorusundaki çelişkiye bir cevap arama, onu çözme istemiydi.

Ama tanrısal soru, böylece bir kimlik edinme istemine dönüşüyor: "Sizin tanrınız!" İlk soru aynı zamanda kimlik sorusuydu. Eylem, kendi öznesinin kimlik sorusuna özlü bir cevabıydı. Yaratılış, tanrının kimliği idi. Ve sorunun bütün içerikleri, eylem, çelişki ve kimlik; bütün bunlar bir çelişki oluşturur. Çelişki eyleme, eylem kimliğe taşır ve hepsi bir oluşmayı sağlar. Oluşma, cevap ister ki, bu da kişiliğin özgürlüğüdür: "Evet!"

İnsan, tanrıyı özgür kılan bir cevaptır, tanrının özgürlüğüdür. Derler ya, insan yarım bir tanrı, tanrı tam bir insandır. Öyledir; insan, tamamlanmamış bir evrendir. Ya eksik olan nedir? Onun özgürlüğüdür elbette.

Her çelişkili süreç, nihai cevabını özgürlükte bulur. Kişilik böyle oluşur ve o artık bütün evrensel oluşmaya bir açılma, tamamlanmadır. Bu bize okullarda öğretilen bir tamamlanma değil kuşkusuz; sınırsızlığın yaşamsal kavrayışı anlamına gelen bir tamamlanmadır. Bu da ölümsüzlük anlamına gelir. Çünkü her ölüm, bir anlamama durumudur. İnsanın ölümü, onun anlayışsızlığından gelir. Oluşmayı anlayabilseydik, ölümsüz olurduk.

Doğru ve gerçek her soru, bir yaşam isteği ve ısrarıdır: “Ben ... değil miyim?”

Her tanrısal soruyu her zaman Önder APO'ya getirdim. Onun yaşamını ve kişiliğini inceleyin, göreceksiniz: Önder APO, ilk sorunun bu zamandaki ve buradaki bir yinelenmesi ve cevap istemidir. Kürtlerin varolma sorusu ve cevap isteği, bu tanrısal yön nedeniyle, insanlığın bir varolma sorusu haline dönüşmüştür.

Tanrı, sonsuz ölüm karşısında, tedirginlik dolu ilk soruyu sormuştu: “Ben sizin tanrınız değil miyim?” Ve cevap, sonsuz bir yaşamın yolunu, oluşma ve evrensel açılmanın yani özgürlüğün yolunu açtı: “Evet!”

Biz Kürtlerin tarihimiz içinde rastladığımız en çarpıcı olgu olan Önder APO, bir özgürlük sorusuna kadar açılabilen evrensel bir kişiliktir. Kişilik,

çelişkiyi eyleme yükseltti, eylemin bizzat kendisini bir kimliğe dönüştürdü ve cevap bekliyor:

-“Ben sizin önderiniz değil miyim? Ben özgürlüğün eylemcisi değil miyim?”

Bu soruya karşılık, özgürlüğe yönelmiş olanlar dışında herhangi bir yerden gelmez. Önder APO, bütün evrene ve öteki insanlara sorulmuş bir sorudur. Bu, kişiliktir işte. 20. yüzyılın son çeyreğinden itibaren yitmeye başlayan kişilik, Önder APO cisimleşmesinde, Önderlik oluşmasında bir kez daha parıldamaktadır. Tanrının ilk sorusu, insanın ilk cevabı ve bunların bir ilişkisi olarak yöneldiği tamamlanma isteği, o büyük evrensel bilinç oluşması, Öcalan sorusunda yineleniyor.

İlk büyük tedirginlik, tanrının insanı yaratışındaki tedirginlik, bugün bütün yeryüzü varlığını, onun mucizevi biçimlenmesi olan insan bilincini kuşatmıştır: Sonsuz ölüm duygusu ile, yarım-tanrı insanın tamamlanma isteğinde ifadesini bulan sonsuz yaşam, ölümsüzlük, özgürlük duygusu.

Önder APO'nun sorusuna cevap vermekle yükümlü olanlar, bir 'olmak ya da olmamak' sorusuyla karşı karşıya bulunuyorlar. Bu kendilerinin de, hatta her şeyden önce kendilerinin bir varolma ya da yok olma sorunudur.

Soru şimdi en azından sessizlikle karşılanmaktadır.

Bu o büyük tanrısal tedirginliğin dolduğu andır.

-“Evet!”

Önder APO karşısında bu cevap, insanlık bilincini yepyeni düzeyde bir oluşmaya açacaktır. Bu tamamlanmış, özgürleşmiş insana doğru büyük bir adımdır.

Soru ve cevap, tanrısal yaradılışın kendi bilincine varmasıdır.

-“Evet!”

Kadribilir olmak, yani değer tanımak ve değere bağlılık göstermek herhalde en temel insan özelliği olsa gerek.

Peki, değer nedir? Değer denildiğinde akla yalnızca mülkiyet konusu olabilecek herhangi bir nesne mi gelmeli? Örneğin değerden sadece mülkiyeti bize ait kıymetli bir eşyayı mı anlamalıyız?

Sanatçı, üçüncü göze sahip olmak ve böylece gerçeği herkesten önce görmek demektir. Shakespeare, böylesi bir sanat dehası olarak, para denilen şeyde yabancılaşmış insan ilişkilerini gördü. Bu yüzden de parayı evrensel fahişe olarak adlandırdı. Pazar ya da serbest piyasa, her türlü insan ilişkisini parayla ölçülür, dolayısıyla pazarda alınıp satılabilir hale getirdi. İnsan pazarda kendisini pazarladı, geçinmek için kendi yeteneklerini satışa çıkarmak zorunda kaldı. Böylelikle pazar ilişkisi, sonuçta insanı satış konusu yapan bir evrensel ibnelik ve orospuluk ilişkisi halini aldı. Düşkün insan tipi böyle ortaya çıktı.

İnsanın en yüce değer olduğuna kuşku yok. Ancak insan ilişkilerine paranın yön verdiği kapitalist toplum, değer olgusunu insandan alıp meta dediği nesneye yükledi. İnsanı kendi yaratımı olan nesne karşısında değersiz duruma düşürdü. Meta tanrı katına yükselirken, insan zincirsiz köle derekesine düşürüldü. Yeni put işte böyle vücut buldu ve putperestlik tüm dehşetiyle bu biçimde yeniden hortlatıldı. En zalim tanrı olarak, meta, yoksulu ezdi; emekçi insanı, yaratıcı insanı zavallılaştırdı; putun hükmü altında küçülttü.

Yeni Kürt insanı, bu putperestlik düzenine başkaldıran insan olarak tarih sahnesine çıktı. Bu insan, her şeyden önce değere ve en yüce değer olarak insana yabancılaştıran yaşama hayır demesini öğrendi. Değeri nesneden alıp yeniden insana teslim etti. İnsanı sahip olduğu maddi güçlerle değil, manevi ve ahlaki değerlerle değerlendirdi. Bu değerlerle donanıp silahlanmayı esas aldı ve bunu başardı.

Biz Kürtler geçmişte kendi köylerimizde yaşıyorduk. Başkalarının sahip olduklarıyla kıyaslanmasa bile, biz de ev bark, mal mülk sahibiydik. Birkaç parça tarlamız, başımızı sokacağımız bir çatı altımız, bir ailemiz vardı. Küçük şeylerin bizi mutlu kıldığına inanıyorduk. Sahip olduğumuz şeylerin sınırlarını çizdiği küçük dünyamızda sürünme tarzında yaşayıp gidiyorduk. Kendi küçük dünyamız dışında başka bir dünyanın varlığından habersizdik.

Sonra her şey değişti. Kürt Güneşi doğdu ve bizi karanlıktan aydınlığa çıkardı. Aydınlık, bilmek ve tanımak demektir. Bilgisizlik kölelik, bilgi ise özgürlüktür. Kölelik tüm değerlerden soyunmaksa, özgürlük de değerlerle donanmaktır. Değersizliği giyinip de değerle donandığını sanan insan köleden daha geridir. Aydınlık, bize bunun bilincini verdi. Bu bilinç de bizi seçim yapabilen insan düzeyine yükseltti.

Bilmek, seçim yapabilir duruma gelmek demektir. İnsan hayır ya da evet diyebiliyorsa, bu onun bir seçimde bulunduğunu gösterir. Seçim iyi ile kötü, doğru ile yanlış, güzel ile çirkin arasında yapılır. Bunlardan ilkleri değer, ikinciler ise değersizliktir. Demek ki seçim yapan insan, değerlerle buluşmak isteyen insandır.

Böyle bir seçimi ve sonuçlarını Kürt köylüsünden daha iyi bilen kimse yoktur. Kürt köylüsü seçimini kimlik ve özgürlükten yana yaptı. Kimliksiz köleler topluluğu olarak yaşamayı reddedip bedelini ödemeyi göze alarak, yeni yaşama doğru yürüme yolunu seçti. 'Namusu gasp edilmiş halk' olmak, onlar olmaksızın yaşamın hiçbir anlamının olamayacağı değerlerden yoksun yaşamak demekti ve Kürtler namusu gasp edilmiş bir halktı. Gasp edilmiş olan namusu kurtarmak için mücadele etmenin bedeli ise evinden barkından olmak, toprağından kovulmak ve sürgüne yollanmak; açlık, yokluk ve yoksulluğun pençesine düşmek oldu. Ancak Kürt insanı kendi tercihini değiştirmede. Zorluklar karşısında asla kararsızlığa düşmedi. Tersine, özgür yaşama kararlılığını daha da güçlendirdi.

Kürt'ün eski kimliksiz kölelik statüsü bir kader değil, egemenlerin dayattığı bir statüydü. Egemenler kendi eserleri olan bu statünün parçalanmasına karşı koydular. Bunun için her türlü zulüm ve zorbalığı denediler. Son olarak çareyi Kürt Güneşi'ni karartmaya çalışmakta buldular. Böylece aydınlığa karşı karanlığın zaferini yeniden tesis etmek istediler. Bu uğursuz çaba hala devam ediyor.

Önder APO'ya karşı uygulanan insanlık dışı tecrit uygulaması, gerçekte egemenlerin Kürt sorununa yaklaşımını ele veren bir turnusol kâğıdı görevi görüyor. Ağzı kapatılıp suskunluğa gömülen, dünyadan soyutlanan ve çürümeye terk edilmek istenen, Önder APO şahsında Kürt sorunudur. Tecrit edilen, Kürt'ün tercih ettiği temel değerlerdir, kimlikli ve özgür yaşam gerçeğidir, insanımızın kendi toprağına ve özüne doğru yürüyüşüdür. Tecride tabi tutulan, geleceğe ilişkin

düşlerimizdir, Kürt-Türk kardeşliğidir, özgürlük ve eşitlik üzerinde kurulu bir dünyadır.

Hazreti Ali, "Bana bir harf öğretenin kölesi olurum" diyordu. Harften kast edilen, değer tanımaya sağlayan bilinçtir. Biz sahip olduğumuz tüm değerleri Kürt Güneşi'nde bulduk, tüm değerleri Ondan öğrendik. O halde bir kez daha değersizliğe hüküm giymek istemiyorsak, Güneşimize sahip çıkmalıyız. Onu sahiplenmek demek, kendi kimliğimizi, kişiliğimizi ve özgürlüğümüzü sahiplenmek demektir. Karanlığın yeniden bizi yutmasının önüne geçmek ancak böyle mümkün olabilir. Yoksa her birimiz kadir kıymet bilmeyen kimseler durumuna düşeriz.

Biz Kürtlerin özgürlüğü nedir? Ne istiyoruz?

Gerçek hayal kırıklığı, kişinin dünya tasarımının birdenbire yanlış olduğunun ortaya çıkmasıyla oluşur: Cehalet, varlığa ilişkin, işte bizde olduğu gibi toplumsal ve bireysel varlığa ilişkin, yaşamsal bir cehalettir. Bizim cahilimiz, bilginin değil, yaşamın cahilidir. "Yaşamın aslı yaşadığım gibi değilse vazgeçerim." En namuslu yargı bu iken, bir adım beride kalmak, saldırgan bir yaşam düşmanlığına yol açar

Kürtler kendi uluslaşmalarını, ulus kurumlaşmalarının dağılmaya yöneldiği bir döneme denk getirmekle, mücadelelerini anlaşılması zor bir düzeyde karşılamak zorunda kaldılar. Bu dönemde ulusal mücadele gerçekte klasik tarihsel deneyimler modeline uyamaz ve bir ulus-devlete varamaz. Oysa bu hedef, siyasal öncülerin ve

doktrincilerin temel bir vurgusu değildiye de, ulusal kurtuluş mücadelesine katılan yığınların, gizli ya da açık temel motivasyonuydu. Yanılgılı bir motivasyon, yöneldiği amaçtan da çabuk sapar. Devrimin yarı yolda çark eden katılımcılarının hayalleri, kendi eylemlerinden kırıldı. Devrim her zaman kendisi olarak kalırken, ona katılımlarının özden olmadığını fark edenler, kendilerinden ve kendi kişiliklerinden vazgeçtiler. Gerçek hayal kırıklığı, kişinin dünya tasarımının birdenbire yanlış olduğunun ortaya çıkmasıyla oluşur: Cehalet, varlığa ilişkin, işte bizde olduğu gibi toplumsal ve bireysel varlığa ilişkin, yaşamsal bir cehalettir. Bizim cahilimiz, bilginin değil, yaşamın cahilidir. “Yaşamın aslı yaşadığım gibi değilse vazgeçerim.” En namuslu yargı bu iken, bir adım beride kalmak, saldırgan bir yaşam düşmanlığına yol açar.

“Dünya bildiğimiz gibi değilmiş!” Bu acı söylemin her türden açılımıyla bundan böyle daha çok karşılaşmayı bekleyebiliriz. Kimsenin bunu açıkça söylemediği durumlar da olabilir. Ancak ruhsal durum, bölge insanımızın en sıradan olanından devlet yönetenlerine kadar, aşağı yukarı budur. Ama dünyayı olduğu gibi bilmeye yönelik bir eğilim de hala yoktur. Ya da en gerçekçi dünya çözümlenmesi, sermaye merkezli bir çözümlenmedir: “Bu dünya iyi bir pazardır ve bu dünyada satılık olmayan tek bir şey yoktur.” İşte bu kadar. Artık özgürlük de satın alınabilir bir şeydir: Varlığının gerçek zeminlerini, kişiliğini satarsın; karşılığında da özgürlüğünü alırsın. Öyle değil mi? İnsan olmanın özgürlüğünü satarsın, karşılığında insanı pazarlama özgürlüğünü alırsın. Eh, iyi pazar!

Ve biz Kürtler, tanınmaz hale gelmiş bu uygar insanlığın kökenlerinde bir yerde yaşıyoruz. Biz tarihe erken başladık; toplumsal insan bizimle

başladı. Ama uygarlığa geç kalmış olduğumuz duygusu bizde ezici bir biçimde güçlüdür. Oysa bizdeki uygarlığa katılım ikircikliğinin gerçek temelleri vardı. Bu uygarlık, insan oluşun doğasına yönelmiş bir kıyamet tehdidini taşıyordu. Bunun karşısında biz ilk doğamıza düşkünlük derecesinde bağlı kaldık.

Günümüzden on iki bin yıl önce, tarihin şafağı Kürdistan topraklarında sökmüştü. Bizim ülkemiz insanlığın ana topraklarıydı. Uygarlık tarihinin bütün süreci boyunca hatırlanan ‘yitik cennet’, bizim gerçek cennetimizdi. Uygar insanlık onu yitirdi; ama biz en korkunç katliamlara da o cennette, yani Kürdistan’da maruz kaldık.

Asla olmamasını dilediğimiz ama tarihimize geçmesinde pay sahibi olduğumuz Kara Gün’e, yani 15 Şubat’a sayılı günler kaldı. Çağdaş Prometheus İmralı kayalığına zincirlenişinin yedinci yılını da geride bırakmak üzere. Kendi öncelinin karaciğerini gagalayan kartalın yerini şimdi İmralı sistemini yaratan güçler almış durumda. Önder APO ile başlayan Kürt baharlaşmasını ebedi kışa çevirmek isteyen bu güçler, bunun yolunu insanlığın bu en

güzel evladını korkunç bir yalnızlığa mahkum etmekte buluyorlar. Mevsimsel döngü anlamında önümüzdeki bahar bu çerçevede tayin edici bir mücadeleye tanık olacak. Önder APO'nun izleyicileri Kürt baharlaşmasının tüm bölgeyi kucaklaması için mücadele edecekler. Bölgemizi özgür Kürt'ten kurtarmak isteyenler ise, Kara Gün'ün sadece Kürtler için değil, tüm bölge halkları için kara kışa dönüşmesine çalışacaklar.

Elbette namlı dünya sömürgecilerinin bölgedeki hareketinden söz ediyorum. Kürtleri, Şiileri ve Arap halkını kurtarmaya gelen bu kahramanlar, tarih boyunca insanı kendi özünden kurtarmakla meşhurdurlar. İngilizlerin, İspanyolların ve Portekizlilerin iğrenç korsan çocuğu Amerika Birleşik Devletleri, bütün Amerika kıtasını kıta yerlilerinden, İnka ve Aztek uygarlığından kurtarmış olmakla meşhurdur. Kayıp cennetlerden biri de işte o ırzına geçilip katledilmiş kıta Amerika'sıdır. Biz Kürtlerin maruz kaldığı katliamlar, bütün kıtaya yayılmış Amerikan yerlilerinin İngiliz ve İspanyol sömürgecileri karşısında uğradıkları katliamlarla kıyaslandığında neredeyse bir hiçtir. Kimileri görmezlikten gelse de, bizi 'kurtarmaya' gelen Amerika işte budur.

Tarihin tuhaf cilvesine bakın: Bireylerinden devletlerine kadar bölgemizin birçok oluşumunun şu meşhur İngiliz özdeyişini yaşamsal bir rehber olarak değerlendirdiklerini rahatlıkla izleyebilirsiniz: "Tecavüz kaçınılmazsa, zevk almaya bak." Elbette bölgede en çok da bu dönemde yoğun diplomatik faaliyet yürüten yerli devlet adamlarımızın ve özellikle onların Kürt mukallitlerinin yüzünde bu ifadeyi rahatlıkla görebilirsiniz. Önder APO, devletin döl yatağı olan Sümer tapınaklarının aynı zamanda kadın ve erkek fahişeliğinin ortaya çıktığı ilk mekanlar olduğunu belirtiyor. Çünkü devlet hem erkeği hem de kadını tam fahişeleştirmedikçe, topluma dayattığı sömürüyü dilediği gibi yürütemeyeceğinin çok iyi farkındadır. Bu açıdan devletçi sistem, bir evrensel ibnelik ve orospuluk sistemidir. Fahişeliğin kadın

kadar erkek türünü de çekici kılmak, sömürüyü etkili ve uzun ömürlü kılmanın gereğidir.

Yakın döneme kadar özgürlük konusunda en kötümser yaklaşımı sergileyenlerin, ABD işgaliyle birlikte oldukça iyimser bir ruh haline doğru çark ettiklerini görmek hiç de sevindirici değil, tersine ürkütücü. Buradan hareketle özellikle halklar ve kimi örgütler açısından şu gerçeği dillendirmek fazla yanlış olmasa gerek: Çok büyük güçlerin hareket halinde olduğu bugünkü Ortadoğu'da, özgürlük sorunu bir yana, asgari düzeyde bile olsa, kişilikli bir köle olarak kalma sorunu çok daha günceldir.

Birileri adına, yitik cennetin arayışında olanlar adına konuşma hakkını kendimde buluyor ve yazıyorum: Bizler elbette insanlığın ilk cennetini bu pazara açmayacağız. Kendi dağlı yüreklerimizde k uşatma altında da olsa, onu korumasını ve böyle bir yürek halinde daha çok bin yıllara aktarmasını bileceğiz. Sadece kendi halkımızın değil, insanlığın da buna ihtiyacı var. İhtiyaç keşfin anasıdır derler ya, buradan hareketle bunun yolunu ve yöntemlerini mutlaka bulup uygulayacağız.

Yalan söylemenin dürüst olmamakla fazla bir ilişkisi yoktur. En dürüst biri bile en büyük yalanı yaşayabilir; kandırmak gibi bir niyeti olmadan karşısındakini aldatmaya çalışabilir. Çünkü aldanma ve aldatma onun için artık bir yaşam tarzı olmuştur. Kişilik oluşumu böyledir. Sistemin tedip eylemi böylesi bir edebe götürmüştür.

Önder APO, "Kadınlar ve erkekler olarak yaşamın en ateşli imtihanlarından geçerken, birbirimize eşitlik ve özgürlük sözü verdik. Bu

sözün ancak özgür bir ülke ve demokratik bir toplumda gerçekleşebileceğine ant içtik. Andımıza ve kararlılığımıza bağlı olmak için tüm çabaları sergilediğimi inkâr edemezsiniz” diyordu. Her birimizin pratiğinde varlığını hissettiren bir parça inkarcılık olsa da, Önder APO’nun yaptıkları karşısında bir münkir konumuna düşmeyeceğimiz söylenebilir. Görmek istemeyen kimseden daha kötü kör yoktur denilir. Ne var ki, bu durumdaki biri bile Önder APO cisimleşmesinin adeta bir mucize olduğunu, mezara yatırılmış Kürt insanının bu sayede burnuna hayat soluğu üflenmiş çamurdan Adem gibi can bulup ayağa kalkarak özgürlük yoluna girdiğini teslim edecektir. Bu yüzden Önder APO “Benim yarattıklarımı ancak bir zalim tanrı öldürebilir” dedi.

Kara Gün’ün ardından acı da verse kabul etmek zorunda kalmıştık: Önder APO’nun yaşadığı trajedinin temel bir nedeni sahte dostluk ve yetersiz yoldaşlıktı. Yetersiz yoldaşlık, Önderlik gerçeği karşısında özünde sahteliği temsil eden bizim gerçekliğimizin dışavurumuydu. Bu da ortaya çıkardığı sonuçla başışi asla mümkün olmayan bir suçluluk durumuna tekabül ediyordu. Her birimiz Önder APO’da vücut bulan yaratıcı gerçeğin önünde birer günahkar durumundaydık. İçinde bulunduğumuz koşullarda başışlanmayı bile dileyemezdik. Ancak suçumuzu hafifletmeye çalışabilirdik. Bu da ne denli gecikmiş olursak olalım, verdiğimiz eşitlik ve özgürlük sözüne uygun bir davranışa yönelmekle mümkündü.

Belki de sormamız gereken ilk soru şuydu: Yetersiz devrimcilik nedir?

Bu soruya tek bir cümleyle cevap verilebilir: Yetersiz devrimcilik, kendini ve kendi yaptıklarını yeterli bulan bir aldanma ve aldatma durumudur. Devletçi sistemin imalatı olan kişiliğin en belirgin özelliği, daha başından itibaren hile ve aldatmayı temel yönetim formülü olarak uygulayan bu sistem gerçeğini yansıtacak biçimde, aldanmayı ve aldatmayı adeta bir yaşam ilkesi olarak benimsemesidir. Yalan söylemenin dürüst olmamakla fazla bir ilişkisi yoktur. En dürüst biri bile en büyük yalanı yaşayabilir; kandırmak gibi bir niyeti olmadan karşısındakini aldatmaya çalışabilir. Çünkü aldanma ve aldatma onun için artık bir

yaşam tarzı olmuştur. Kişilik oluşumu böyledir. Sistemin tedip eylemi böylesi bir edebe götürmüştür.

Bizi özgürlüğün kapılarını açmaya yönelten ‘hayır’ biçimindeki cevabımız ya da duruşumuz, devletçi sistemin tedip hareketini reddetmeyi ve onun edebinden arınma çabası içine girmeyi anlatır. Çünkü özgürlüğe yürüyenler için bu edep edepsizliğin ta kendisidir. Bu edepten sıyrılmadıkça özgürlük yoluna girmek oldukça zordur. Türk egemenlik sisteminin cumhuriyet döneminde Kürdistan’da tenkil, tedip ve tehcir adı verilen uygulamalarla hakim olmaya çalışıldığını bilmek gerekir. Tenkil, bulunduğu yerden uzaklaştırmak, zararlı kimseleri topluca ortadan kaldırmak ve herkese örnek olacak bir ceza vermek anlamına gelir. Tehcir ise yurdundan koparıp muhacir konumuna düşürmektir. Tedip bu sacayağı içinde en tehlikelidir, zira zamana yayılmış bir soykırım uygulaması bu biçimde işler. Tedip, sistemin kılıç artıklarını yola getirmesi, terbiye etmesi demektir. Sistem insanı bu biçimde bir yalan uşağı haline getirir. Yalan devletçi sistemin kendisidir, dolayısıyla yalana uşaklık sisteme uşaklıktır.

Yalan konusundaki açıklamamıza tarihsel bir örnekle devam edelim:

2500 yıl önce Bisutun Dağındaki bir kayaya oyulmuş yazıttaki bir rölyefte, imparator Birinci Dara’nın egemenliği, oradan geçenlerin hayranlık ve korku duymadan edemeyecekleri bir tarzda şöyle resmedilmiş: Arkasında iki yardımcısıyla İmparator Dara, sol ayağıyla yerde yatan ve kendi düzenlediği bir suikasta kurban giden Medli Gaumata’nın göğsüne basmaktadır. Karşısında ise, bir ipele tespah taneleri gibi boyunlarından birbirlerine bağlanmış ve elleri arkadan bağlı dokuz yenilmiş hükümdar dizilmiştir. Bütün bunların üstünde, evrensel yazgıyı elinde tutan kanatlı tanrı Mazda yer alır.

Ve yazıtın bir bölümünde şöyle bir ifade vardır: “Kral Dara bildirir ki: Sen ki sonradan kral olacaksın, yalan karşısında çok dikkatli ol. Bir yalan uşağı olan bir adamı sert bir şekilde cezalandır, eğer şöyle düşünüyorsan: Ülkem güçlü olsun!”

Bu anımsatmanın tartışılacak birçok yönü vardır. Birincisi ve güncel olarak bizim için belki de en önemlisi, göğsüne basılan ölü Gaumata'nın Kürt olmasıdır. İkincisi, Ortadoğu'da egemenliğin korkunç derecede etkili ve zor çağrışımı her şeyden daha önemli olan dilidir. Üçüncüsü, kralın bu kısa ifade ile 2500 yıl önce ülke yönetimi ve yalan konusundaki buyruğudur.

En az iki bin beş yüz yıldır bir kavim olarak biz, Gaumata'nın sırtı yerde olarak resmedilmiş halindeyiz. Kaldı ki, Med İmparatorluğu çok daha önce çökmüştü. Gerçekte tarihin her döneminde, biz Kürtlerin ideolojisi bir yanda, ama hükmetmenin ideolojisi başka bir yanda kaldı. Bu ikisi her zaman birbirine yabancı kaldı. Heredotos, Medleri 'kadınsı' bir halk olarak tanımlıyordu. Yabana atılır bir ifade değildir bu. Öte yandan bizim yaşam anlayışımız da, kendi ölçülerinde egemen olan diğer ulusların yaşam anlayışlarından farklı olarak, bireysel kişiliğin gücünü çok fazla aşan ve giderek onunla ilgisi olmayan bir toplumsal kişiliğe gerek duyan örgütlü zora ve bunun aracılığıyla hükmetmeye uzak kalıyor. Ortadoğu'nun genel sanat anlayışından kent anlayışına kadar, bugüne değin, belki de Med istisnası dışında, hemen her zaman hakim olan bir 'sınırsız güç sahibi insan' anlayışı vardı. Bu diğer ulusların krallarında somutlaşırken, biz Kürtlerin her bireyinde somutlaşıyor.

Bizim evlerimizin-ailelerimizin neredeyse her birinin başında bir kral vardır. Elbette bu ulusal bir güç olmanın önünde büyük bir engel oldu. Ama öte yandan bunun öyle kolay kolay güce boyun eğmeyen insan tipini çağrıştıran ve bin yıllar içinde giderek sahte biçimler alan bir güzel yönü de bulunmaktadır. Gerçekte Kürtler kadar kendi doğalarındaki 'özgürlüklerine' sonuna kadar bağlı olan ender topluluklar vardır. Botan'dan Dersim'e kadar olan coğrafyanın eşsiz bir fırsat sunduğu yerlerde, daha geçtiğimiz yüzyılın ortalarına kadar, hiçbir krallığa kolay kolay eyvallah etmeyen romansı insanlar yaşıyordu. Bunlar bin yıllardır bu topraklarda yaşamalarına karşın, kendi aile evlerinde bile geleneksel bir anlamı olacak kadar mimari bir tarz geliştirmemişlerdir. Her zaman yabancı egemenliklerin büyük baskısı altında yaşamış olmaları, tek başına bu durumun bir gerekçesi olamaz. Oysa yine binlerce yıldır aynı baskılar altında yaşayan Asur halkının kendi ölçüsünde bir mimari anlayışı, hatta diyelim ki tarımsal üretimde gelenekselleşmiş bir yaratıcı tarzı vardır.

Öte yandan bizim belirgin bir doğa anlayışımız, kendi bedenimiz dışındaki doğa karşısında gelenekselleşmiş bir duruşumuz var. Daha fazla en ilkel toplumların yapısında görülen doğaya saygı, doğa ile karşılıklı kişilikler olarak bir ilişki. Genel olarak uygarlık doğa üzerinde mutlak bir hakimiyet kurma eğiliminde olurken, biz doğa ile bir hakimiyet ilişkisine girmemişiz. Doğal varlıklar ile, onlar da bizim gibi kişilik sahibi oluşumlarımız gibi bir ilişki içinde olagelmışiz. Dağ ile ilişkimiz böyledir, yabanıl ve evcil hayvanlar ile ilişkimiz böyledir; meşe ağacı ile ilişkimiz, ırmaklarla ilişkimiz böyledir. Uygarlıklar doğaya hakim iken, bize doğa hakimdir.

Bizim bir hareket olarak gelişmemiz, gerçekte kendi toplumsal kişiliğimizi anlamak, çözümlenmek için bir çabaydı. Her şeyden önce kendimizi anlamak istedik. Şimdi gelişen doğal insan merkezli ütopyamız, köklerini bu çözümlenmede buluyor. Son birkaç yıl içinde büyük sancılar ve şoklarla gelişen yeni düşünceler, başta Önder APO'nun düşüncesi ve onun açılımları; Kürt toplumsal kişilik ve felsefesinin henüz eşliğinde olduğumuz bin yılda etkili olabileceğini ve belki de kendi kavmiyle sınırlı kalmayacağı konusunda iyimser düşünebileceğimizi gösteriyor.

Temel olarak altüst edeceğimiz oluşum, yukarıda Dara'nın yazıtındaki rölyefte ve yazılarda dile gelen geleneksel hakimiyet ve onun dünya görüşüdür. Burada hükümdar, toplumsal kişiliği çözümlenme yeteneğinden aldığı güçle, yine aynı toplumu tehdit yoluyla kendine mahkum kılmaktadır. Bu biçimde zor yoluyla toplumsal yapıya egemen olmak, çok yaygın bir hükümet etme yöntemi olduğu kadar, geleneksel toplumda yine yaygın bir biat tarzına da yol açmıştır. Bunun asıl tahribatları, Kürt toplumundan daha fazla, hükümdar devletler insanların kişiliklerinde, farkına varılmadan gelenekselleşmiş davranışlarında derinleşmiştir.

Biz Kürtlerin varoluş biçimimiz neredeyse her dönemde isyan olmuştur. Sürekli isyan halinde olan bir toplum varsa dünyada, o da herhalde bizim. İsyanların şu ya da bu tarzda ezilmesi ve

bizim bu başkaldırılarda aldığımız toplumsal yaraların derinliği kişiliklerimizde genel bir yargılama konusu olsa da, bizi küçültmüyor. Aksine, özellikle bu bin yılın yepyeni ortamında, bununla artık gurur duyabiliriz. Müthiş derecede güçlü temellerine karşın, Dara'nın zor anlayışı bugün çürümekte olan bir anlayıştır. Buna karşılık bizim her şeye rağmen bin yıllar içinden getirdiğimiz özgürlük anlayışı, giderek daha fazla anlam bulma şansı olan bir gelecek anlayışıdır.

Fakat bu bir zihinsel ve aynı anda yaşamsal faaliyettir. Ve bizim için her şeyden önce, zihinsel bir faaliyettir. Karşımızdaki zihniyetin basit olmadığı, Dara'nın yukarıya aldığımız sözlerinden çok iyi anlaşılabilir. Öyle ki, 'kral' vb. gibi bir iki kavramını değiştirerek, bu ifadeleri güçlü oluşmak isteyen herhangi bir çağdaş hareket kendine düstur edinebilir. Geleneksel yapıya hakim olan ve kişilikleri yaşamları boyunca otorite karşısında sinik kılan anlayış, yalnızca devlet ve benzeri organizmalarda değil, asıl en küçük birimine kadar toplumsal yapının kendisinde kökleşmiştir. Bu dogmatik, depresif-şizofren yapı öyle bir oluşmadır ki, yalnızca onu çözümlenmek değil, onunla ona yem olmayacak düzeyde bir ilişki içinde olmak da gereklidir.

Toplumsal organizmanın geleneksel hastalıklarını gidermek, toplumu kendi özgürlüğü yönünde değiştirmek iddiasında olanların karşı karşıya kaldığı büyük bir çelişkidir bu: Hem özgür düşünceli olacaksın, hem de büyük dogmaya karşı saygılı olacaksın! Bu çelişkili durumda bir yalancı

haline gelme, kendi kendine ters düşme tehlikesi her zaman vardır. Yine de Dara'nın kendi ardıllarına şu öğüdü siyasal, entelektüel, toplumsal ortamlarımızda, güncel sorunlarımızın karmaşıklığı karşısında şaşırınlar için iyi bir veri olabilir:

“...yalan karşısında çok dikkatli ol. Bir yalan uşağı olan bir adamı sert bir şekilde cezalandır, eğer şöyle düşünüyorsan: Ülkem, güçlü olsun!”

“Ülkem güçlü olsun” diyen ve tüm içtenliğiyle bunu isteyen, özgür bir ülke ve demokratik bir toplum istiyor demektir. Bizler Apocu Harekete katılırken bu isteme katıldık ve bu iddiayla yola çıktık. Hepimiz bunun sözünü verdik, bunun için ant içtik. Bu söz aynı zamanda amaca uygun bir biçimde kendini yeniden kurma sözüydü. Devletçi sistemin biçimlendirdiği eski kişiliklerimiz bizi böyle bir hedefe taşıyamazdı. Yalanla gerçeğin inşasına girişemezdik. Özgürleşmek, ipini koparmak demek değildir. Kapatıldığı yerden kaçıp kurtulmakla köle özgürleşmez. Bedensel kölelikten kurtuluşun zihinsel köleliği de sona erdirdiği asla doğru sayılamaz. Özgürlük öncelikle bir bilinç işidir, anlamaktır. Anlamak ise kişinin kendini oluşturmasıdır. Bu nedenle Önder APO “Anlamak adalettir” dedi. Çünkü anlama olmayınca, benimseme ve katılma da olmaz.

Anlamak içsel bir olaydır, kendi sorumluluğunun bilincine varmaktır. Kendi benliğinin hapisanesinde yaşayan kimse sorumluluk duygusundan yoksundur. Çünkü sorumluluk parçalı değildir, evrenseldir. Bu nedenle sorumluluk aslında bir adanma durumudur, başkaları için olabilmektir. Öyle ki, bir devrimci sadece içinde yer

aldığı örgütün şu ya da bu organına değil, bütün insanlığa karşı sorumludur. Bu yüzden Önder APO, Kürdistan devriminin insanlığın özgürlük yürüyüşünde bir araç olduğunu söyledi. Bütün olan insanlıktır, halklar bu bütünün parçalarıdır; insanlık tektir, ikinci bir insanlık yoktur. Dolayısıyla sorumluluğumuz insanlığa karşıdır. Sorumluluk duygusu taşımayan ve onun gerektirdiği yükümlülüklerden kaçan biri, ne denli tersini savunursa savunsun, özgürlüğü anlayamamıştır. Biz özgür ve eşit bir yaşama evet dedik. Bu olumlama ya da kabul bizi yükümlülük altına soktu. Bunun anlamı artık amaca göre yaşamak zorunda olduğumuzdu.

Önder APO, yaşadığı trajedinin temel bir nedeninin yetersiz yoldaşlık ve sahte dostluk olduğunu belirtirken, başışı mümkün olmayan suçlu konumumuza işaret etti. Başışın imkansızlığı belki tartışılabilir, ama yetersiz yoldaşlığın bir suçluluğu anlattığını hiç kimse inkar edemez. Suçluluğa yol açan eylemde asli failer ve şerikler ayrımı da bizi bir sonuca götürmez. Deyim yerindeyse hepimiz günahkarız. Ancak çok kötü bir bireycilik, sorumluluğu başkalarının üzerine yıkma yoluyla bu suçtan sıyrılmaya çalışabilir. Aldanma ve aldatmanın en tehlikeli bir biçimi de budur. Bu anlamda sorumluluktan kaçmak özgürlükten kaçmaktır. Zaten Önder APO'nun tutsaklığı bir yerde özgürlükten kaçışımızın eseridir. Her devrimci gurur duyulacak bir eser yaratmak ister, böylelikle ölümsüzlüğü yakalamaya çalışır. Ne yazık ki, bizim eserimizin en azından bir parçası Önderliğimizi devletçi sisteme tutsak vermek oldu. Anlayışsızlığımız ve ciddiyetten uzaklığımız böylesi bir trajediye yol açtı. Aklımıza bile getirmek

istemediğimiz başımıza geldi: Böyle bir olayda bizi bir yerde devletçi sistemle buluşturdu.

Bir musibet bin nasihatten yeğdir denir. Felaket anının kişiye gerçek dostlarını tanıma fırsatını sunduğu söylenir. Öyledir de. Peki, biz böyle bir felaket sonrasında gerçekten kendi sorumluluğumuzu anlama, bu çerçevede yetersiz devrimciliği köklü bir biçimde sorgulama çabasına girdik mi? Anlayışsızlığın bizi içine çektiği ölü noktadan anlamlı bir yaşama sıçrama yapmayı başarabildik mi? Anlamsızlıktan anlamlı bir yaşama ve büyük bir eyleme dönüşü gerçekleştirebildik mi? Gerçekleştiremediyse neden? Yoksa tersinden yetersiz devrimcilikte daha fazla derinleşme mi yaşandı? Kendimize göre olmak ve canımızın istediğini yapmak, demokrasiyi algılama tarzımızın merkezine yerleşmedi mi? Bireysellik dediğimiz şey gerçekte benliğimizin keşfi olmadı mı? Egonun tatminiyle bireyselliği birbirine karıştırmadık mı?

Önder APO, kendi eylemini kendi toplumsallaşmasını yaratmak biçiminde tanımladı. Toplumsallaşması alabildiğine dağıtılmış bir halkın sözcüsü olarak kendi eylemini savunmak istediğini belirtti. Özellikle AIHM'ne sunduğu son savunmasını bu temelde yaptı. "Bu koşullar altında yargılanmam, altındaki komplo bir yana bırakılsa bile, iddiasını yitirmiş bir toplumu talepli kılmaktan ötürü, güç ve kâr hırsına kapılmış sisteme karşı köklü bir eylem olduğundan ötürü en ağır bir cezayı gerekli kılmaktadır. Bu dayatılıyor. Nerede toplumum, nerede kültürüm, nerede anadilim, nerede özgürlüğüm der demez bu isyan, bölücülük, vatana ihanet oluyor" dedi. Davasını kendi halkının gerçekliğinden kopararak ele alan AIHM'nin yaklaşımını reddetti. Buna karşılık biz "nerede toplumum, nerede kültürüm, nerede anadilim, nerede özgürlüğüm" diye sorup cevap arayışına girmek yerine, bireysel haklarımızdan, kişisel özgürlüklerimizden, içimizde bazılarının bunları

engellediğinden söz etmeye başladık. Adanmışlık, başka bir deyişle Apocu fedai ruhu neredeyse unutuldu. İdeolojik ve ahlaki ölçüler yerini ilişkilerimizin biçimini belirleyecek hukuki normların arayışına terk etti. Eleştiri-özeleştiri silahı devre dışı kaldı. Eleştiri yapmak neredeyse suç kapsamına girdi. Nitekim salt bu nedenle yargı yoluna başvuranlara bile tanık olduk.

"Ben böyle düşünüyorum": Son yılların belki de en aşına olduğumuz cümlesi işte budur. Ne ilginç, Semir denilen provokatör de böyle söylüyor, "Ben PKK'yi Abdullah Öcalan gibi yorumlamak zorunda değilim, benim de kendime göre bir yorumum var" diyordu. Onun PKK'ye dayattığı şey herkesin örgüt ortamında kendine göre bir anlayış ve duruşun sahibi olmasıydı. Ona göre Önder APO'nun sürekli direnişten söz etmesi ve eyleminin esasını direnişçi bir kişiliğin yaratılması üzerine oturtması, iç savaş yıllarında "yaşasın ölüm" diye haykıran İspanyol faşistlerinin tutumunu çağırıyordu. Daha sonra sistem bu söylemi devraldı; PKK'de kişilik haklarının bulunmadığını iddia etti ve bu temelde "eve dönüş" çağrıları yaptı. En son provokatif-tasfiyeci eğilimin yapmaya çalıştığı şey de yine bu söylemi derinleştirmek ve PKK'yi sisteme eklemlemeye çalışmak oldu. İhanet çetesi sonunda belki örgütten koptu, ama geride giriştiği tahriklerden ciddi ölçüde etkilenmiş bir yapı bıraktı. Yetersiz devrimcilikte derinleşme, hepsi olmasa da, bir yönüyle bu tarzda kendini gösterdi.

Yaşanan kavram kargaşasında uluslararası komplonun ve onun bir dönem içimizdeki Truva atı olan tasfiyeci-provokatif eğilimin tahrikleri ve müdahalelerinin payı kesinlikle küçümsenemez. Örneğin hukuku ele alalım: Eksikliğe girmiş bir yoldaşımıza karşı sorumluluğumuz neyi gerektirir? Sorumluluk onu düzeltme biçiminde pratikleşmez mi? Düzeltme ile cezalandırma arasında bir farklılık yok mu? Ceza vermek beraberinde düzeltmeyi de getirebilir mi? Yönetimler ve

yoldaşlar olarak düzeltemediğimiz bir hatayı ya da gideremediğimiz bir eksikliği hukuk mu düzeltip giderecek? Bunu nasıl iddia edebiliriz? Peki, o zaman zihniyet, ahlak ve vicdan devrimi nerede kaldı? Önder APO, “Ahlak; iyiliğine, güzelliğine ve doğruluğuna inanılan, en derin gönül ve vicdan bağıyla takip edilen, yasalara zorunlu olmayan, ama en güçlü yasadan daha güçlü ve gereklerine göre yaşanan toplumsal davranışı ifade eder” dedi. Ahlakta cezalandırma yoktur, cezai yaptırım korkusuyla sergilenen bir davranış ahlaki olamaz. Önderliğin “Hiçbir yasa özgürlük yasasının üzerinde bir güce sahip değildir” derken yine aynı gerçeğe parmak basmaktadır. Kısaca kendi yoldaşlarıyla problemini bile yargı yoluyla çözmek isteyen bir devrimcilik içi boş bir devrimciliktir. Böyle bir devrimcilik türünün insanlığın sorunlarını çözme yükümlülüğü altına girmesi beklenemez.

Gerçekliğimizi herkesten daha iyi bilen Önder APO, nefis savaşı tarzında bir özeleştirisel bir yaklaşım içinde olmayı ve bu savaşımın süreklileştirilmesini en temel görev olarak önümüze koydu. Nefis savaşı bilgelik tarzında ele alınıp yürütülmesi gereken bir savaştır. Bu yüzden zordur. En büyük fatihlerin zaferleri bile bu savaşta kazanılan zaferin yanında sönük kalır. Ama zordur diye bu savaşımın vazgeçemeyiz. Kaldı ki, kişiyi büyüten, içinde bulunduğu koşulların dayanılmaz oluşudur. Çünkü artık bu koşullara katlanmak imkansızdır. Yetersiz devrimcilikle daha fazla yürüyemeyiz. Çıbana neşter vurulmazsa ölüm kaçınılmazdır. Müdahale zorunludur. Devrimcilik de zaten bu tür dönemlerin müdahale kişiliğidir. Çözüm kişiliği olarak devrimcilik, her soruna çare bulmakla yükümlüdür. Başarı da buradadır. Başarı çizgisinde seyretmek üzere kendini kararlaştırmamış olanların devrimci sıfatını hakketmeleri söz konusu olamaz. Kişi, eylemek üzere mücadele alanına girer; mücadele alanına girerken, açıkça ifade etmese bile, “Ben yaparım” demek ister. Yapamam demek, kimliksiz köle olarak yaşamak benim kaderimdir demektir. Bunun da egemenlerin dili olduğu açıktır. Devrimcilik öncelikle bu dilin kesilip atılmasını gerektirir.

Son yıllarda bizde neredeyse moda haline gelen bir sözcük var: Kırılma. Hiçliğe mahkum edilmişlikten her şey olmaya doğru yürüyenler için

bir tek kırılmadan söz edilebilir; o da kendisine karşı mücadele edilen düşmanın kırımı ve kıyımından geçirilmedir. Bunun dışındaki kırılma biçimleri küçük burjuva yüreksizliği, kararsızlığı ve döneçliğinin kişide galebe çalmasıdır. Devrimciliğin sınındığı koşullar en zor koşullardır; bu tür koşullar kişinin hangi kumaştan dokunduğunu gösteren bir turnusol kağıdı işlevini görür. Bu çetin sınav anları, bize gerçek dostlarımız ve yoldaşlarımızın kimler olduğunu gösterir. Öyle ya, insan gerçek dostlarını felaket anında tanır. Ben şöyle kırıldım, şöyle umutsuzluğa düştüm, şöyle inançsızlaştım diyen kişinin zor anların gerçek dostu olduğundan söz edilebilir mi?

Kırılmak, sistem dışına tam çıkamamış olanların yeniden sisteme yamanmalarına kılıf arama çabasıdır. Tümüyle sistem dışına çıkmış olanların lügatında böylesi sözcüklere yer yoktur. Büyük zindan direnişçileri “Teslimiyet ihanete götürür” derken, özünde kırılma denilen bu an’a işaret ettiler. Direniş çizgisini sürdürme konusunda yaşanan kararsızlıkla başlayan teslimiyet eğiliminin sonuçta ihanete götüreceğini vurgulayarak, “Direniş zafere götürür” dediler. Dolayısıyla bize kırılmamanın, başka bir deyişle teslim olmamanın yolunu gösterdiler. Bu yüzden lütfen kırılmadan söz etmeyelim; bu tür sözcükler hangi sınıfsal zeminden kaynaklanıyorsa, o sınıfın sözcük dağarcığına havale edelim. Kemal Pir gibi davranarak, devrimci yiğitliğe aykırı tüm sözcükleri sözcük dağarcığımızdan çıkarıp atalım.

Apoculuk bir mücadele ve yaşam felsefesidir. Bu felsefe olmasaydı, insanlık için özgürlüğü hayal edilmekten çıkarıp yaşanır kılmanın yolunu açan yeni paradigma da olmazdı. Dolayısıyla bu felsefeyi esas almadan yeni paradigmaya uygun bir değişim ve dönüşüm olgusu düşünülemez. Bu felsefeye uygun bir bakış açısı ve duruşun sahibi olmadan, Kürtlerin en aydınlanmış kesimlerini avlanma nesnesi olarak görenlere ve gösterenlere karşı direnme ve kazanma azmi ve yürekliliği gösterilemez. Bu felsefeyle silahlanmış kişi, gerektiğinde Tanrının bile sırtını yere yapıştırmaya çalışır. Kişi güreştiği hasmının cüssesine bürünür derler ya, bizim mücadele meydanında güreşe tuttuğumuz güç de, can almak dahil olmak üzere kendisini tanrısal yetkilerle mücehhez kılmış bir sistemin temsilcisidir. İddiamız ve kararlılığımız

eninde sonunda bu gücün sırtını mindere yapıştırmak olmalıdır.

Uluslararası komploya karşı mücadelemiz şimdi bambaşka bir düzeyde seyretmek ve komplocuları nihai yenilgiyi tattırmak zorundadır. An bu andır. Şimdi suçumuzu hafifletmenin zamanıdır, fırsat bu fırsattır.

Dolayısıyla Önder APO'nun sorusuna cevap vermekle yükümlü olanlar, bir 'olmak ya da olmamak' sorusuyla karşı karşıya bulunuyorlar. Bu kendilerinin de, hatta her şeyden önce kendilerinin bir varolma ya da yok olma sorunudur.

Sorunun sessizlikle karşılanması son bulmalıdır:

-“Evet, Sen Bizim Önderimizsin!”

BİR ÖZGÜRLÜK HASTALIĞI: LIBERALİZM

Özgürlük anlamına gelen **liberty** kelimesinden türetilen liberalizm kavramı, 19. yy.dan itibaren daha güçlü formüle edilmiş ve kapitalist sistemin siyasal alanda görece özgürlükçü biçimleri için kullanılmaya başlanmıştır. Günümüzde liberalizm denildiğinde, burjuva demokrasinin ekonomik, siyasal ve toplumsal olarak işlediği, devlet ve siyasal yapılanmalar anlaşılmaktadır. İçeriği toplumdan topluma, devletten devlete farklılıklar gösterir. Kapitalist sistemin gelişim dönemleri içerisinde de, özellikle ekonomik anlamda ve toplumsal yapılanmalarda farklılıklar göstermiştir. Esnek yapısından dolayı her döneme uyarlama yeteneğini göstermiş olan liberal düşünce, gerçekten nedir, nasıl doğdu, argümanları nedir? Gücü ve güçsüzlüğü neye dayanmaktadır?

Bu soruların cevapları için tarihe bakmak gerekir. Liberalizm, kapitalist sistemin bir biçimi olduğu için, onu tarihin özellikle kapitalist aşamasında değerlendirmek en doğrusudur. Kapitalizm de, Avrupa çıkışlı bir sistem olduğundan, tarihin bu aşamasını Avrupa merkezli ele almak yerinde olur.

Avrupa'nın, kıta olarak, uygarlığa katkısının başlatılmaya başladığı dönem, Rönesans ile başlar. Rönesans, aynı zamanda, kıta Avrupa'sının yeniden değil, ama yeni doğuşudur. Roma imparatorluğu dönemi ve Hıristiyanlığın bir güç olarak Avrupa'da iktidar olmasıyla yaşanan tarihsel dönemler,

Avrupa'nın kendi tarihi içinde karanlık dönemleridir. Bu dönemin toplumda yarattığı buhran; zihni körelme, iradesizlik, hastalıktan ve açlıktan nüfusun üçte birinin yok olmasıyla sonuçlandı. Bu durum 1200'lere doğru ve sonrası birkaç yüzyıl içinde, Avrupa kıtasını felaketler kıtasına dönüştürdü. Egemen toplumun temsilcileri olarak kilise ve aristokratların, bu çürümeye buldukları çare, Haçlı Seferlerini başlatmak oldu. Kilise manevi ve ekonomik gücünü daha da pekiştirmek, aristokratlar da feodalizmin ömrünü uzatmak için, kutsal seferleri tek çare olarak düşünmeye başlayınca, yüz binlerce kişiyi 'kutsal savaş' adı altında doğuya yönelttiler. Gelenler sadece savaşçılar değil, toplumun her kesiminden insanlardı. Bu tarzdaki yönelim tek başına Avrupa'da yaşanan sosyo-ekonomik durumun izahı açısından önemli bir gösterge olmaktadır.

Haçlı Seferleri, Doğu'nun düşünsel zenginliği ile birlikte sosyo-ekonomik zenginliklerinin de batılılar tarafından algılanmasında daha fazla katkı sağladı. Avrupa kıtasında Hıristiyanlaşmaları zayıf kalmış kabile ve toplulukların yaşam duruşları, Hıristiyanlığın kırsal manastır geleneği gibi özellikler, doğunun zenginlikleri ile daha ciddi bir alış veriş içine girince, kıta Avrupa'sında yen bir zihniyetin alt yapısını da döşemiş oldu. Roma köleciliğinin köleleştiremediği, feodalizmin kıyasında kalmış, Hıristiyanlığın tam hakim kılamadığı dogmatizminin dışında kalan halk kesimlerinin kültürel yaşamı, Rönesansın gerçek

zemini oldu. Rönesansın gelişmesine öncülük eden simyacılar, bilge kadınlar ve mezheplere bakıldığında bu yeni arayışın toplumda varolan doğal toplum özelliklerine sahip kesimlerin, o dönem Avrupa kaosa cevap tarzı olduğu anlaşılır. Haçlı Seferleri, Avrupa'daki egemen kesimlerin kaosa cevap tarzı olurken, Rönesans ise, toplum içindeki demokratik komünal değerleri temsil edenlerin cevap tarzı olmaktadır.

O dönem Ortadoğu güçlerinin haçlı seferlerini geri püskürtmesiyle, Avrupalı egemen kesimlerin arayış tarzı yenilgiyle sonuçlandı. Halkların kaosa cevabı olarak gelişen yeni zihniyet, yaşanan sorunlara daha doğru ve esaslı çözümler geliştirdiği için, sürekli bir gelişmeyi yaşadı. Bu aşamadan sonra kaosu aşma ya da sisteme kavuşturma mücadelesi, Avrupa'nın kendi içindeki mücadeleleriyle şekillenmeye başladı. Devrimci nitelikteki yeni zihniyetin etrafında buluşan kitlelerin savaşı, kaosa neden olan sistemle yüzyılları aşan çatışmalarla adım adım ilerledi. Yeniden doğuş olarak bilinen Rönesans zihniyetiyle buluşmuş halkların yarattığı baskılar, kilise ve feodalizmin gücünü kırmaya başladı.1640' da İngiltere'de, 1789'da Fransa'da yapılan devrimler her anlamda taze bir başlangıcın ilk sistemli çıkışı olarak tarihe geçtiler. Bu durumdan hareketle gerçekleşmiş yapılanmayı yeniden tanımlayarak sistemi derinleştirme zorunluluğu doğdu.

Özellikle 1789 Fransız devriminden sonra ortaya çıkan sonuçları üç düşünce sistemi tarafından tanımlanmaya çalışıldı. Bunlar; muhafazakarlık,liberalizm

Yeniden doğuş olarak bilinen Rönesans zihniyetiyle buluşmuş halkların yarattığı baskılar, kilise ve feodalizmin gücünü kırmaya başladı.1640' da İngiltere'de, 1789'da Fransa'da yapılan devrimler her anlamda taze bir başlangıcın ilk sistemli çıkışı olarak tarihe geçtiler. Bu durumdan hareketle gerçekleşmiş yapılanmayı yeniden tanımlayarak sistemi derinleştirme zorunluluğu doğdu.

ve Marksizmdir. Muhafazakarlık; oluşan yenilikler karşısında kilise ve feodalizmin geleneklerinin aşılması ya da öngörüldüğü tarzda aşılmasını isteyen görüş olarak ortaya çıktı. Yenilikler karşısında, geçmişin aşılması gereken değer yargılarını savundu. Liberalizmin soygunculuğunu tanımlayıp, kendi tutuculuğuna zemin yaptı. Marksizm ise, yeniliğin ilerlemecilik olduğunu kabul edip, devrimci tarzda dönüşümünü esas aldı. Bunu, tarihin bir zorunluluğu biçiminde formüle etti. Konumuzun içeriği açısından anlaşılması gereken liberalizm olduğu için, bu iki ideolojik form hakkında bu genel belirlemelerle yetineceğiz.

Liberalizmin, yukarıda bahsettiğimiz alt üst oluştardan çıkardığı önemli iki sonuç vardı. Daha doğrusu bu iki sonucun egemenlerce görülmesi liberalizmin ortaya çıkmasına neden oldu. Bunlardan birincisi; Rönesans ile geliştirilmiş-yaratılmış zihniyetin önünde hiçbir toplumsal gücün dayanamayacağı ve yeniden yapılanmanın şart olduğu gerçeğidir. İkincisi ise; özgürlük eşitlik sloganıyla ayağa kalkmış halkın devleti ele geçirebileceği gerçeğidir. Liberalizm, özünde bu iki toplumsal gelişme durumunun egemen kesimde yarattığı korkunun yönelttiği arayışlar sonucu ortaya çıktı. Rönesans zihniyet devrimi ile ortaya çıkan dinde reform ve aydınlanma ile her anlamda yaşama- ekonomik, siyasi, toplumsal, bireysel vs.-giren yenilikler karşısında durmak artık mümkün değilse, bu yenilikler nasıl bir toplumsal sistem

biçimini almalıydı? Bu noktada egemenlerin çözüm tarzı biçiminde ortaya çıkan siyasal sistem, liberalizmdir.

Dinin dogmalarından kopmuş, feodal çitleri kırmış, kendine güven ve cesaret

kazanmış, her gün doğanın yeni bir sırnı çözen, ilk defa bu derecede insanlığının bilincine varmış yeni sanat ve estetik anlayış ile güzellikler yaratıp yeni bir maneviyat kazanmış, adeta dünyayı yeniden fethetme hazır hale gelmiş Rönesans bireyi ve toplumu, hangi sosyo-ekonomik düzen içinde yaşamalıydı? Dinin ve feodal sistemin donuk ve gri yaşamından kopmuş canlı, cıvılcı bu yeni insan tipi geriye dönme kapılarını da kapattığına göre, farkına vardığı özgürlüğünün sistemini nasıl kurmalıydı? Ya da soruyu şöyle sormalıyız: Liberalizm bu yenilikler karşısında hangi düşünsel projeler ileri sürerek ortaya çıkmıştır ve kapsamı nedir? Diğer taraftan, ezilenler de devlet olabilmeye gücünü göstermiş ise, liberalizmin devlet tanımlaması nedir ya da hangi devlet biçimini öngörmektedir? Bu sorunların anlaşılması, liberalizmin bir sitem olarak insanlık tarihinde ortaya çıkmış özgürlük eğilimlerini ne derece tahrip ettiğini de anlaşılır kılacaktır.

Yukarıda liberalizmin egemen sınıfların, özellikle 1789 devriminden sonra ortaya çıkan konjüktürü görmeleri sonucu oluştuğunu belirttik. Devrimden sonra görülen iki temel sonucun da halk kesimlerinin pratikleriyle oluştuğu göz önünde bulundurulursa, liberalizmin temelde halkların özgürlük arayışlarına karşı geliştirilmiş bir burjuva düşüncesi olacağı kendiliğinden ortaya çıkar. Liberalizm gelişmenin doğal seyrini öngördü. Her gelişmeyi ilerililik olarak yorumladı. Ekonomide serbest rekabeti benimsedi. Bireyi dışarıdan gelecek baskı ve zorlanmalara karşı korumayı temelinde aldı. Devleti, hukuki olarak kanunlarla sorumluluk altına alıp, devlet müdahaleciliğini sınırlamayı esas aldı. Bu temel ilkeler üzerinden bakıldığında, liberalizmin oldukça özgürlükçü ve eşitlikçi olduğu sanılır. Ancak son iki yüzyıllık burjuva sistemine ve pratiğine bakıldığında, ortaya çıkan sonuçlar, liberalizmin hiç de sanıldığı gibi özgürlük ve eşitlik getirmede rahatlıkla

görülebilmektedir. Muhafazakar ideolojiden daha gerçekçi, Marksizm'den daha tecrübeli ve politik olan liberal düşüncenin temel ilkelerini ideolojik karmaşıklığın ortadan kaldırılması için değerlendirmek gerekmektedir.

Liberalizm için vurgulanması gereken bir özellik de, daha başından itibaren halklara karşı egemenlerin uzlaşmasını sağlamasıdır. Özellikle Avrupa'daki din mezhep ve krallıklar arasındaki savaşlarda, toplumun ezilen kesiminin giderek güçlenmesi, erkenden üst sınıflar arası "barışın" liberalizmin bir ilkesi olmasını getirdi. Dolayısıyla liberalizmde üst sınıfların çıkarları için uzlaşması vardır. Bu, burjuvanın bir sınıf olarak kendine güven duymaya başlamasıyla ilişkilidir. Çünkü yeni zihniyetin aristokratları dışladığını, onların isteseler de eski tarzda güç olamayacaklarının bilincine varmışlardır. Burjuvazinin eski egemen sınıflarla savaş yerine, uzlaşma ile güç olacağını iyi kavradığını belirtmek gerekir.

Liberalizmin özgürlük yalanını anlamak için, neyi nasıl ele aldığını ve hangi amaçlar için "özgürlük ilkeleri" oluşturduğuna bakmakta fayda vardır. Liberalizmin özgürlük anlayışının temelinde ekonomik ve birey(cilik) özgürlüğü vardır. Rönesansın zihniyet devrimi ile ortaya çıkan birey ve toplumun ve bu zihniyetin bilimsel anlamda sağladığı yeniliklerin ortaya çıkardığı teknolojik yeniliklere dayalı ekonomiyi, kendi sınıf çıkarlarına göre gerçekten de mükemmel bir biçimde sistemleştiren burjuva düşüncesi olarak liberalizmin, kimin için özgürlük, kimin için kölelik getirdiği anlaşılmaya değer bir olgudur. Üstten aristokrat sınıfın içinden dönüşmüş yine ticaretle zenginleşmiş, değişik coğrafyaları sömürgeleştirerek sermayelerine sermaye katmış, bundan hareketle teknik gelişimin sonucu ortaya çıkan üretim teknolojisini ele geçiren yeni sınıf olarak burjuvaların, ekonomik serbesti ile herkesi

özgürleştirmesini nasıl anlamak gerekir: “Herkes üretebilir, satabilir, alabilir. Herkes istediği kadar mülk sahibi olabilir, herkes çalışıp emeğiyle zenginleşme hakkına sahiptir” denilmektedir. Bunun formülü **“bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler”**dir. Görünüşte oldukça eşitlikçi ve adaletli gibi görünen ve liberalizmin ekonomik özgürlüğünün içeriğini dolduran bu ilkelerin toplumda nasıl bir yapılanmayla pratikleştiğini günümüzde daha iyi görünmekteyiz.

Bu özgürlüğün, eşitlik ve adalet yanının toplumsallığa yansımalarının nasıl gerçekleştiğini anlamak için, Birleşmiş Milletler İnsani Gelişme Raporu'na bakmak gerekir. “Dünyanın en zengin yüzde 1'i en yoksul yüzde 57'si kadar gelire sahip. En zengin yüzde 20 ile en yoksul yüzde 20 arasındaki gelir uçurumu 1960'da 30:1'den, 1990'da 60:1'e ve 1999'da 74:1'e yükseldi ve bu oranın 2015'de 100:1'e tırmanması bekleniyor. 1999-2000 arasında, 2.8 milyar insan günde 2 doların altında gelire yaşadı, 840 milyon insan yetersiz beslendi, 2.4 milyar insan hiçbir yeterli sağlık hizmeti türünden yararlanamadı ve dünyada okul çağındaki her altı çocukta birisi okula gidemedi. Küresel tarım dışı emek gücünün yüzde 50 kadarının ya işsiz ya da gizli işsiz olduğu tahmin ediliyor.” Bu istatistikler de gösteriyor ki, liberalizmin ekonomik özgürlüğü, zenginlerin de değil, en zenginlerin özgürlüğüdür. “İstedğin kadar sermaye sahibi olarak zenginleşebilirsin ama aynı zamanda kuru bir ekmek parası bulamayacak kadar yoksul olma özgürlüğüne de sahip olabilirsin.” Dolayısıyla liberalizmin ekonomik özgürlüğüyle bir kişi yüzlerce çeşit malın sahibi olarak piyasada istediği fiyat ve tarzda malını satma özgürlüğüne sahip olurken, birileri de piyasada sadece canını ve emeğini satabilme özgürlüğüne sahip olur. Ve her ikisi de “gerçekten de özgürdür” Hiç kimse bu

sermaye sahibine “neden bu kadar zenginsin?” deme hakkına sahip olmadığı gibi, canını ve emeğini satana da “neden canını-emeğini satıyorsun?” deme hakkına sahip olmaz. Liberalizmin ekonomik anlamda yarattığı “özgürlük” budur!

Birey özgürlüğü noktasında da, esas amaç, sistemi kabul edecek bireyi yaratma çabasıdır. Rönesans zihniyetiyle dinin dogmalarından kurtulmuş yaratıcı birey, tüm gerçekliğiyle ortaya çıkmıştır. Feodalizmin sosyo-ekonomik yapısından azad olma yoluna giren Rönesans insanının temel sloganı, **“özgürlük, eşitlik ve kardeşlik”** olarak

Liberalizmin alt ve üst kurumlarıyla, özgürlük gibi, binlerce yıldır tüm insanlığın amaçlarında yer almış bir ideali bile, hastalıklı hale getirdiğini bu genel değerlendirmelerden çıkarmak mümkündür. Hiçbir egemen sistemin yapamadığı kadar, insanlığın hayallerini dahi kirleten bir sistem olarak liberalizmi aşmak, bunun için tuzaklarına düşmemek önemlidir.

devrimci tarzını ortaya koymaktaydı. Bu kişiliğin toplumsal sistemini devrimlerle oluşturmaya koyulduğu bir süreçte liberalizm egemenlerin fırsatçılığına yaraşır biçimde yeni bir siyasal yapılanma olarak özgürlüğü ve eşitliği burjuvalar lehine saptırmaya başladı. Toplumsal baskıdan kurtulmaya başlamış Rönesans bireyini, sürüden kopmuş koyun misali parçalamaya başlama özgürlüğü liberalizmin birey özgürlüğünü en iyi anlatan benzetme olabilir. Toplumsal bağlarından tümüyle koparak bireyi yalnızlaştırmak, bir insanı en güçsüz duruma düşürür. **Liberalizmin birey özgürlüğü, bireyin toplumsallığını tüketerek bireycileştirmesidir.** Çünkü bireycileştirilmiş birey, kapitalizmin en rahat kullanacağı kişiliktir. “İstedğini yapabilirsin” denilmektedir. Burada imkanlarının ne olduğu insana sorulmaz. “İstedğin

işte çalışabilirsin” denilir, iş bulunmaz. “İstedğin kadar zenginleşebilirsin” denilir, sistem mekanizmalarıyla bunu gerçekleştirmek için mucizeler gerekir. “İstedğin yerde yaşayabilirsin” denilir, buna imkan tanınmaz. “İstedğin gibi eğitim ve sağlık hizmetlerinden faydalanabilirsin” denilir para olmaz. Liberalizmin söylemiyle, kapitalist sistemin vahşi rekabet ortamı özgürlük adı altında hem yaratılan Rönesans bireyini hem de özgürlük talep eden toplumu tüketmenin çarkını iyi kurmuştur. Liberalizmin özgürlük adına toplumdan kopardığı birey, bu yanılsamayla tüketim çarkının mükemmel işleyen dişlisidir artık. Liberalizmin ilk dönemlerde feodalizmi alt etmek için toplumun gücüne olan ihtiyacından dolayı, politik amaçla kullandığı –aslında mecbur olduğu için- kavramların zamanla her egemen sistemin güçlendikçe yaptığı gibi, karşısına dönüştürme gerçeği kapitalizmde de yaşandı. Günümüzde insanlığın içine düştüğü sistem kaosundan hareketle, burjuva liberalizmini, köleleştiren mutlak eşitsizlik sistemi olarak değerlendirmek abartı sayılmaz. Her ne kadar günümüzde neo liberalizm biçiminde yeni bir kılıf ile kendini kamufle etmeye çalışsa da, nihayetinde yapmak istediği kimlik kişilik ve bir bütün sistemini dünyaya yaymaktır. Neo liberalizm söylemiyle yapılmak istenen, kapitalist sistemi küresellik adı altında dünyaya hakim kılma çabasıdır.

Liberalizmi değişik ana konularında da değerlendirmek mümkündür. Örneğin bu söylemle sistemin vardığı düzey açısından, “ulusun devleti”, uluslar üstü güç kazanmış şirketlerin bir kurumuna, hukuk; felaketler sisteminin meşruluk kitaplarını dolduran kanunlara, siyaset; birey ve toplumu tam bir avlama sanatına dönüştürülmüştür.

Liberalizmin alt ve üst kurumlarıyla, özgürlük gibi, binlerce yıldır tüm insanlığın amaçlarında yer almış bir ideali bile, hastalıklı hale getirdiğini bu genel değerlendirmelerden çıkarmak mümkündür.

Hiçbir egemen sistemin yapamadığı kadar, insanlığın hayallerini dahi kirleten bir sistem olarak liberalizmi aşmak, bunun için tuzaklarına düşmemek önemlidir. Liberalizm veya bir bütün olarak kapitalizm hakkında kitaplarca değerlendirme yapılmış ve yapılmaktadır. Bu çok önemli bir ideolojik görevdir. Burada önemli olan sadece liberalizmi teorik olarak çürütmek olmamalıdır. Bundan daha önemli olan pratik olarak da onu aşmaktır. Zaten bu yapılmadan yapılacak bütün değerlendirmeler, liberalizm hakim bir sistem olduğu için ona güç katmaktan öteye gidemez. İlk adım olarak onun felsefe ve ideolojisine göre yaşamamak, alternatif yaşam değerlerini geliştirmek gerekmektedir.

Bir kimlik, kişilik ve sistem olarak liberalizmin günlük davranışlardan, en karmaşık politik tutumlara kadar, kendini yansıması da ayrıca bir değerlendirme konusudur. Bu husus kişilik çözümlemesi gerektirir. Ve aynı zamanda günlük mücadele tarzının nasıl olması gerektiğini açığa çıkartır. Toplumun ve tek tek bireylerin günlük yaşam kapasitelerini belirleyen davranışlarının büyük bir kısmı, liberalizmin kılıktan kılığa girmiş birçok çeşidinden herhangi birisi olduğu kesindir. Bu hususu anlamak için çok kapsamlı araştırma, inceleme yapmaya da gerek yoktur. Herhangi bir tv kanalının yayın saatlerini dolduran programlarından birinin psikolojik ve sosyolojik olarak neyi amaçladığı, bu amaç için kullanılan karelerden insan tiplerine kadar değerlendirmek, yani, eleştirel bakabilmek bile, birçok şeyi izah etmeye yeter.

Liberalizme karşı ideolojik mücadelenin günlük verilmesi yaşamın diyalektiği gereğidir. Günümüzde tekniğin iletişimde kullanılmasından dolayı, her insan, her an, onlarca olguyla karşılaşmakta etkilenmektedir. Bu alış-verişte kendinden hareketle, eleştirel olmak ölçülü

davranabilmek ve kendi öz bilinci ve değer yargılarıyla seçici olabilmek önemlidir. Liberalizm bireyi, bireycileştirdiği için, günümüzde sorgulayıcı ve eleştirel olmak, sanıldığından da zordur. Bireyci insan eleştirel olamaz. O yaşam alanına dokunulduğunda saldırganlaşır. Karşısındaki de aynı pozisyonda ise; bu saldırganlık tepki, daralma ve yıkım yaratarak bozar. Bu yıkım ve bozma hali liberalizmin istediği bir durumdur. Çünkü, ona, yeni bir müdahale sahası doğmuştur. Eleştiri ile saldırganlığı birbirine karıştırmamak gerekir. Tıpkı yöntemli mücadele ile uzlaştırmayı karıştırmamak gibi. Eleştiri, belli bir ideolojik alt yapısı olan, bir olguyu aşmayı ve onun yerine geliştirici yeni bir olgu koymayı esas alan bilinçli bir tavrıdır. Bir şeye bağlanmayı, kabullenmeyi, bunun üzerinden ölçülü bir yaşam alanını gerektirir. Sorumluluk, yapıcılık, ne söylediğini bilmek de, eleştirel olmada olması gereken önemli hususlardır. Eleştirel sorumluluk, bireyin toplumu ile olan ilişkisinden doğar. Birey bu işi bir görev olarak algılar ve yapar. Eylemiyle karşısındakinin güçleneceğini ve kendisinin de buradan güç alacağına inanarak adım atar. Dolayısıyla, eleştiri, bir birey eylemi olmaktadır. Saldırganlık ise, bireyci bir kişilik tavrıdır.

Bireyci insanın kendine ait, hiç kimsenin karışamayacağı kadar dar bir dünyası vardır. Bu dünyayı çok özel ve özgün insan özellikleriyle karıştırmamak gerekir. Bahsettiğimiz şey, bir insanın yaşamak için tüm eylemlerini gerçekleştirdiği sahadır. İşte bireycilikte bu saha çok dar olduğundan –ki bu toplumsal ilişkilerden kopmayı ifade eder- diğer eylem sahaları onu ilgilendirmez. Bireyci kişilik kendi dünyasına bir şey olmasın ister. Gücü diğer sahaların ya da insanların zayıflığı üzerinden gerçekleştirdiğinden, o iyi bir yıkıcı ve bozucudur. Çoğunlukla da yaratıcı eylemlerin izleyicisidir. Kendi dar yaşam dünyasının dışındaki dünya, onu ilgilendirmez. Dolayısıyla sorumsuzdur. Bireycinin sorumluluğu, birikmiş tepkilerin

patlaması biçiminde açığa çıkar. Kısacası o “bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın” diyendir. Gerisi tufanda olsa onu ilgilendirmez. Başkalarının başarılarına konmayı sever. Paylaşmaya hiç gelmez. Yaratmak yerine hazır konmayı tercih eder. En çok istediği ortam üretmeden tüketimde bulunacak bir ortamdır. Girişkenliği ve yaratıcılığı kendisini var etmek istediği kadardır. Bireyci kişi yaratılan değere değer katmayı esas almaz. Korumak da onun işlerinden değildir. O tembelliği ile iyi bir tüketici olmayı, yaşam tarzı olarak seçer. Bireyci insan, böylesi bir yaşam tarzının devamlılığı için elinden gelen her şeyi yapmayı bir yaşam tarzı haline getiren insandır. Birileri dayatmada bulununca, bin bir dereden su getirerek mücadelesizliği dayatır. Çünkü, bu tip iyi bir pasifleştiricidir. Karmaşa, yani herkesin bir şey söylediği her olay ve olgunun farklı farklı anlaşıldığı, çok esaslı noktaların ve kavramların değişik biçimde değerlendirildiği, kısaca muğlak ortam bireyciliğin atını koşturduğu ortamdır. Dolayısıyla bireyciliğin teorisi muğlaklık ve karmaşa teorisidir. Çünkü o parçalanmış birey olduğu için, birliğe gelmez. Birlik, yani birey olup topluluk oluşturmak sorumluluk altına girmek onun için ölümdür. Bir insan yanı başındaki bir insanın güçsüzlüğünden güç alacağını sanıyorsa o iyi bir bireycidir. Bireycilik sermaye babalarının en sevilen evladıdır. Onun için “en iyi ahlak”, bireyciliğinin (varsa) değer yargısıdır. Sorumlu birey, bu “ahlaklı dünyanın” “saf kerizidir”. Sorumsuzluk, kaygısızlık, çıkarıcılık bu dünyanın temel doğrularıdır.

Şimdiye kadarki değerlendirmemizde liberalizmin bir sistem olarak doğuşunu gelişmesini toplum ve bireye kadar kendisini nasıl var etmeye çalıştığını, genel hatlarıyla izah etmeye çalıştık. İdeolojik olarak insanın neredeyse hücrelerine kadar nüfus etmiş bir sistem olduğunu söylemeye fazla gerek olmadığını belirtmek gerekir. Bu temel gerçekten hareketle, hepimiz liberalizm

karşısında ideolojik duruşlarımızı yeniden değerlendirmeliyiz. Bu hem esas aldığımız demokratik sosyalizm ideolojisinin bir gereği hem de militanlık görevidir. Liberalizmi tanımlarken temel iki sonuçtan hareketle; halkın taleplerinden korkan ve bunu egemenler lehine dönüştürmeye çalışan bir sistem olduğunu belirttik. Liberalizmin bu temel özelliği, halkın tarihsel toplumsal perspektifiyle hareket eden demokratik sosyalizm ideolojisi ile taban tabana zıt bir düşünce biçimi olduğunu gösterir. Özellikle PKK gibi demokratik sosyalizm ideolojinin zirvesinde seyreden bir harekette, ideolojik mücadelenin temel alanının liberalizm ile mücadele olduğunu bilmenin kendisi önemli bir ideolojik politik yaklaşımdır.

Kürdistan toplumsal yapısında orta sınıflar olarak tanımlanacak kesimler liberalizmin en güçlü politik tabanıdır. Bunlar kendilerini demokrat-sosyalist olarak tanımlamayı tercih ederler. İdeolojik yaklaşımı milliyetçilik olan ve daha çok burjuvalaşma yolunda gelişim gösteren toplumsal kesimler de liberalizmin Kürdistan'daki diğer dayanakları olmaktadır.. Dolayısıyla orta sınıfların demokratlık ve sosyalistlikleri ile milliyetçilik ideolojisi, özünde liberal yaklaşımların Kürdistan'da hareket ettiği politik alan olmaktadır. İşin ilginç tarafı tıpkı liberalizmin başlangıç dönemlerindeki gibi yöntemler, günümüzde de, Kürdistan'da dış güçlerin desteğiyle yürütülmektedir.

Liberalizmin, Rönesans birey, toplum ve yaratımlarını, burjuva sınıfının çıkarı temelinde kullanma tarzı gibi, günümüz Kürdistan'ında da PKK'nin Kürt toplumsal gerçekliğinde ortaya çıkardığı gelişmeleri, egemenlerin çıkarı temelinde milliyetçilik ile kullanmaya çalışmaktadır. Kürt halkının özgürlük mücadelesi ile ortaya çıkardığı

değerler, işbirlikçi Kürt egemenlerinin palazlandırılması için kullanılmaktadır. Dış destek ve sunulan ekonomik politik imkanlar bunun zeminini güçlendirmektedir. Bu noktada adeta liberal sistemin oluşum dönemindeki gibi, Kürt halk özgürlük eğilimine karşı, emperyalist güçler ile Kürdistan da bahsettiğimiz kesimler arasında bir uzlaşmanın da ötesinde bir birini destekler tarzda bir karşı mücadele görülmektedir. Bu durum, siyasetin doğasında anlaşılabilir bir durumdur. Bu noktada tehlikeli olan, bu karşıt ideolojinin ortamımıza dayatılması ve içimizde buna kulak kabartılmasıdır.

Özellikle uluslar arası komplo süreci ile içine girdiğimiz örgütsel durum ve yaşananları, bu karşıt yaklaşımlardan kopuk ele almak kendini kandırmak olur. Hiçbir dönemde olmadığı kadar bu gün Kürdistan da yoğun bir ideolojik savaşım yürütülmektedir. Hep dış destekle var olan Kürt işbirlikçileri son yıllarda hayallerine kavuşmuş gibidir. İlk defa güç olma zeminini yakaladıklarına inanmaktadırlar. Rönesansın zihniyet devriminin başına getirilenlerin otuz yıllık PKK'nin mücadelesiyle geliştirdiği Kürt Rönesansının başına gelmemesi için, ideolojik mücadelemizi derinleştirilmek, her dönemden daha fazla gerekmektedir. Bu ideolojik mücadele, militanlığın en hayati görevidir.

Bu görevin günlük pratikte hangi yol, yöntem ve araçlarla yerine getirilebileceği başlı başına bir değerlendirme konusudur. Bu değerlendirmeyi de başka bir yazıya bırakıyoruz.

**ABDULLAH ÖCALAN SOSYAL BİLİMLER
AKADEMİSİ**

Mavi akıl

Ortadoğu'da yaşanan gerçeklerin bir resminin çizmek gerekirse, hangi ressamın tuvale hangi fırça darbeleriyle hangi renkleri düşüreceği, yaşamın renklerini nasıl göstereceği gerçek bir meraktır.

Mevcut Ortadoğu, her halde en çok karanlığın hakim olduğu bir gerçek olsa gerek. Üzerine damlayan kızılın kendi rengini yitirdiği, mavinin ise, umudu ifade etmekten çok, pusun altındaki grilikte ışısız kaldığı bir resmin ne kadar iç açıcı olabileceğini düşünmek bile, donduruverir insanın düşüncelerini. Bugün egemenlerin en çok çizdiği resimdir bu. Afrika'ya açılan ucunda, anasının memesinden kan emen çocukların öldüğü, kuzeye açılan ucunda çarşıdaki kadının taşlanarak öldürüldüğü, doğusunun uzaklarında ise, 11'inde ki kız çocuklarının turistlere peşkeş çekildiği bu coğrafyanın merkezinde ise, okyanus aşırı postalların çiğnediği topraklarda, gırla giden ihanet ve çareyi kendini bomba yapıp patlatmakta bulan bir kör direniş gerçeği ile karşılaşırız. Uyarlığın son imparatoru kendine ait ne varsa yutmaktadır. Şehirler gerçek bajardır. Her şeyin alınıp satıldığı, akıl hüküm sürmektedir buralarda. Buz gibi bir akıl. Dün yoktur, yarın pusludur. Kimse yanındakini görmez. Acılar içindeki yüreğin atıp atmadığı belirsizdir; at gözlüğü takmış teneke yüreklilerin hükmüne alınmak istenmektedir yüreğin akıllı yarattığı ilk toprak. Toprağın yüreğini kendinde temsil etme iddiasında olan çeperlerdekilere ise, bu sahne karşısında donup kalmıştır adeta. Dağların ve ormanların kuytuluklarından, çöllerin derinliklerinden başlarını her uzatıp baktıklarında, adeta yüreklerinin sesi duyulmasın diye, bütün

nefeslerin
i tutmuş
beklemek
tedirler.

Gözlerinin taa derinliklerde bir mavi parıltı olsa da, acının ve öfkenin fırtınasında buğulanmış gözler, sise gömmüştür parıltıyı. Bu parıltıyı görenler ise, bu dünyanın bütün kirlenmişliğine ve kallesliklerine rağmen, hala insanların gözlerinin içlerine baka bilenler olmaktadır.

Kaldı ki, bütün bu karanlık tablo zaten boyun eğdirmek ve alnı yıldızlara değen insanın bakışlarını yıldız parıltılarından mahrum kılmak için değil midir? Karanlıkta, umudun mavi parıltısını görenler, bir yıldızlara bakabilenler, bir de umudun yitirmeden yürek gözüyle insana bakabilenlerdir. Ortadoğu'ya, bir egemenin at gözlüğü ve teneke yüreğiyle ya da bin yıldır bakışları donup kalmış, yüreğinin son atışlarında yaşayanın gözleri ile değil; beş bin yıl öncesinin sevecen ana bakışı ve meraklı çocuğun korkusuz gözleriyle ve biraz da, aklını sisteme teslim etmemiş olanın "deli" gözleriyle bakmak gerekmektedir. O zaman görülecektir ki resim hiç de o kadar karanlık değildir. Bir de, bugünden düne bakılabiliyorsa, karanlık renkler giderek yerini cıvılcıvılcı bir gökyüzünün ve esrarlı bir kadının bakışına bırakacaktır.

Bir de orta doğudan batıya bakmak lazım. Nasıl bir resim görülür, gören gözler ve 'bakar' olanlar için. Gören gözler akıldan sıyrabilmişse kendini; yürekle bakabiliyorsa, orada biten insanı görecektir. 'Bakar' içinse, Batı'nın ufkunda pırıl pırıl şehir ışıkları altında, sevincin çığlıkları ve danslarında kendini yitirmiş insanları vardır. Gören için, düne, bugüne ve yarına ait ne varsa habire

tüketilmektedir. Büyük bir soğukkanlılıkla toplum denen varoluş biçiminin, kasap dükkanında ki leş gibi parçalanıp satılığa çıkarıldığı görülecektir. Düne ait ne varsa ahlak adına, ayaklar altındadır. Düne ait ne varsa doğru adına, güzellik adına aklın soğuk hesaplarında yalana dönüşmektedir. Ahlakını yitirmiş akıl, bir tüketim canavarı olarak doğru ve güzel olan her şeyi kendi soğukluğunda dondurup parça parça satılığa çıkarmıştır. Çürüyen insan ve toplum binbir renge boyanıp ambalajlanmakta ve piyasaya sürülmektedir. İnsan insanın kurdu olmuştur. Sadece yanındakini değil, kendini de yemektedir.

Toplum satılık mal dışında üretim yapamamaktadır. Esas olan tüketmektir. Kendini tüketen toplum çevresindeki her şeyi yutmaktadır. Ormanlar yutulmakta, toprak kirletilmekte ve deniz adeta bütün bu kirlerin gömüldüğü bir fosseptik gölüne dönüştürülmektedir.

Bir çark kurulmuştur; bir kıyım makinesi gibi her şeyi parçalayıp yutmaktadır. En çok tüketen toplum, giderek üreme kabiliyetini bile kaybetmeye başlamıştır. Aklın yüreği yuttuğu toplumda, insan denen en üretken varlık, kendi soyunu sürdürme kabiliyetini bile sürdürememektedir.

Resim, bezden bir tuvalin üzerine fırça darbeleriyle çizilmemektedir. Bir

tuşla dondurulmaktadır yaşam. Ve ışıklı bir ekrana yansıyan resmin ayrıntılarına bakıldığında, bütün renklerin yalan ve sahteliği sırtmaktadır. Cıvıl cıvıl bir yalanlar ve sahtelikler diyarıdır Doğu'nun ufkundaki Batı.

Bu resmin ardında bir başka resim vardır bugünden dünü görenler için.

Dilin sözcükleriyle çizilen bu iki resim de karmaşık ve eksiktir.

Karanlıkta aydınlığın resmi çizilmiştir oysa. İnsanlığın tarihinde benzer süreçler daha önce de yaşanmıştır. 'Karanlık çağ' denen bir çağ vardır insanlık tarihinde. Tasvirleri yapılmış, resimleri çizilmiştir bu çağın. Gökyüzünün renginin unutulduğu, umudun mavisini yitirdiği zamanlardır bu çağlar. Dereler aktıkları topraklara yaşam taşımamaktadır. Kirlidir yaşam adına altın çağda ne varsa. Yaşam taşıyan derelerin kıyısında cıvıl cıvıl oyun oynayan kadınlar ve çocuklar yoktur. Doğruya, güzele ait ne varsa, insanın vicdanının derinliklerinde donup kalmıştır.

Bu çağı en derinlerde yaşayanlardan birisi olan Da Vinci, umudun resmini çizmiştir: Adı Mona Lisa. Bu resimde, doğa bir aynada donup kalmıştır. Mavi henüz kendi rengini bulamamıştır.

Toplum tüm gizemiyle bir kadındır; yüzünün bir yönü acıya ve hüzne batmışken, diğer yönü umutla tebessüm etmektedir. Elleri karnının üstünde buluşmuştur. Gebedir; doğuma hazırlanmaktadır. Doğacak çocuk nasıl bir zamana nasıl bir mekana ve nasıl bir topluma doğacağıнын merakı içinde anasının karnını tekmelemektedir adeta.

Gözlerimizi Da Vinci'nin tuvalinden çevirip etrafımıza baktığımızda; kül rengi bir gökyüzü, acı içinde bir toplum, aç ve sefil çocuklar, veba salgınlarından cenazelerle dolup taşan nehirler akmaktadır. Kimileri ise, ellerinde kılıçları, göğüslerinin üzerinde kırmızı haçlı zırhlarıyla, umudu zenginliğin diyarı Ortadoğu'nun kapılarında bulma yürüyüşündedirler. Defalarca kapı çalınır ama açılmaz. Kapı kırılıp içeri girildiğinde ise elinde kılıcı evin nöbetinde kartal burunlu esmer tenli bir komutan karşılar onları. Savaşılar ve yenilirler.

Umduklarının bulamamışlardır. Geri dönerler. Evlerinin yolunda, gemilerine baharat ve mücevher sandıkları yükleyememişlerdir. Ama her birisinin koltuğunun altında, Doğu'nun zenginlik kapısının anahtarı olarak belledikleri kitaplar vardır. Bunlar yeni arayışlarında umutlarında maya olacaktır.

Taşınan anahtar, yeni toprağında yeni bir aklın ilk düşünceleri olacaktır. Bu akıl, arayış olarak Rönesansı yaratacak, değişim olarak Reformasyona yol açacaktır. Kendi kitlesi ile buluştuğunda ise, devrime yürüyen aydınlanma olacaktır.

Aklın her şeyden şüphesiyle başlamıştır umut. Her şey, ve her şey demek olan tanrı da şüphe edilenlerdendir. Şüphe edilmeyen tek şey, aklın sınırsız, yaratıcı, coşkun gücüdür.

Tanrı yerini akla bırakırken; yeni tanrı olarak akıl, içinde döllendiği yüreğe ihanet ederek, yalnızlığın soğukluğunda, bilmenin yaratıcılığından, bilmenin iktidarına kaptıracaktır kendini. İktidar-bilme tarzına kendini kaptıran aklın acımasızlığı karşısında yüreğe kalan, acının doğurgan demlenmesinde büyük yalnızlığı oynamaktır.

Aklın, yarattığı iktidarın parıltılı dünyasında kendini ve toplumu tüketirken, yürek doğruyu ve güzeli doğuracağı toprağını aramaktadır.

Aklın zirvesi olan Aydınlanma, karanlık çağdan daha karanlık bir çağa kapı açmıştır.

Bütün umutlar, yeni aklın kurduğu giyotinin soğuk parıltısı altında son nefesini vermektedir.

Umudu yaratanlar umut kuyucularının oyununa geldiklerinin farkına varmışlar çırpınmaktadırlar. Bu sefer karanlık sahte parıltılarla perdelenecektir. Bir tiyatro sahnesinin yıldızlı perdesinin arkasında oynanacaktır trajedi.

Resmi çizilemeyen romanı yazılacaktır. Gözden saklanan yüreğin dili anlatacaktır. Ozan bir sahne yazmaktadır. Kendi zamanının en büyük acılarının kılıçla ve kanla çözülmeye çalışıldığı bir savaşın ardından, güneş ölümlerin üzerine doğmaktadır. Çok kişi yazmıştır bu sahneleri ama zamanının yüreği ve vicdanı olma rolüne soyunmuş olan ozan, yüreğin diliyle anlatınca, daha bir çarpıcı olmaktadır sahne.

Ozanın adı Victor Hugo'dur. Yazdığı romanın adı Sefillerdir. Savaşın adı Waterloo'dur. Napolyon yenilmiştir orduları kıyımdan geçirilmiştir. Yenilginin arifesinde güneş, bir ölümlerin üzerine doğmaktadır, bir de ölü soyucularının.

Savaş sahnesinin yanı başında bir kız çocuğu büyümektedir. Ölü soyucuları aynı zamanda çocuk hırsızlarıdır.

İnsan açtır. Ekmek çalmıştır. Akıl ölü soymayı meşrulaştırırken, ekmek hırsızını cezalandırmaktadır. Ekmek hırsızının cezası bitimsiz ve mutlaktır.

Akıl adına devletin polisi sahneye çıkmaktadır. Adı Javert'tir. Bir ekmek hırsızını kovalamaktadır. Bu kovalamaca da toplumun bir günah bataklığında olduğunu görmektedir. En büyük hırsız devletin kendisidir. Javert nihayetinde bir insandır. Akılla hareket etmekte ama vicdanını inkar edememektedir. Sonunda hırsız suçüstü yakalar. Ama asıl hırsız kimdir? Aklın gösterdiği hırsız ile yüreğin gördüğü hırsız aynı değildir.

Javert, sonunda, Seen nehrini kesen köprüünün üzerinden Akdeniz'e akan sulara bakmaktadır. Pariste Seen nehrine bakan Javert kendi zamanının kuru aklının dayatmasıyla insan tarihin toplam zamanının derinliklerinden gelen vicdanın çarpınana sesi arasında büyük bir acı içindedir. Gördüklerinin zahına akli yetmemektedir. Tükenmemiş vicdan ise çaresizdir. Ve büyük vicdan tanımlayıcısı ozan, Javert'i yaşadığı bu derin ikilemin çözümsüzlüğü ile birlikte Seen nehrinin soğuk sularına atar.

Oysa ne büyük umut bağlamıştı insanoğlu 'yeniden doğuş' denen, 'aydınlanma' denen aklın gücüne. Sonunda anladı ki; yüreğin sıcaklığı ile buluşmayan akıl, yaşama ait her şeyi dondurmakta,

paramparça etmekte ve adalet terazisinde doğrunun ve güzelin hakkını verememektedir. Zira doğru ve güzeli ölçecek olan, aklın terazisi değil yüreğin terazisidir. Aklın yarattığı bilim- bilme, insanın yüreğindeki bilimin terazisi kadar şaşmaz değildir. Yürek biliminin adı vicdandır.

Devleti temsil eden kahramanı Javert'i, Seen nehrinin soğuk sularına gömen Victor Hugo, vicdan için "insanın yüreğinde doğuştan bulunan bir tutam bilimdir" demektedir. Yürekten koparılp akla hapsedilmiş bilim, insanlığın acısına çare olamadığı gibi, acıyı daha da arttırmaktadır.

Karanlık çağın akıl arayıcıları ona çok umut bağlamışlardı. Yürekle bağını koparmamış aklın savunusundakiler, engizisyon işkencelerinde ve cadı ateşlerinde cayır cayır yanarken, dudaklarında hüzne bulanmış bir tebessüm vardı.

Kendi anlamını bulmaya çalışan zamanın insanı, bir taraftan kendini unutmuşluğun girdabındaki çığlıklarında yitirip giderken, diğer taraftan kendini var ettiği topraklarda yoldan çıkmanın ilk sembolü olan Babil kulesinin dibindeki körler ve sağırlar diyalogundadır.

Çözümsüz ikilemi ile birlikte Seen nehrine kendini atan Javert, Akdeniz'in sularına taşınmaktadır. Bu çözümsüz ikilem hangi kıyıya vurup, hangi coğrafyanın toprağında çözümünü bulacaktır? Zamanın sorusu budur.

Çözümün zamanı ve mekanı aklın sınırlarının ötesine taşınmıştır.

İkilemin çözüm zamanı anlam zamanıdır. Anlam zamanı ise Javert'in bir türlü çözemediği ve

çözümünü kendini ortadan kaldırmaktan bulduğu ikilinin diyalektiğindeydi. Bu diyalektik, birisinin tercihini diğerinin reddi şeklinde işlememektedir. Anlam zamanında vicdan ve akıl birbirini tüketen değil emziren, besleyen, hatta varedendir. Mademki zaman gerçekleşen pratiktir; anlamını bulacaksa zaman, akli ve vicdanı buluşturacaktır.

Kendi anlamını bulmaya çalışan zamanın insanı, bir taraftan kendini unutmışluğun girdabındaki çılgınlıklarında yitirip giderken, diğer taraftan kendini var ettiği topraklarda yoldan çıkmanın ilk sembolü olan Babil kulesinin dibindeki körler ve sağırлар diyalogundadır.

Batı'nın kasap soğukluğundaki akli, büyük bir anlamsızlığı yaşamaktadır. Gün gittikçe kendisiyle birlikte, bütün doğayı ve toplumu da bitişe sürüklemektedir. Tek bildiği *soğuk kar hesaplarıdır*: Almak ve satmaktır. Yarattığı aydınlık değil, göz kamaştırıcı bir karanlıktır. Doğu ise, yüreğinin son atımlarında yitirdiği aklını aramaktadır. Karanlık her tarafı sarmıştır ama karanlığın içinden yıldızların mavisi seçilebilmektedir. Bu zamanların yol yürüyüşlerinde Zuhâl'e ihtiyaç vardır. Toplumun kılavuza gereksinimini karşılama iddiasında olan aydın, en çok da Babil kulesinin dibindeki sağır ve dilsizi oynamaktadır. Onun söylediğini toplum anlamamakta toplumun hissettiğini ise o duymamaktadır.

Eğer bir yeniden doğuş ve aydınlanma olacaksa; aydın, toplumun diliyle ve toplumla konuşma kabiliyetini gösterebilmelidir. Kendi aralarındaki sağırлар ve dilsizler diyalogu sadece bu toprağın değil, kendilerinin de laneti olacaktır. Zaman, aklın dilini yüreğe duyurabildiği zaman, kendi anlamını bulacaktır. Toplum gebe bir kadın gibi bu diyalogu seyretmektedir; Yüzünün bir

tarafında umut ve tebessüm, diğer tarafında ise acı ve hüznü vardır. Doğacak çocuk, belki de seen nehrinde vaftiz edilmiş olarak çözümünü getirecektir.

Çocuk vaftizli ama adsızdır.

Ad koyucular; resme kaos, çocuğa ise Rönesans adını koymuştur.

Doğum tarihi anlam zamanıdır.

Resmi çizilecek, romanı yazılacaktır.

Biz görsek de, görmesek de.

ABDULLAH ÖCALAN SOSYAL BİLİMLER AKADEMİSİ

Newroz gelsin...

JÊHAT BÊRTİ

Şubat bembeyaz bir ay.

Zagroslar beyaz, bembeyaz; kör edecek kadar beyaz.

Nasıl her şey karşıtlığı içinde daha fazla anlamlandırabiliyorsa, Zagrosların kör edici beyazlığında da 'kara', kapkara bir leke gibi duruyor Şubat'ın ortasında 15 Şubat.

Gerillanın coşkusu, sevinci, yaşam dolu, duygu dolu dünyasında da hüznün, öfkenin elle tutulur, gözle görülür, kapkara bir hançer gibi sivrildiği zamanlar vardır. 15 Şubat, bu zamanların en bileyici dilimi oluyor.

Gerilla, bugün için 'zamanın bittiği, olmadığı gün' diyor.

Şubat'la birlikte gündemin baş köşesinde **kompl** kavramı var. Her yönüyle tartışılıyor. Tarihsel, toplumsal, siyasal, örgütsel, stratejik-taktik bütün yönleriyle kompl irdeleniyor, tartışılıyor. Bunların hepsini yansıtabilmek çok zor. Kaldı ki bu konuda bir çok kişi, bir çok şey söylüyor. Ama galiba en güçlü ve etkili olan söze dökülmeyen, dile gelmeyendir.

Gerilla, 15 Şubat'ı konuşuyor, tartışıyor, ne yapılması gerektiğine ilişkin bir çok düşünce üretiyor. Dününü, bugününü ve yarınını nasıl anlayıp, nasıl cevap olabileceği üzerine çok şey söylüyor ama bütün tartışmalar gelip bir yerde donuveriyor. Tartışmaların bir yerlerinde herkes susuyor.

Sohbetler sözden göze geçiyor.

Bulduğunuz ortamda bir bakıyorsunuz, her birisi evreni kendi içinde tüketebilecek kara

deliklere dönüşüyor gözler.

Her şey susuyor.

Oysa gözler çığlık çığığa.

Yüz hatlarına bakıyorsunuz, bir insanın yüzünde duyguların bu kadar donup kalabileceğini, yok olabileceğini ve bu yokluk içinde evrenin bütün kaosunun görülür olabileceğine kendiniz de inanmıyorsunuz.

Ad verme bazı şeyler için anlamsızdır. O şey, her neyse sadece vardır. Siz görür, duyar bilirsiniz ama ad koyamazsınız.

15 Şubat ve kompl kavramları dile geldiğinde, gerillanın gözlerinde beliren her şey, aslında ad koyamadığınız; her şeyi hiç bir şey yapabilecek, adsız ve belki de insan dağarcığındaki hiç bir kelimenin karşılayamadığı bir şey.

Konuşmak istediğinizde sizinle her şeyi konuşan bu kaygısız, hesapsız, korkusuz insanlar 15 Şubat denince yine konuşuyorlar. Ama bir yerden sonra susuyorlar. Bütün konuşmalar gelip bir yerde noktalanıyor. Buna 'yetersiz yoldaşlık' diyorlar ve susuyorlar.

Suskunluk en büyük çığıktır derler.

Bunu daha önce de duymuştum.

Şimdi görüyorum...

Gerilla sustuğunda, insanda kıyamet

kopacakmış duygusu uyanıyor. Fırtına öncesi sessizlik denilen duygu bu olsa gerek.

Bir gerilla, elini belindeki raxtında duran bombanın üstüne koyuyor.

“Biz susarsak, demir konuşur, ateş konuşur.

Yaşam susarsa, ölüm konuşur.

15 Şubat'ta biz 'söz bitti' demiştik.

Konuşmayacaktık.

Başkan APO hepimizin yerine konuştu.

Suskunluğun yerini yaşamın sesi aldı. Söylenmesi gereken, söylenebilecek en güzel şeyleri konuştu O.

Biz sustuk ve dinledik. Hala dinliyoruz. Söylenmesi gerekeni, söyleyeni dinlemek gerekir. Biz de dinledik.

Bu ses, insanın sesidir. İnsan susarsa, evren susar. Evrendeki bütün canlıların dilidir çünkü insan. Bu dil susarsa, yaşam dışında her şey konuşmaya başlar. Ateş konuşur, ölüm konuşur.” diyor.

Yüzlerinde huzurlu bir hüznün var.

Acı var.

Savaşkan insanın ilginç bir acısı var.

Herkesin, her şeyin acısını onların gözlerinde görmek mümkün.

Bir diğer gerilla, “Başkan APO bize yaşamın ne kadar kutsal olduğunu öğretti.

Biz ölmeyi ve öldürmeyi hep küçümsedik. Bunu lafta değil, yaşadığımız her an'ın içinde canlı

canlı yaşadık, gördük. Hiç yadırgamadık.

Özellikle bizden bir nesil her şeyiyle savaşa geldi. Ömür biçtik kendimize aylarla ölçülen. Ve bir çoğumuz biçtiğimiz ömre uygun ölümler edindik kendimize.

Oysa bazılarımız nasıl olduğunu kendileri bile anlamadan yıllarca yaşadık dağlarda. Hep savaş içinde, ölüm ile kucak kucağa yaşadık. Öyle oldu ki, yaşamın yaratım gücü, nedeni, kendisi olan gerilla, yaşama duyarsızlaşmaya başladı.

Herkesin susup, O'nun konuşmaya başladığı zamandan beri, tekrar yaşamın anlamını anlamaya başladık.

Biz yetersizdik, O bizi tamamladı.

O, yaşamın her şeyiyle elinden alınmaya çalışıldığı tabutluktaki çarpmıhta 'öl, öldür' felsefesini 'yaşa, yaşat' felsefesine dönüştürdü.

Gözünü kırpmadan ölüme giden, düşmanını tereddütsüzce vuran gerilladan, şimdi bastığı toprağın altında incinen börtü böcekten bile özür dileyen bir gerillaya dönüştük.

Eskiden hep savaştan bahsederdik; ölümden, ölmekten, öldürmekten bahsederdik. Şimdi barıştan, yaşamdan, yaşamın bütün biçimlerinden büyük bir sevgiyle bahsediyoruz.” diyor.

Bu konuşmanın içinde o kadar bir birine karşıt şey var ki, şaşırıyorum.

Oysa konuşanın sesinde büyük bir huzur var.

Söyledikleri şeylerden hiç birisinin diğerinin dışında olmadığı duygusu yaratıyor insanda. Öfkenin huzur, ölümün yaşam, savaşın barış olduğunu çok derinden hissediyorsunuz.

Şubat'ın beyazlığının ne kadar kör edici bir kapkaralık olduğunu, gözleriniz yaşamazsa inanmayacaksınız.

Gerillanın da savaş kadar barış, öfke kadar huzur, ölüm kadar yaşam olduğunu elinizle tutacak, gözlerinizle görecek kadar somut görebiliyorsunuz karşınızdaki gencecik insanın dudağının yamacına ilişmiş o hüzünlü tebessümde.

Sohbetlerimizde hep susan, dinleyen, izleyen ama gözleriyle çevresinde konuşan herkesin kendi dili olduğu duygusu uyandıran bir gerilla sohbetine dahil oluyor.

İlginç bir şey, sesinin tonu yokmuş gibi, dudakları hiç kıvıldamıyormuş gibi konuşuyor.

Sanki karşınızda oturmuş konuşan bir insan değil de içinizden, çok derinlerden bir yerden konuşan birinin sesini duyar gibi oluyorsunuz.

“Bizim savaşımız neden bir türlü istediğimiz sonuca gidemedi? Bir yerden sonra kendini neden bu kadar tekrar etti, biliyor musun heval?

Savaş bizim için çok net ve somut bir şeydi.

Ölüm, her gün yaşadığımız, artık alışmaya başladığımız bir şey hatta işimizdi.

Yaşam ise ne zaman, nerede, nasıl kaybedeceğimizi bilmediğimiz çok da önemsemediğimiz bir şeydi.

Geriye dönüp çözümlemesini yaptığımızda buna ‘yabancılaşma’ diyoruz.

Oysa şimdi savaşın ancak barış ile, ölümün yaşam ile, öfkenin huzur ile anlamlı olduğunu anlıyoruz.

Barış isteyen için savaş, kutsal bir şeydir. Şimdi ki şiarımız ise ‘Ne kadar savaş, o kadar barıştır.’ Onun için de daha güçlü ve anlamlı bir savaşa daha fazla hazır hissediyoruz kendimizi.

Şimdi yaşama daha fazla anlam veriyor ve

seviyoruz. Onun için de ölümden daha az korkuyoruz. Hatta ölümümüz yaşam sevgimizle bağlantılıdır.

Burada özeleştirimizi vermemiz gerekiyor.

Savaş hafızalarımızda da tahribat yarattı. Oysa PKK de yaşam-ölüm diyalektiği Kemal Pir`in dilinden çok güzel ifade edilmişti. ‘Biz, yaşamı uğruna ölecek kadar seviyoruz.’ demişti Kemal arkadaş. Ve Zilan, yaşam eylemine giderken, ‘yaşamı çok sevdiğim için bu eylemi gerçekleştiriyorum’ demişti.

Biz

şimdi Kemalce ve Zilanca savaşmanın diline dönüyoruz. Yani özümüze.

Galiba bizim için en iyi özeleştiri de böyle bir savaşı gerçekleştirmekle verilecek.

Eskiden çok öfkeliydik. Huzursuzduk. savaş öfkemizin dünyayı huzursuz edecek ifadesiydi.

Oysa şimdi her türlü öfkemizi kontrol edebilecek ve hedefine doğru yöneltebilecek bir bilinç ve irademiz var.

Küfre karşı öfkeliyiz.

Verilecek güçlü bir cevabımız var.

Beritanca bir huzurla karşılayabiliriz özgürlüğü. İhanet ve teslimiyet karşısındaki öfkemiz, Beritan renginde huzur buluyor şimdi.

Yani heval, biz sustuk, O konuştu. Belki hala yeterince anlayamadık ama O susarsa, nasıl konuşacağımızı şimdi daha iyi biliyoruz.

Ve biz konuşursak, emin ol her şey susar.

Şimdi herkes konuşuyor, biz susuyoruz. Çünkü O`nun sesi var.

O ses susmamalı.

O susarsa dağ konuşur, taş konuşur, ateş konuşur” diyor.

Susuyor.

Herkes susuyor.

Dışarıda rüzgarın sesi geliyor kulaklarımıza.

Herkes susunca dağın ve fırtınanın sesi geliyor.

Bulduğumuz kamp yerinin karşısındaki yamaç savaş zamanında düşen bombalarla yanıp ağaçsız kaldığından sık sık çığ düşüyor.

Çıgın ilginç bir sesi var. Her seferinde gürültüyle beraber hafiften yer sarsılıyor. Rüzgarın sesine çıgın sesi karışıyor.

Şubat, karın sessizliği içinde dağda çığ zamanıdır.

Çığ, çoğunlukla çığlık sesiyle geliyor.

En büyük çığlar, en büyük çığlıklarla gelir.

Gerillada sessizlik, en büyük çığlık.

Sessizlik önce bakışlarda, sonra eski bir gerillanın huzurlu sesinde parçalanıyor.

“Her 15 Şubat`ta tekrar tekrar komplö sürecine dönüyorum.

Ayaktaki bir halkın öfkesinin ürperticiliğini bir daha hissediyorum. O zaman zindandaydık.

Her şeye - içeride olduğumuz için- dışarıdan bakabiliyorduk.

Yanı

başımızda bir çok yoldaşımız kendini ateş topu haline getirdi. Şu anda tetik tutan parmaklarım dört can yoldaşımın bedenindeki alevle kavruıldı.

Çaresizliğin öfkesini iyi tanıyorum.

Ve öfkeli insanın ne kadar yıkıcı olabileceğini iyi biliyorum.

Kendini yakan insan, dünyayı yakar.

Bir ana gelmişti hatırlıyorum. Bir öneri yapmıştı. ‘Gençler kendini yakmasın, bırakın bu eylemleri biz yapalım.’ demişti.

Ve bir öneri geliştirmişti.

‘İstanbul`da oturuyorum. Kaldığımız binanın zemin katında oturuyoruz. Üst katlarda polis, asker ve bazı faşist aileler var. Evdekilerle konuştum. Apartmanın giriş kapısını kapatıp önce kendimi sonra bütün binayı yakacağım’ demişti.

Benzin satışlarının temel güvenlik sorunu haline geldiği o günün İstanbul`unda iki bidon benzin alıp evde saklamış. Önerisi ciddiymi. Tartıştık. İkna ettik. Önderlik, kabul etmiyor dedik. Durdu, ‘Başkan, yapmayın mı demiş? Peki.’ dedi.

O zaman aramızda konuşmuştu. Rusya`dan Avustralya`ya, Avrupa`dan Ortadoğu`ya, 70 yaşındaki Hatice anadan 13 yaşındaki Küçük Zehra`ya kadar, Kürtler cayır cayır kendilerini yakıyorlardı. Bu korkunç bir şeydi. Kıyametti.

O konuştu, ateş sustu.

Başka da kimse bu ateşi susturamazdı.

O günün bazı eylem önerilerini düşünüyorum. Kızılay`da benzin tankerleriyle intihar edenlerinden turalım, yolcu uçaklarıyla savaş rantçılarının beslendikleri mekanlara karşı eylemlere kadar, bugün düşününce bile şaşırıp

kaldığım şeyler tartışıldı o zamanlar.

Düşünüyorum da esas örgütlü şiddet gücümüz daha devreye bile girmemişken bunlar olduysa, ya iş ciddi ciddi bir savaşa dönseydi ne olurdu? diyorum.

Bazen HPG açıklama yapıyor. Bazıları fazla anlam veremiyor.

Gerillayı 5-10 bin kişilik askeri güç sanıyorlar. Oysa biz her bir gerillanın, giderek her bir Kürdün dünyayı yakacak bir ateş olduğunu çok iyi biliyoruz.

Sesi Marmara'nın deniz dalgalarında boğulmaya çalışılan sesin, bu ateşi söndürebilecek tek su sesi olduğunu da çok iyi biliyoruz.

Biz biliyoruz da bazıları ısrarla bilmek istemiyorlar.

Umarım yaşayarak öğrenmek zorunda kalmazlar."

Sesinde öfkeden daha çok, acı var. kızgınlıktan çok, kararlı bir huzur var.

Tüm gerillalar kendi zamanlarının dışında bir zamana gitmiş.

Çevreme bakıyorum.

Zaman donmuş.

Belki de zamanın da bittiği bir yer var.

Varsa eğer, o zaman bu zamandır.

Zagrosların zirvelerinde Şubat bütün beyazlığıyla kör bir karanlığa gömülmüş gibi.

Bütün zamanlar gelip bir güne, bir an'a hapsolmuş gibi.

Herkes dönüp bir daha geçmişini düşünüyor.

Geçmişin geçmişte kalması mümkün olabilirse, gelecek belki daha güzel olabilir. Geçmişin geleceğe taşmaması bir umut.

Şubat'ın karanlığı

Zagroslarda karın beyazlığına gömülsün isteniyor. Şubat'ın ardından Mart gelecek.

Beyaz, yavaş yavaş eriyip kendinde gizlediği bütün renkleri yaşam diye fıskırarak. Newroz gelecek bin bir rengiyle.

Gerilla en çok da Newroz'dur.

Şu anda kar altında.

Şubat donmasın.

Zaman aksın Newroz'a doğru.

Zaman Şubat'ta, Şubat'ın 15'inde donarsa Newroz gelmez.

Beyaz Şubat bir gelin de olabilir, olanca doğurganlığıyla bembeyaz gelinliği içinde.

Ve Şubat beyazı bir kefen de olabilir, içinde zamanın ve yaşamın gömülü olduğu.

Gerilla, Şubat'ın hüznü, öfkesi ve acısı, Newroz'un coşkusu, kardeşliği ve sevincine dönüşün istiyor.

Şubat'ı en iyi tanıyan Newroz'dur.

Newroz, Şubat'ın bittiği yerde başlıyor.

Ya da Newroz başlarsa Şubat biter.

İFLAH OLMAZ BİR DELİLİK

Özgürlük neden bizde bir tutkudur?

Yok sayılmaya, bitirilmeye mahkum edilen bir halkın umutlarını, Güneşimizin deyimiyle “iğne ucuyla kuyu kazar misali” özgürlüğü yaratmaya ve onunla buluşmaya çalışan insanlarıdır. Kendilerini özgür sananların, kendilerini kandırınların bunu anlayabilmesi mümkün mü? İnsanca yaşam koşullarının ortadan kaldırıldığı, insana dair hiçbir şeyin bırakılmadığı bir dünyada, en doğal yaşam haklarını isteme ya da arama suç olarak nitelendirildi. Buna terörizm damgası vuruldu.

Yaşamı yok etmeyi kendileri için varoluş nedeni sayanlar, yaşam arayışlarını ne kadar anlayabilir ki? Kendi dilinden, kendi kültüründen uzaklaştırılan, kendisine yabancılaştırılan bir halkın mücadelesine, bunu yaratan egemenlerin anlam verememesi ve saldırmamasını neden yadırgayalım ki?. Onların işi köle yaratmaktır. Bizleri anlamalarını beklemiyoruz.

Kadın gerçekliği kapitalizm ve öncesinde paramparça edilmiştir. Kendine göre kadın oluşturma mantığıyla kadının parçalanmamış yanının kalmadığı günümüzde, Kürdistan’da PKK ile beraber kadın bilincinde bir uyanma gerçekleşmiştir. İradesi kırılarak metalaştırılıp kullanılan bir cins konumuna düşürülen kadın, erkeğin kölesi olmayı reddederek özgürlük arayışlarını derinleştirmiştir. “Ben de varım” diyen kadın, kendisi için tüm sınırların tutulduğu, yaşam olanaklarının sınırlandırıldığı erkek egemenlikli bir dünyada, özgürlüğe koşmaya başlamıştır .

Ve kendisini amaçları uğruna bir bomba yapıp patlatacak, bedenini ateşe verecek kadar bilinç ve irade keskinliği gösterecek cesareti

kazanmıştır. Bu düzeye varmış kadının özgürlük iddiası karşısında hiçbir gücün dayanabilmesi mümkün değildir. Yüreğini, beynini duygularını özgürlüğe yatırmış kadının özgürlük bilincinin sembolü **insanın** o ada’da ki yalnızlığını, bir derviş misali anlamak, yoldaşlık sevdalısının öfkesi ile bilenen yüreğin kinini kime nasıl anlatmalı! Belki bir bilmededir yaşayanlar dışında bu yaşanan gerçek.

Anlaşılmayı bekleyen bir halkın yiğit oğulları ve kızları, dağlarda kendilerine ait kaybolmuşları aramaktalar, düşmana inat, ruhsuzluktan kurumuşlara inat. Dağlar umut, özlem, kurtuluş, haram edilmişlikleri helale dönüştüren mekan.

Ya direniş ya teslimiyet dayatılmış onlara: Yaşam umutlarını yitirmeden düşmüşler yollara, aramışlar umudu ve özlemi. Belki zamanın aklında ‘iflah olamaz bir delilik’ olarak nitelendirebilirler. “Olsun!” diyecekler tebessümle...

Erdemlilik kör bir kuyuya atılmak istenmiştir. Dostluk dışında sevgi ötesinde duygu ve düşünceyi hissetmeyi öğrenmemişlerin hikayesini anlatacaklar.

Bir de, “Bu hikaye lanetliliğin hikayesidir,” diyerek, insansızlaştırmayı sanat edinmişlerin hikayesini anlatacaklar...

Sınırsız sevgilerimizden beslenen bitimsiz öfkelerle yaşayan insanlar biz. Toplumların en güzelini yaratma umuduyla yaratıyoruz. “Bizleri farklı kılan nedir” diye soruyoruz kendi kendimize.

Özgürlük tutkumuz değerlidir? Peki bizleri bu kadar özgürlüğe tutkulu kılan nedir? İçerisinden çıktığımız toplum gerçekliği insanları yutacak bir girdap misali: Yuttu yutacak, gerilikler o kadar

örgütlü ki hele bir ana ya da bir kadın için yaşam o kadar zor ki; Her gün sırat köprüsünden geçiyoruz. Kadın olmak bile suç, bedeller verilmek zorunda yaşamda. Her koşul altında kadının acı çekmesi kadermiş gibi dayatılacak ona. Bizi doğuran, emziren, büyütüp besleyen analarımız, bin bir kölelik zincirinin halkalarına bağlıyken bizler ne kadar özgür olabiliriz ki? Anayla başlamadı mı her şey? Kadın yaşamdı ama yaşamımızın içi boşaltılmaya çalışılıyor. Farklılıklarımız yaşama ve özgürlüğe bitimsiz bağlılıklarımızdır. Özgürlüğe susamış bir halk ve cinsiz. Özgürlük dışında her şey dayatılmış bize.

O halde özgür yaşam koşullarımızı yaratmalıyız. Bu da özgür bir toplum, özgür bir kişilik, özgür bir cins gerçekliğiyle oluşturulabilir.

Bizler aklının sesinden çok yüreğinin sesini dinleyen, bir halkın evlatlarıyız. Böyle bir halkın terbiyesinden; ana terbiyesinden geçmiştik.

Yüreğin sevgiyle yumuşayacağına umudumuz ve inancımız sonsuz. 7 yıldır hep sevgiyle umutla yüreklerimizi yumuşatmak istedik. Oysa ki yüreği nasır bağlayan erkeğin hükmündeki sistem yüreğimizi acıyla, baskıyla, zulümle bastırmak istedi. Unutulmamalıdır ki dövülen yürek nasır tutmaz. Her geçen gün yüreklerimiz, bağlılıklarımız derinleşiyor. Şiddetten beslenen zulüm ve bu düzenin bekçileri bilmezler ki yüreğimizin yufkalığı sadece sevgiyle emzirilmekte. Bizleri özgürlüğe tutkulu kılan, analarımızın sevecenliği kadar, onların köleliğine duyduğumuz büyük öfkelerdir. Sabrımızı taşıran tutsaklığa duyduğumuz öfke ve intikamdır.

“Bizleri dağların doruklarında yedi bitimsiz yılda ne besledi” diye soranlara cevabımız; “rüyalarımızı, umutlarımızı süsleyen bir resim güzelliğinde gülümseyen bir çift karagöze duyduğumuz sevginin bitimsiz coşkudur” deriz.

Herkesin her şeyi pazar terazisinde satılığa çıkardığı bir zamanın dışında kendilerine mekan yaratanlar olarak, alınıp satılamaz bir sözcüğe bedel koyduk yüreğimizi. Onun adı dostluktu. Dağlarda yaşamaya karar verdiğimizde, insanın her şeyi yapabileceğinin gücüne inandık. İnançlar, bağlılıklar yürütür insanı. İnanıcı olmayanların bağlılığı olmaz. Öfkelerimizi demirle dövdük, çelik haline getirdik.

Sabrın büyüklüğünün yürek büyüklüğüyle baş başa büyüdüğünü öğrendik ve hüznüldük. Çünkü analarımız sabrın sınırının ötesindeki gazabı öğretmişti bizlere. Dağlarda bizleri besleyen öfkeden sonra yaşanan çaresizliklerimizin çaresinin yanı başımızdaki bir dostun tebessümünde olduğunu öğrendik.

Kışın bütün renklerini donduran soğukta oda yalnızlığında bir dostun yüreğine sığınarak ısınmayı, yaşamayı, yaşatmayı öğrendik. Bütün ışıklar karartıldığında, en karanlık gökyüzünde kapkara bulutların arasında parlayan yıldızın ışığındaki mavi parıltıyı yürüyüşlerimizde menzil seçmeyi öğrendik. Ve yürüdüğümüz tüm yollar bizi umuda taşıdı. Özgürlüğün arayışında, sevdalarımızın bize öğrettiği güzellikleri yaratmayı öğrendik. Özgürlüğü ararken, sabrımızı, sevgilerimizi, öfkelerimizi, umutlarımızı besleyen bir menzil değil, yürüyüşün kendisi olduğunu öğrendik. Özgürlüğün bedelleri var ve ağırdır. Olsun! Yüreğimizi koyduk...

Anaların bütün yürek acılarına rağmen yine barış ve kardeşlik sesinin hep karşılıksız kalmasıyla tek yol bırakılıyor bizlere: Ateşi ateşle söndürmek!

Tarihi tarih yapan, arayışların yaratmış olduğu direnişlerdir. Bir insanda bir toplum yeniden doğdu. Tüm yaşam gerekçesi, yaşam ağırlığı bir insanda somutlaştı. Bir ağaç tüm besinini köklerden

alır. Kök bellektir ve onu oluşturan gerçektir.

Ağacın gölgesi hep çölün gazabından korur insanı.

Ve tarih tersine döner birden.

Özgürlük çölde serap mı?

Denizde yalnız bir ada mı?

Olsun!

Yinede tutkudur...

Kinem Aryan

www.arsivakurdi.org

SALDIRILARA SESSİZ KALMAK İHANETTİR**Değerli arkadaşlar**

Güneş'in ateşten barikatının ateş ruhlu komutanı M. Halit Oral yoldaşın yüce eyleminin kavurucu sıcaklığı, üstün morali ve üstün coşkusuyla sizleri selamlıyoruz. Halit yoldaştan Ali Aydın, Bülent Bayram, Selamet Menteş, Aynur Artan, Mehmet Gül ve Mirza Sevimli yoldaşlara uzanan Ulusal Kahramanlık Haftası'nın kahramanları 24'lerin ateşten barikatının yüce ruhu önünde saygıyla eğiliyoruz. Halit yoldaşın Güneş'e yürüyen ateş topu bedeninin tanıkları olarak O'nun görkemli aydınlığında kamaşan gözlerinizin algılayabildiği kadarıyla yüce iradesini, sarsılmaz bağlılığını, inancını, moralini ve ateşten kişiliğine uzanan büyük arayış militanlığını sizlerle paylaşmayı bir görev biliyoruz.

M. Halit Oral yoldaş, 1971 yılında Mardin'in Ömerli ilçesinde dünyaya gelir. Feodal ağırlıklı, yoksul ve yurtsever bir ailede büyür. '78'de ailesinin Çukurova'ya yerleşmesinden sonra doğduğu, kendini tanıdığı ülkesinin topraklarının, dağlarının özlemiyle yaşar. Ailesinin ilk yerleştiği İskenderun'da sömürgeci okullarda okula başlar. Ama ilkokul birinci sınıfta okula alışamaması ve ekonomik sıkıntılar nedeniyle okulu terk ederek, aile ekonomisine katkı sunmak amacıyla çeşitli meslek dallarında çalışmaya başlar. Ancak hiçbir meslek dalında uzun süre kalmaz. Parti Önderliğimize (Güneşimize) bıraktığı mektubunda bunların hiçbirisinin kendisini tatmin etmediğini ifade ederek, devamla, "Ailemin uzun zamandan beri partiyi tanınmasına, özellikle bu yönlü benim

üzerimde etkileri olmasına karşın; ufak yaşlarda ülkeden ayrılmam, metropol yaşam ve kültürünün ağır etkileri altında kalmam sebebiyle çarpık bir bilinç edindim; metropol yaşam ve kültürünün ağır etkilerini bu yaşlarda edindim. Ve kişiliğim de buna göre şekillendi. Maddi sıkıntılar ve çarpık kültürün etkisiyle giderek ne yapacağını bilmeyen, yaşamı sadece toplumda belli bir itibar elde etme, yükselme ve güç sahibi olma olarak görüyordum. Bu temelde arayışlarım oluyordu. Asimile edilen kişiliğim halk, ülke gerçekliğine daha da yabancılaşıp düşmanın aslında öngördüğü ve topluma sunduğu düzen yaşamına denk bir pratik içerisine girdim. Çarpık sosyal çevrenin etkisiyle ucube gençliğe özen duymaya başladım. Ulus, halk, ülke sevgisi yerine aile korumacılığını, genel yerine bireysel çıkarları esas aldım ve yaşamımı bunun üzerine düzenlemeye başladım. Düzen içerisinde çalıştığım çeşitli mesleklerden hemen sıkılıyordum" diye yazıyor.

Halit yoldaş, büyük bir arayışın militanıdır. Arayışına ilkin düzen sınırları dahilinde başlar. Kendini hiçbir kalıbın dar sınırlarına hapsetmez. Yurtsever olan ailesi Türk ordusunun baskılarına maruz kaldığı için İskenderun'a göç etmek zorunda kalırlar. Ama bu göç O'nun arayışlarına cevap olmaz. Tüm Kürdistan ve Türkiye'de şehir şehir dolaşır. Gitmediği görmediği yer, yapmadığı iş kalmaz. Ama düzen sınırları dahilinde hiçbir şey O'nu doyuracak güçte değildir. Hiçbir maddi varlık, hiçbir basit haz O'nu tatmin edemez. Çünkü O, bir arayış militanıdır. O, ölümsüzlüğün arayışçısıdır. O, hep özünü arar. Ölüm ve ölümcül olan O'na ait

değildir. O, hep gerçek yaşamı, özgürlüğü ve sevgiyi arar.

Halit yoldaş, arayış sürecini, Güneşimize bıraktığı mektubunda şöyle ifade ediyor: "...Gerek maddi, gerekse de kaba güç anlamında istediklerimi elde ettim. '92'nin sonlarında içinde bulunduğum böyle bir çevreden sıkılıyordum. Kendimce her şeye ulaştığımı sandığım halde, halen içimde büyük bir boşluk vardı. Kendimi daha fazla yalnız hissediyordum. Yine aile ve akraba çevrem yurtsever oluşu, benim de topluma aykırı işlerle uğraşmam sebebiyle belirli bir süre ailem tarafından dışlanmaya başladım. Çünkü gerek uğraştığım işler, gerekse davranışlarım ailemle, aile çevremle taban tabana bir zıtlık arz ediyordu. Bunun sonucu olarak bendeki kişilik ve kimlik arayışları çarpık ve kendine yabancılaşma biçiminde geliyordu. 1992'lerden sonra gerek mücadelenin büyüüp gelişmesi, yine şehir ve metropollerde kitlesel eylemlerin, serhildanların gelişmesi, partiye karşı duyduğum ilgiyi daha da artırıyordu. Bu dönemde partiyi tanımaya başladım. Ancak uzun zamandır içinde olduğum düzen yaşamından kopamıyordum. Net olarak bir kopuşu sağlayamıyordum. Bu konuda ikircikli ve kararsızdım. Bunun karşısında sahte, yalan, insanı kandıran, kendine yabancılaştıran bir yaşam olduğunu görmeye ve bu yaşamdan tiksinemeye başladım. Ve yeni arayışlara yöneldim.

(...) Arkadaşlarla konuşmamdan sonra geçmiş yaşamımın sahteliğini gördüm. Ne kadar yoz, insanı bitiren bir yaşam içinde olduğumu görebiliyordum. Arkadaşlarla tartıştıktan sonra, özellikle bir bayan arkadaşla konuştuktan sonra artık eski yaşamımı bırakmaya karar verdim. Ve kararımı partiden yana kıldım."

Yaşadığı karanlık dünya bütün sahteliğiyle gözüne görünen Halit yoldaş, özellikle de bir bayan

yoldaşından etkilenip kahramanlık yolculuğuna koyuluyor. Bu, Sema yoldaşın açtığı yoldan yürüyerek, GÜNEŞ'e uzanan ateş yolculuğunda Zılanlaşan kadının komutasında yürüyen Fikri yoldaşın ruhuyla buluşma yolculuğudur! Bu, GÜNEŞ'in aşkıyla bedenlerini ateşleştiren Zekiye, Rahşan, Ronahi ve Berivan'la buluşup onlarla omuz omuza kavgaya atılmanın başlangıcıdır!

Bu ateş yolculuğunda '92 yılında ilkin cephe faaliyetleri kapsamında çalışmalar içerisine katılır Halit yoldaş. Bu faaliyetlerde başarı esastır O'nun için. Yenilgi asla olmamalıdır. O'na göre başarılamayacak hiçbir şey yoktur. İstendikten sonra her şey başarılabilir. O, başarısızlığa hep büyük öfke duyar. Ve herkesin başarılabilir gözünü baktığı her şeyi başarıp sonuca bağlamak O'nda temel bir özelliktir. Bunun için yanında bulunan herkes kendini güvenlikte hisseder.

O, tüm yoldaşları için bir güven kaynağıdır. Halit yoldaşla aynı faaliyetlerde bulunanlar, O'nda her zaman yoldaşa derin bir sadakatin olduğunu ve bunu her zaman her şeyin önüne koyduğunu ifade eder. Kopuşun ve başlangıcın güçlü yapılmasına olan inancı, O'nu partiye daha fazla bağlar.

Asıl arayış daha yeni başlamıştır. O'nun için yaşam yeni başlamıştır. Eski olan her şey ölmüştür ve yürekte de öldürülmüştür. 1994 Mayıs'ında Önderlik ile buluşmak, O'nun kutsal eğitimini görüp, GÜNEŞ ışınlarını ruhuna ve bilincine yedirmek üzere yola koyulur. Ancak alanda esir düşmeler ve çözümler sonucu, tam gideceği 4 Mayıs günü yakalanır. Bu yüzden bu gün için "O gün lanetlidir" demektedir. Önderlik'le, yani GÜNEŞ'i, aşkı, özgürlüğü ile buluşacaktı. Yüceliğin, kutsallığın doğrudan tanığı olacak, "dünyayı fethetmek" üzere eğitim görecekti. Bunun için o günü, sohbetlerinde de sık sık lanetliyordu Halit yoldaş. Zira dünyayı fethetme imkanından yoksun

kalmıştı o gün. Kısa bir süre kaldığı Mersin zindanının ardından Konya zindanına gönderilen Halit yoldaş, oligarşinin mahkemelerinde "ceza" aldıktan sonra Ermenek Cezaevi'ne sürgün edilir.

Yoğun pratik faaliyet, talihsizlikler ve olanaksızlıklar nedeniyle kendi arzusunca yeterli bir eğitim görmese de, Önderlik eğitiminin bilincinde olarak vasiyetinde belirttiği yetmezliklerle, yanlışlıklarla, parti dışı kişilik, anlayış ve eğilimlerle, hem de oligarşinin kendisiyle doğrudan dışı dış bir mücadele içinde bulunur. Hiçbir hata ve eksiklikle uzlaşmadığı gibi, hep üzerine gider. Ve onlara karşı hep bir savaş içinde olur.

Çünkü Halit yoldaş, duyduğunu, gördüğünü yürekten, bütün samimiyetiyle öğrenmiş, Önderlik çözümlenmeleriyle Önderliği hep yanında görmüş, Önderlik ruhuyla, bilinciyle, yani çözümlenmeleriyle beslenmiştir. Ve O, sadece ve sadece Önderliği ve şehitleri esas almıştır. O, Önderliğin savaşçısı, GÜNEŞ' in askeridir. O'nun için hiçbir sınır oluşturulamazdı. O, hiçbir kalıba hapsedilemezdi. Hele ateş yolculuğundan asla saptırılmazdı.

Kaldığı zindanlarda Önderliğin Sema yoldaş için belirttiği, "O'na, bu kadar dayandı' demeyeceğim, O savaştı" tespitindeki gibi hep GÜNEŞ'e ilerleyen ve yükselen çizgide seyretti.

Ateş yolculuğunun zirveleşen süreci her an daha da kısalıyordu. Her an daha da yakınlaşıyordu GÜNEŞ'e. Zaman azaldıkça O, artık bir şahadet, bir eylem kişiliği ve artık GÜNEŞ'ten bir parçaydı. Bütün çirkinliklerin yok edici gücü olan ateşe kesilmişti tüm hücreleri. Ateş sıcaklığı, sevgiydi, aşkı, özgürlüktü ve O'nun ruhunda tüm çirkinlikleri ve tüm "zaafları" yakıp kül etmişti. O, artık "Kendini aşan insan"dı. Sırta ateşlenmişti. Soluk soluğa, dışı dış bir özgürlük maratonunda O, artık tepeden tırnağa ateşti.

Yani GÜNEŞ'ine ermişti. Artık onun bir temsilcisiydi.

Yani GÜNEŞ'ten bir parça; GÜNEŞ'in militanı...

Artık komutandı Halit yoldaş. Tarihten, andan emir bekliyordu. Gerekeni, gereken yerde, gereken zamanda ve gereken biçimde eksiksiz yapacak komutan kişilikti. Halkın özgürlüğü, Önderlik yürüyüşü neyi gerektiriyorsa öyle yaşayacaktı. Bedeni, artık şahadet kişiliğine ulaşarak ölümsüzleşen ruhunun emrindeydi.

GÜNEŞ'imize, yani yaşamın kaynağına sömürgeci-empyralist hunharlıkla saldırılar gündeme geldiğinde, yerinde duramaz olmuştu Halit yoldaş. Eylemden iki gün önce TC'nin Önderliğe yönelik komplosunu değerlendirmek için yapılan toplantıda genelde "Bu, Suriye'ye değil, Önderliğe bir saldırıdır, ama Önderlik boşa çıkarır" vb. şeklinde belirtilen görüşlerden daha farklı, daha derin düşünüyordu O. Evet, Önderliğe bir saldırıydı bu. Ama böyle deyip geçilemezdi. Bu derin olmayan bir yaklaşımdı. "Önderlik boşa çıkarır" deyip kayıtsız kalınamazdı. Böyle sessiz durulmamalı, bir şeyler yapılmalıydı. Halit yoldaş, planın kapsamlı olduğunu, çok şeyi hedeflediğini ve çok tehlikeli devam ettirildiğini görüyordu. Türk devletinin ateşkese cevap verecek güçte ve durumda olmadığı, ama kriz, TC içinde baş gösteren "kaset savaşı'nı örtmeye, gündemi saptırmaya yönelik bir girişim değil midir" biçimindeki bir soruya, "Hayır, bu doğrudan Önderliği hedefleyen bir plandır" diye cevap vererek planın içinde Barzani ve Talabani'nin de bulunduğunu, Barzani'nin ABD'ye gitmeden önce Ankara'ya gelmesinin, her ikisinin ABD'de buluşmalarının bunun göstergesi olduğunu vurgulayarak, planın kapsamını anlatmaya çalışıyordu.

Yine toplantıda "Önderliğimize çok kapsamlı bir saldırı var, bir şeyler yapılmalı, ben çok

yoğunlaşıyorum, mutlaka bir şeyler yapılmalı, ama ne?" sorusuna cevap arıyordu. Son dönem bütün yoğunlaşması bunun üzerine idi. Her toplantı ve sohbetinde de özellikle bunu dile getiriyor, bir şeyler yapılması gerektiğini özellikle vurguluyordu. Tehlike büyüktü, zaman daralıyordu. Yoğunlaşma üst boyutlara tırmanmıştı.

Tarih 8 Ekim'di ve kutsal geceye sadece saatler kalmıştı. O gece sadece Kürt halkı için değil, bütün insanlık için ebedileşen bir karanlık haline getirilmek isteniyordu. Halit yoldaş bunu seziyordu. Giderek kafasında Önderliğe yönelik gerçekleştirilen bu saldırıya nasıl cevap vereceğini bulmuştu. Bunun rahatlığını taşıdığı her halinden belli oluyordu; ama kararını hiç kimseye hissettirmeden, gizli mesajlarla yoldaşlarıyla paylaşmak istiyordu. İçindeki tartışmaya yoldaşlarını da dahil etmeliydi. Bunun için iyi bir fırsat doğmuştu. O gün Serxwebun'da okunan 14 Temmuz eylemiyle ilgili değerlendirmede bir filozofun "Doğru zamanda yaşamasını bilen, doğru zamanda ölmesini de bilendir" ve yine "Küçük insanda ruh bedenden önce ölür, büyük insanda beden ruhtan önce paramparça olur" belirlemesini, daha iyi anlaşılabilmesi için, "Bunu nasıl anlamalıyız?" diye tartışmaya sunuyordu.

GÜNEŞ'in ateşten savaşçısının ruhu dayanamıyordu yaşananlara. Ve sonuçta kararını vermişti: Ateşten bir barikat kuracaktı GÜNEŞ'inin etrafında.

En derini, en uzağı, en önce görmek, en büyük cesaretin ürünüydü. Bunu da ancak kendini büyük adayanlar yapabiliirdi. Saldırının çirkinliğini cesur olanlar hissedebilir, sadece cesur olanlar karşı durabilirdi.

GÜNEŞ karartılmak isteniyordu. GÜNEŞ'in sıcaklığı, aydınlığının da ötesinde yaşam karartılmak isteniyordu. Saldırı da sadece özgürlüğün, sevginin

sıcaklığına ve aydınlığına değildi. Direkt yaşamın kendisineydi. Doğrudan insanlık hedefleniyordu.

Buna sessiz kalmak ihanetti. Buna sessiz kalmak, ölümü kabullenmek, yaşamdan vazgeçmekti.

Halit yoldaştaki büyük cesaret ve tarih karşısındaki büyük sorumluluk yoğunlaşmaya, bu büyük söze ve büyük söz, büyük eyleme götürmüştü. Söz büyüktü, eylem de büyük olacaktı. Her büyük eylemin gerisinde bir büyük söz vardı ve Halit yoldaş büyük sözünü Önderliği "GÜNEŞ" olarak tespit etmiş ve bu güçlü tespitle, büyük eylemi yaratmıştı.

GÜNEŞ, silahlarla, ordularla, taş duvarlarla veya kalelerle korunamazdı. GÜNEŞ'i korumanın, O'na kalkan olmanın tek yolu vardı; Önderlik yolunda büyük bilinç, cesaret, emek, irade ve inancı sembolize eden ATEŞ olmak.

GÜNEŞ, savaş ve özgürlük ateşiyle donanmış yüreklerin, ateşten bedenleriyle korunabilirdi.

Söz söylenmiş, karar verilmişti; komutan olmanın tarihi sorumluluğunu eyleme dönüştürmenin anı gelip çatmıştı. Halit yoldaş, komutan bilinci ve ruhuyla gelişmeleri, olacakları en önceden ve en derinden görmüştü. Ve şimdi en önde yürüyecekti. GÜNEŞ'imizin karartılmasına müsaade etmeyecekti;

"Güneşimizi karartmak isteyenlerin başına dünyayı zindan edecek"ti.

Bunun ip uçlarını da yoldaşlarına kısmen veriyordu.

Öte yandan eylemin planlamasına başlamış, büyük bir titizlikle kimseye hissettirmeden hazırlıklarını tamamlamıştı.

Planlama, zafer planlaması, mutlaka başarmanın planlaması Zilancaydı.

Eylem anı yaklaştıkça yoldaşlarıyla daha fazla sohbet ediyor, gülüyor, gayet coşkulu bir halde hiç kimseye en ufak bir şey hissettirmiyordu. 8 Ekim'in akşamı, çakmağının tek çakışta yanmaması sebebiyle yoldaşlarına, çakmak taşının kalmadığını belirtip bir çakmak taşı ister. Daha sonra hücrelerinde bulunan çakmak kontrol edildiğinde, iki büyük taşın yerleştirilmiş olduğu görülüyordu. Belki çok küçük bir ayrıntıydı, ama kesin sonuç almak için bu derece küçük ayrıntılara bile dikkat ediyordu. Gece sessizliğinde yakmak için uğraşırken, ses çıkarıp yan hücrelerdeki yoldaşlarını uyandırabilirdi. Bu kaygı, bu bilinç ve bu sorumlulukla çakmağına iki taş koymuş olsa gerek.

Halit yoldaş artık saatleri sayıyor, zaman ilerliyor, GÜNEŞ'e ulaşma arzusu büyüyordu. GÜNEŞ büyük bir tehlike altındaydı. Rampalarda füzeler ateşlenmeden, O ateşlemeliydi bedenini.

Ve 8 Ekim'i 9 Ekim'e bağlayan gecenin saat 03.00 suları, tıpkı Amed Zindanı'nın 35. Koğuş'undaki gibiydi. Mazlum yoldaş 4. kat 9. hücredeydi. Bu kadar yakındı Mazlum yoldaşa. Mazlum'dan emir almıştı, gecikmemeliydi. Sessizce aşağıya indi Halit yoldaş. Bir bidon kolonya alarak yukarı çıktı tekrar. Elbiselerini çıkarıp altta naylon bir eşofman, üstte naylon bir tişört ve onun üstüne yine naylon bir gömlek giydi. Eliyle kalınca ördüğü naylon bir iple de iki yerden hücresinin kapısını içten sıkıca bağlayıp kapattı.

O, artık yaydan fırlamış bir oktu, durdurulamazdı. Kimse uzanamazdı artık O'na. Etrafında dönüp duracak, ateşten kalkan olacak 24'lerin yörüngesi çiziliyordu artık. Ateşin bedenini iyice sardığından emin olduktan sonra, büyük bir coşku ve heyecanla atılan "Bîjî Serok APO", "Bi can, Bi xwîn em bi tere ne ey Serok!" sloganları yoldaşlarını da uyandırdı. Duvarlara çarpıp yankılanması sebebiyle ilk anda sesin nereden geldiği anlaşılamadı. Ama alevler,

sesin yerini bildiriyordu. Yakın hücrelerdeki arkadaşları O'nu alevler arasında, ellerini kaldırmış zafer işareti yaparken gördüler. Hemen kapıya yöneldiler. Ama kapı sağlam bağlandığı için açılmıyordu.

Yoldaşlarıyla göz gözeydi Halit yoldaş. Alevlerin arasından gülümsedi yoldaşlarına. Sonra o tarihi dilanına başladı. Elleri arkasında son derece soğukkanlı bir şekilde dilan tutuyordu Halit yoldaş. Halay çekip oynuyordu. Yoldaşlarının çaresizce kapıya yüklenmeleri O'nu daha da coşturmuştu. Dilan büyüyecekti. Halka genişleyecekti. Her gün bir yoldaş daha girecekti koluna. Biliyordu, görüyordu bunu. Ve bunun sevinciyle daha bir coşkuyla tutuyordu dilanını. Bugüne değin, insanın en güzel dilanı alevlere benzetilerek tarif edilmişti. 'Alevler gibi dans ediyor' deniliyordu. Ama bundan sonra alevlerin dansının güzelliği Halit yoldaşla tarif edilecekti. 'Halit yoldaş gibi dilana durmuş alevler' denilecekti.

Birkaç dakikalık bir uğraştan sonra ancak koparılabilirdi kapının ipleri. Yoldaşları eylemine müdahale edip alevleri söndürmekle uğraştıklarında, "Yoldaşlar niye böyle yapıyorsunuz, bırakın yanayım" diye kararlılığını, sitemini bildiriyordu yoldaşlarına. Ama ateş söndürüldüğünde vücudunun hemen hepsi yanmıştı artık. Başı ve yüzü bütünüyle yanmış, vücudunun diğer bölgeleri de önemli oranda tutuşmuştu. Yoldaşları O'nu yatağına uzattıklarında son derece sakindi, ateşin acısından değil, eylemini tamamlayamadığı için isyan ediyordu.

O artık ateşten barikatın öncü komutanıydı. Ruhu gibi bedenini de Önderliğin aşkı ve şehitlerin tutkusuyula savaş ateşine boyamıştı.

Yatağında uzanmış halde ellerini indirmiş, yoldaşlarını o keskin bakışlarıyla süzerken, cezaevi personeli ve askerlerin geldiğini fark ettiği vakit,

hemen ellerini kaldırıp zafer işareti yaparak gülmeye başladı.

TC yenilmişti. Oligarşi gülünecek durumdaydı. O'nun gözünde artık zavallı ve çok gülünçtü. Gülmeliydi onlar, o köleler, o cellatlar; O'nu en güzel biçimde görmeliydi, bütün moraline ve üstün iradesine tanık olmalıydı. Zafer işareti yaptığı parmaklarını birer ok gibi onların gözüne sokarcasına yöneltirken gülümsüyordu.

Bu, görkemli bir iradeydi.

Bu, bir moral patlamasıydı.

Bu, sevginin zirveye ulaşmış gücüydü.

Ve bu, Önderliğe, GÜNEŞ'e ulaşmanın coşkusuuydu. Halit yoldaş GÜNEŞ'e ulaşmış, kalkan kılmıştı bedenini. Tam da Önderliğimize komponun yapılacağı 8 Ekim'i 9 Ekim'e bağlayan gece...

Bu bir tesadüf değildi, bir kehanet de değildi. Önderlik ruhuna, şahadet ruhuna ulaşmış komutan kişiliğin taşıdığı sorumlulukla insanlığı güvence altına almanın tedbiriydi. GÜNEŞ'in ateşten militanı şehitlerden emir almıştı. Tarihten ve komutanlaşan yüreğinden emir almıştı. O'nu, planlanan saldırının aynı gününde belki de birkaç saat önce eyleme götürülen de, eylemi yaptırtan da buydu.

Halit yoldaşın eylemi, GÜNEŞ'e yönelik planlanan saldırı gününe denk gelmişti. Bu ne tesadüf, ne şans ve ne de bir kehanetti. Tarihi, geleceği ve GÜNEŞ'i yüreğinde yaşayarak saldırıyı hissetmişti ve eylemini kararlaştırmıştı. Zirvede yoğunlaşan yürekler tehlikeyi de, kurtuluşu da görürler, duyarlar, hissediler. Aynı dili konuşurlar.

Halit yoldaş eylemini öyle planlamıştı ki, amacına devleti de tanık kılmıştı. Alevler arasında onlara da iletmişti amacının büyüklüğünü. Öyle ki, hiçbir

saptırma girişimine zemin sunmadan. Büyük amaca tanıklık eden gardiyan, asker ve yöneticiler tarafından verilen ifadelerde eylemin amacını saptıracak hiçbir şey bulunamamış, her şey olduğu gibi anlatılmak zorunda kalınmış, O'nun yüceliği karşısında yenilgi itiraf edilmişti.

GÜNEŞ karartılamamıştı artık. GÜNEŞ'in etrafında Halit yoldaşın çizdiği yörüngeye birer birer katılan ateşten gezegenler, barikatları her geçen gün daha da güçlendiriyordu. Aşılmaz bir bağlılık kalesine dönüşüyordu. Bunun böyle olacağını biliyordu, görüyordu Halit heval. "Değerli Başkanım" diyordu mektubunda, "Kuşkusuz eylemim TC'ye geri adım attırmayacaktır; ama dünyayı başlarına zindan edecektir." Ve yine, büyük bir mütevazılıkla canını vermesine rağmen, tıpkı Zilan yoldaşta olduğu gibi, "Keşke canımızdan başka verecek şeylerimiz olsaydı" diyordu.

Kendisinden sonraki ardıklarını da görüyordu Halit heval. Zira O, geçmiş kadar anı, an kadar geleceği yaşıyor ve hissediyordu.

Sana andımızdır Halit heval!

Ateşinin ışığında göreceğ ve sıcaklığında yaşayacağız.

Ve size söz veriyoruz komutan yoldaşlar!

Siz ateş abideleri öncülüğünde her Kürt bireyi birer ateş topu olarak ya mutlaka size ulaşacağız, ya da sizi Kürdistan'ın her karış toprağına taşıyacağız.

Maraş Zindanı'nda bulunan PKK'li tutsaklar

"Saldırlara sessiz kalmak ihanettir"**Mehmet Oral****Değerli Başkanım!**

Ben 1971 Mardin (Ömerli) doğumluyum. Ailem feodal yapının ağırlıkta olduğu bir karakterdedir. '78'lerden sonra ailece Kürdistan'dan Çukurova'ya göç ettik. Şu anda Mersin'de oturmaktayız. Sekiz kardeşiz. Evimizin geçimini babam sağlamakta, babam daha önce Devlet Demir Yolları'nda çalışıyordu. Ancak oradan ayrıldı. Şu anda Bağ-Kur'dan emeklidir. Onun dışında başka bir iş yapmamaktadır. Dolayısıyla, benim kişiliğime de damgasını vuran, ağırlıklı olarak feodal aile yapısı ve çarpık metropol yaşam kültürüdür. Kişiliğimin maddi zeminini bunlar oluşturmaktadır.

Kürdistan'dan çok erken yaşlarda metropole gelişim, ufak yaşlardan itibaren, ülke ve halk gerçekliğine bir yabancılaşmayı da bende doğurdu. Çukurova'ya ilk geldiğimizde, ilk ikamet ettiğimiz yer İskenderun'dur. İlk sıralar okula gittim. İlkokul birinci sınıfı okudum ve okulu bıraktım. Okula gitmememdeki nedenlerden bir tanesi de, gerek ekonomik sorunlarımızdan, gerekse de aileye katkı yapmam gerektiğindedir. Okulu bıraktıktan sonra, çeşitli meslek gruplarına girdim. Oto tamirciliği vb. işlerde çalıştım. Ancak, belirli bir işim olmadığından, çok kısa sürede bunu bıraktım.

Ailem, uzun zamandan beri yurtseverdir. Bir kardeşim gerilla saflarındadır. Ailemin uzun zamandan beri partiyi tanımamasına rağmen, özellikle bu yönlü benim üzerimde etkileri olmasına karşın, ufak yaşlarda ülkeden ayrılmam, yabancı bir kültürün etkisine girmemden dolayı, daha bu yaşlarda çarpık bir bilinç edindim. Metropol yaşam kültürünün ağır etkilerini bu yaşlarda edindim. Ve kişiliğim de buna göre şekillendi. Maddi sıkıntılar, çarpık kültürün etkisiyle giderek ne yapacağını

bilmeyen, yaşamı sadece toplumda belli bir itibar elde etme, yükselme ve güç sahibi olma olarak görüyordum. Bu temelde arayışlarım oluyordu.

Asimile edilen kişiliğim, halk, ülke gerçekliğine daha da yabancılaştı, aslında düşmanın öngürdüğü ve topluma sunduğu düzen yaşamına denk bir pratik içerisine girdim. Çarpık sosyal çevrenin etkisiyle ucube gençliğe özen duymaya başladım. Ulus, halk, ülke sevgisi yerine; aile ve korumacılığı, genel yerine bireysel çıkarları kendime esas aldım. Ve yaşamımı bunun üzerine düzenlemeye başladım. Düzen içerisinde çalıştığım çeşitli mesleklerden hemen sıkılıyordum. Daha güçlü olmam gerektiğini zorunlu görüyordum. Çünkü içinde bulunduğum çevre, arkadaş yapısı ve sosyal yapı bunu zorunlu kılıyordu. Bu temelde arayışlarım başladı. Diğer çalıştığım işlerde istediklerimi elde edemiyordum. Bu işlerden kazandığım, hayalimde olan yaşamımı gerçekleştirilmeme olanak tanımıyordu. O dönemde, toplumda yaygın olan "az çalış, çok kazan" yöntemine başvurmanın, fazla emek harcamadan kolay yoldan yükselmenin yollarını arıyordum. Bunun için ne gerekiyorsa, yapmaya hazırdım. Elbette bunda yoksulluk, ezilmişlik duygusu, toplumdaki dışlanma hissi de belirleyici bir etkidir. 1987'lerden sonra toplumda gayrimuşru işlere girdim. Böylesi bir çevreyle tanışmam, zaten önceden kişiliğimde potansiyel olarak varolan asalak ve lümpen yaşamımla uyduğum bu toplumla ve çevreyle kaynaşmam pek zor olmadı.

İlk başlarda içine girdiğim çevre bana oldukça ilgi çekici geliyordu. Hem çalışmadan para kazanmak, hem de toplumda yükselmek, güç sahibi olma açısından kendim için bulunmaz bir ortam olarak görüyordum. Giderek, başıboş lümpen bir yaşam biçimini kendi kişiliğimde benimsedim. Davranışlarım, yaşam biçimim, hal ve hareketlerim de bu çevreye göre değişti. Daha önce hayal

ettiğim çarpık yaşamı elde ettim. Yani daha önce hayalini kurduğum (güç, yükselme, para vb.) her şeyi elde ettim. Bu konuda gerek maddi, gerekse de kaba güç anlamında istediklerimi de elde ettim. '92'nin sonlarına doğru, içinde bulunduğum böyle bir çevreden sıkılıyordum. Kendimce her şeye ulaştığımı sandığım halde, halen içimde büyük bir boşluk vardı. Şimdi kendimi daha da yalnız hissediyordum. Yine aile ve akraba çevrem yurtsever oluşu, benim de topluma aykırı işlerle uğraşmamdan dolayı, bir süre sonra kendi ailem tarafından da dışlanmaya başladım. Çünkü gerek uğraştığım işler, gerekse davranışlarım, çevremle, ailemle taban tabana bir zıtlık arz ediyordu. Bunun sonucu olarak bendeki kişilik ve kimlik arayışları, çarpık ve kendine yabancılaşma biçiminde geliyordu.

1992'lerden sonra gerek partinin büyüyüp gelişmesi, yine kitlesel serhildanların olması, yine partinin metropollerde kitlesel eylemlere girişmesi, benim partiye karşı daha da ilgi duymamı getirdi. Bu dönemde partiyi tanımaya başladım. Ancak uzun zamandır içinde olduğum düzen yaşamından kopamıyordum. Net olarak bir kopuşu sağlayamıyordum. Bu konuda ikircikli ve kararsızdım. Bunun karşısında diğer taraftan düzen yaşamından elde ettiğim (güç, yükselme, para) şeylerin hepsinin çok sahte, yalan, insanı kandıran, kendine yabancılaştıran bir yaşam olduğunu görmeye başladım. Ve bu yaşamdan tiksinemeye başladım. Ve yeni arayışlara yöneldim. Yeni arkadaş çevremden ve yakın akrabalarımın partiye katılımların olması, beni partiye daha da yakınlaştırdı. Bu süre içinde ailece de parti ile ilişkilerimizin gelişmesi, arkadaşların bize gelip-gitmesi, benim arkadaşlarla konuşmam, düşüncelerimde yeni değişiklikler yarattı. Arkadaşlarla konuşmamdan sonra, geçmiş yaşamımın sahteliğini gördüm. Ne kadar yoz, insanı bitiren bir yaşam içinde olduğumu görebiliyordum.

Arkadaşlarla tanıştıktan sonra, artık eski yaşamımı bırakmaya karar verdim. Ve kararımı partiden yana kıldım. Partiyle yakın ilişkiye girdikten sonra, özellikle arkadaşlar bana güven ve cesaret verdiler.

Bu dönemde çapı küçük eylemler yaptım. Komitelerde görevler aldım. Yani hem üretime bağlı, hem de partinin verdiği görevleri birlikte yürütmeye başladım. Eski yaşamımdan, düzen anlayışlarından da koştum ve bir daha eski yaşama dönmedim. 1993'lerde bazı yakalanmaların olması, yine yakalananların ismimi vermesi yüzünden, bulunduğum alanda deşifre oldum. Bu yüzden beni yakalamaya gelirlerken, annemi yakaladılar. Annem ceza alarak, Malatya Cezaevinde altı ay yattı ve daha sonra tahliye oldu. Yine İskenderun'da benden küçük olan kardeşimin, kişisel olarak bir cinayet işlemesi, artık İskenderun'dan gitmemizi gerektiriyordu. Bu yüzden ailece Mersin'e göç ettik.

Mersin'e geldikten sonra partiyle ilişki içine girdim. Burada da yarı üretimden kopuk bir tarzda parti içinde görevlerimi yürütüyordum. Daha sonra yakalanan bir arkadaşın ismimizi vermesi sonucu, ben ve bir grup arkadaş yakalandık. Sorgu sürecinde partinin direniş geleneğine denk bir direniş sergilemedim. Daha çok feodal bir direniş diyebilirim. Bu sorguda partinin herhangi bir değerini ele vermedim. Ne maddi ne de manevi olarak. Daha sonra sırasıyla Mersin Cezaevine, oradan da Konya Cezaevine geldik. Konya Cezaevi bizim açımızdan yeni açılmıştı. Ve bu konuda zindan deneyim ve tecrübelerimiz yoktu. Yine Konya Cezaevinde yeterli bir parti yaşamının oturtulmayışı, kitle cezaevi olmasından dolayı, ilk başlarda kendi açımdan oldukça zorlandım. Yine kaldığım süre içerisinde sürekli açlık grevleri olmasından dolayı kendimi bu dönemde eğitime, tanıma, kişiliğimi tanımaya yönelik fazla imkanım olmadı. Konya'da kaldığım süre içerisinde çeşitli

görevler de aldım (komün, kapiya bakma). Sosyal alanda görevler, eğitim komisyonlarında eğitim verme gibi görevlerde bulundum. Benim için partiyi gerçek anlamda tanıma zindanda oldu. Bu yüzden kimi zaman çıkan yanlış anlayışlardan etkilendim. Partiyi bireyler şahsında görme gibi durumlarım da oldu.

1996 Kasım'ında bir grup arkadaşla dosyamız kapandı. 12 yıl 6 ay ceza aldım. Ve bir grup arkadaşla birlikte Ermenek Cezaevine gittik. Ermenek Cezaevi'ne gitmemle birlikte yeni bir alana gitmiş olmam, yine oradaki arkadaş yapısının bileşiminin farklı oluşu, benim için yeni bir başlangıç oldu. İlk defa Ermenek Cezaevi'nde kendi kişiliğimi biraz görme, tanıma olanağına kavuştum. Burada kendimi eğitme konusunda çabalarım oldu. Bu yönlü çabalarım da oldu. Temelde ideolojik-politik yetmezliklerimin ağır basması, parti içinde güçlü bir duruşun sahibi olmamı engelliyordu. Yaklaşık bir-iki yıldır Ermenek Cezaevi'nde birtakım olaylar yaşandı. Bunlara müdahale etme gücüm olmadığından dolayı, kendi tarzımla karşı koymaya çalışıyordum. Ki, bu da beni daha da yanlış ve eksiklikler içine sokuyordu. Bundan dolayı ailem vasıtasıyla İK'den sevkimin çıkarılmasını önerdim. İK'nin alan örgütüne talimatıyla sevkimi çıkardım. Ve Maraş alanına geldim.

Sonuç olarak, dört yıllık zindan pratiğime baktığımda, parti ortamında ciddi bir varlık gösteremedim. Partiye ve onun yaşam tarzına denk bir pratik içerisine giremedim. Ve onu temsil edemedim. Ermenek'ten buraya gelişimi de bir kaçış olarak değerlendiriyorum; sorunlardan ve kendimden kaçış olarak görüyorum. Ve kaçıştır. Bu da temelinde kendimi geliştirmemem, zayıf kalmamdan kaynaklanan bir durumdur.

Değerli Başkanım!

'Keşke canımızdan başka verecek bir şeylerimiz olsaydı!' (Zilan). Son dönemlerde size yapılan saldırıları bir türlü hazmedemiyorum. Hazmetmekten ziyade, sessiz kalmayı ihanet olarak görüyorum. Özellikle de büyük komutan ve tanrıçamız Zilan yoldaşa ve diğer tüm şehitlerimize ihanettir sessiz kalmak.

Size ve halkımıza yapılan saldırılar, insanlığa yapılan saldırılardır. Kendi cephemden bu saldırılara bir cevap olmak, şehitlerimize ve size ihanet etmemek, görevimizi yerine getirmek, büyük bir onur verecektir bana. Şimdiye kadar çağrılarınıza cevap olamadım. Bu eylemimle çağrınıza cevap oluyorsam ne mutlu bana.

Öfkem, kinim ve intikamım büyüktür. Ancak bunu zindanda düşmana karşı kusamıyorum. Bu eylemimle, size olan bağlılığımı bir kez daha göstermek istiyorum. Ve bu eylemimle düşmana olan kinimi, öfkemi ve nefretimi kusak istiyorum. Ve yine ondan intikamımı almak istiyorum.

Sizi görme şerefine erişemedim. Ama her zaman kalbimde, yüreğimde hissediyordum sizi. Benim için çözümlenmeleriniz esastı. Aslında sizi gören ve kutsal eğitiminizi alan arkadaşları bir yandan kiskanıyorum ve bir yandan da onlara kızıyorum. Çünkü bir defa sizi görmek, bir defa kutsal eğitiminizi dinlemek demek, dünyayı fethetmek demektir. Ama bugüne kadar yanınızdan gelen arkadaşlara baktığımda, ne size ve ne de o kutsal eğitiminize layık tam bir pratik sergilediklerine çok az tanık oldum. Bunun da ne kadar kahredici bir durum olduğu ortadadır.

Kuşkusuz eylemim TC'ye geri adım attırmayacaktır. Ama şunu çok iyi görecekler ki, size gelecek en ufak bir zararda, tüm halkımız dünyayı başlarına zindan edecektir. Çünkü, eğer bugün bu dünyada bizden

bahsediliyorsa ve bizleri bir şey sayıyorlarsa, tamamıyla sizin büyük emek ve çabalarınızın sonucudur. Yani sizin için ne yaparsak yapalım, kutsal emeğinizin ve çabalarınızın hakkını ödeyemeyiz.

Değerli Başkanım!

Ben partiye, Başkan APO'ya, şehitlere ve halkıma ölümüne bağlıyım. Partiden, yoldaşımdan ve halkımdan bir isteğim var; Başkanımızın güvenliğidir. Çünkü siz varoldukça Kürdistan halkı zaferi yakalayacaktır.

Başkanım!

Benim kişilik zaafımlarım ve yetmezliklerim çoktur. Bunları aşma yönünde çabalarım olduysa da yeterli değildi. Bedenimi bu kutsal ateşle temizlemek, bana büyük bir şeref verecektir. Bu ateş ki, Mazlumların üç kibrit çöpüyle başlayıp, Dörtler'in tineriyle, Zilan'ların bombalarıyla ve Sema ve Fikri'lerle kutsanmış bir ateştir. Bu ateş en pis bedeni bile temizler ve kutsar. Ve benim bedenimi de temizleyeceği inancındayım.

Bütün samimiyetimle ve içtenliğimle siz Başkanımızı selamlıyor, size bağlılığımı ifade etmek istiyorum.

Yaşasın Başkan APO!

Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!

Kahrolsun barbar ve faşist TC!

Halit ORAL